

ÂM TRUNG CỦA QUỶ

Âm Trung Quỷ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com (2019)

Mục lục

Chương 1: Cú Vấp Đầu Đời

Chương 2: Ngày Tháng Còn Dài

Chương 3: Giờ Sáng

Chương 4: Hưng Tin

Chương 5: Đám Tang

Chương 6: Ác Mộng Bắt Đầu

Chương 7: Khởi NguỒn

Chương 8: Mất Đấng

Chương 9: Lột Bỏ

Chương 10: Âm Phần

Chương 11: Quỷ Nhập Trùng

Chương 12: Trùng Tang

Chương 13: Ngải Âm Hồn

Chương 14: Diệt Ngải

Chương 15: Mạng Người Thứ Ba

Chương 16: Lưu Bị Và Khổng Minh

Chương 17: Thần Giữ Cửa

Chương 18: Hồn Ốc Kinh Hoàng

Chương 19: Giải Trùng

Chương 20: Sự Lựa Chọn

Chương 21: Đoạn Kết

Chương 22: Câu Chuyện Của Anh Điềm

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cú Vấp Đầu Đời

Ngoài trời mưa tầm tã, trong căn nhà nhỏ nằm sâu trong ngõ tối heo hút, bầu không khí đang nặng như chì. Toàn vừa biết kết quả thi đại học. Số điểm không hề thấp nhưng vẫn quá xa vời với chữ "Đỗ". Bố Toàn hút điếu thuốc phì phèo, giọng đay nghiến: "Hỗ cho bao nhiêu năm đầu tư ăn học, là con bác sĩ mà không đỗ nổi ngành Y, tao quá nhục vì mày!". Toàn cúi mặt ê chề, không dám nói gì. Bao nhiêu năm nay, sống trong một gia đình gia giáo, truyên thống, tất cả những gì Toàn làm chỉ có thể là vâng lời. Cậu nhu nhược và yếu đuối. Thi Y vốn dĩ không phải mong muốn của cậu, nhưng vì bố cậu muốn, cậu vẫn cố chiều lòng ông.

"Không được!"- Bố Toàn đập tay xuống bàn "Bằng giá nào tao cũng phải để cho mày học cho được!". Thế là hè năm đó, bố Toàn gửi Toàn lên Thái Nguyên để học trường Y trên đó.

***

Lần đầu xa nhà với một chàng trai vốn dĩ được bao bọc từ bé như Toàn sẽ có đôi chút khó khăn. Toàn ở cùng với bác họ, gia đình có cả thầy năm người ở trong một căn nhà be bé bên cạnh đống chèn. Toàn ở cùng với phòng với Bin- cậu em họ xa còn cô bé Bông ngủ cùng bố mẹ. Việc học tập trên trường mới rất vất vả, sau một ngày học miệt mài trên trường, có một đồng bài tập chờ Toàn xử lý. Cũng vì thế mà cậu lơ là việc nhà, bác gái không vừa ý ra mặt. Một hôm, sau một bữa cơm, Toàn biết ý bèn vội vàng rửa bát rồi vào trong phòng. Cảm thấy bức bí, thấy cậu em rủ ra ngoài chơi hóng mát, Toàn vội gật đầu đồng ý. Đằng sau ngôi nhà nhỏ là đống chèn, không biết ai là chủ. Màn đêm buông xuống, gió hiu hiu khiến từng tán cây xao động. Hai anh em đi dạo dưới trăng, thằng cu Bin nhanh nhẹn hái trộm mấy lá chè vè để pha uống. Trong tiếng gió Toàn nghe thấy tiếng sáo liu liu xa xa đâu đó. Chợt nghe tiếng gọi: "Toàn...ời". Toàn giật mình nhìn

quanh, con đường vắng chẳng một bóng người. Toàn hỏi Bin: "Em có nghe thấy tiếng gì không?" - Cậu bé lắc đầu rồi cầm cúi đi tiếp. Lại có tiếng: "Đây này...Đây...này". Toàn lạnh toát sống lưng. Nhìn lên trên đỉnh đồi Toàn chợt thấy một bóng đen đang đứng im nhìn xuống, bờ vai nhô lên một cách khó hiểu. Người lạ chợt lúc lắc cái đầu, nghiêng cổ sang trái, lại nghiêng cổ sang phải...Toàn túm lấy áo Bin, ngoắc ngoắc nó nhìn lên trên. Nhìn lại lần nữa, bóng người đã biến mất. Toàn toát mồ hôi hột, giục thằng bé em mau về về đến nhà, Toàn chẳng dám kể với ai. Đêm ấy vắt tay lên trán Toàn suy nghĩ, thằng cu Bin thì đã ngủ từ bao giờ. Toàn thấy có điều gì lạ lắm. Hình như, hình như vai người đó cao hơn bình thường...Toàn cảm giác như là, người đó quay cổ ngược từ đằng trước ra đằng sau vậy...Rùng mình, Toàn cố nhắm mắt ngủ.

***

Đêm Rằm Trung Thu, con đường làng náo nhiệt. Trẻ em chạy qua lại, tới nhà văn hóa xin bánh kẹo. Toàn ở nhà học bài, nhìn ra cửa sổ đối diện giường ngủ thấy bé Bông đang thơ thẩn chơi ngoài vườn. Toàn gọi hỏi: "Em không đi chơi hả Bông?". Cô bé 6 tuổi ngẩng lên chạy lại, vịn tay vào khung sắt đáp: "Em chơi ở nhà vui hơn, có chú này cho em nhiều bánh kẹo lắm." Toàn lo lắng. Thời buổi này bắt cóc nhiều lắm, bao nhiêu vụ rồi còn gì. Toàn ngó ra vườn xem ai đang lân la cạnh con bé. Nhưng chẳng thấy ai cả. Hai bác thì đầu đi vắng cả rồi, hôm nay ai cũng phải tham gia tổ chức Trung Thu cho bọn trẻ trong làng. Người lớn thì tụ tập uống trà tán chuyện, bọn trẻ con điểu quanh. Còn mình Toàn ở nhà nhận nhiệm vụ trông bé Bông. Toàn vội giục Bông vào nhà. Cô bé bướng bỉnh: "Em không vào đâu, ở ngoài này vui hơn, chú ý cho em nhiều bánh trung thu lắm, anh ăn không?" Cô bé hồn nhiên đưa tay qua khung sắt, mở nắm tay ra Toàn thấy bên trong toàn là đất. Cô bé nhoẻn miệng cười, hàm răng dính đất nhoe nhoét. Toàn giật mình quát: "Bông! Sao em lại ăn đất bẩn thế hả!". Con bé trợn tròn mắt bảo: "em ăn bánh chú kia cho mà". Nói rồi con bé chỉ tay về phía đồi chè. Liên tưởng đến việc lần trước, Toàn lại lạnh sống lưng. Cậu chạy thẳng ra vườn bế thốc Bông vào. Con bé giãy giụa, khóc lóc ầm ĩ. Toàn rửa ráy cho cô bé rồi đóng cửa sổ nhìn ra đồi chè vào, ngẩn chờ mọi người về về nhà, bác gái thấy con bé nhem nhuốc, khóc lóc ỉ ôi, lại trách khéo Toàn. Không ai biết sự việc kì quái vừa xảy ra hôm nay.

Khác máu tanh lòng, ở với bác họ không được thoải mái, Toàn đành xin bố mẹ cho ra ở trọ. Bố mẹ cũng đồng ý. Toàn tạm biệt căn phòng nhỏ nhìn ra đống chè, ước ao không bao giờ phải quay lại ngủ thêm 1 đêm nào ở đây nữa. Tuy nhiên, Toàn không biết rằng, những ngày tháng sau này còn nhiều điều kinh khủng hơn thế.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ngày Tháng Còn Dài

"Lộp...bộp" từng hạt mưa bắt đầu rơi xuống mặt Toàn. Toàn đang hí hục chuyển đồ từ phòng trọ cũ ra ngoài. Khổ thế! Còn mưa nữa. Toàn đã ở phòng trọ này được nửa năm. Tường mốc xanh mốc vàng, wifi thì chập chờn. Mới mấy hôm trước, Toàn cũng toàn bộ mọi người trong xóm trọ nhận được thông báo buộc chuyển trọ. Tất cả đều shock. Thuê nhà không hợp đồng nên giờ có kiện cáo cũng chẳng ích gì. Giọng bà chủ trọ the thé: "Nội trong hai ngày nữa chuyển hết ra ngoài nhé! Không nói nhieu đâu!". Cả tối hôm đó Toàn lang thang khắp thành phố Thái Nguyên để tìm phòng trọ mới, lòng lo ngay ngáy. Không tìm nhanh thì ai chứa đây. Cậu công tử bột ngày nào giờ lao đao vất vả, đen sạm cả đi. Đi cả tối chả ưng chỗ nào, chỗ thì quá đắt, chỗ thì quá bẩn,...10h đêm, cậu đang tính bỏ cuộc đi về thì điện thoại rung lên. Số lạ. Toàn bấm nhận cuộc gọi. Một giọng nữ vang lên: "Em đang tìm phòng trọ đúng không? Bên chị còn phòng đó, ok lắm, em qua luôn cũng được". Lòng hồ nghi, Toàn quay đầu xe hướng về khu vực gần sông Cầu. Tiếp Toàn là một phụ nữ tầm hơn 30 tuổi, trang điểm đậm, nở nụ cười chào đón: "Vào đi, phòng cuối dãy đó em". Dãy phòng trọ còn khá mới. Bước vào căn phòng trống, Toàn thấy bất ngờ, phòng không hề to nhưng lại khá sạch sẽ. Chỉ đủ chỗ để giường và một số đồ đạc linh tinh. Phòng vệ sinh cũng be bé. Giá những 1 triệu 1 tháng, ở một mình thì giá như vậy là khá chat. Nhưng bố mẹ Toàn có tiếc con trai cái gì, miễn là học hành thành tài, làm ông bà nở mày nở mặt. Vì thời gian gấp gáp, Toàn quyết định chọn luôn căn phòng này. Cậu hẹn bà chị chủ dãy trọ mai sẽ qua đặt cọc rồi vội về luôn. Đêm ấy Toàn khó ngủ. Việc chuyển chỗ ở sau cả một khoảng thời gian dài không dễ dàng gì.

Sáng hôm sau, Toàn gọi bạn bè qua dọn phòng dãn để ngày kia chuyển trọ, Trời cứ âm u mãi. Toàn gọi cho mẹ thông báo về chỗ ở mới. Mẹ Toàn là một người sung tín, bà dặn dò Toàn cẩn thận, chọn giờ để chuyển trọ. Sáng mai Toàn phải dậy sớm sang phòng trọ mới để lấy ngày,

còn ngày kia mới chuyển đ ờ sang hết. Sáng Toàn dậy trời lại nắng to, thời tiết thật thất thường. Toàn mang tạm ít sách sang phòng trọ mới để, coi như có chuyển đ ờ. Đúng 7h Toàn bước chân ra khỏi nhà, đến 7h30 mới tới phòng trọ mới, đường có chút tắc. Trái ngược với b ầu không khí oi bức bên ngoài, cái tiết trời dự báo sắp mưa dông, trong phòng trọ mới vô cùng mát mẻ. Toàn mừng th ần, thế này thì mùa hè chẳng khó sống đâu. Chắc tại nằm trong cùng của dãy trọ nên phòng của Toàn cũng khuất nắng, không bị nóng h ần hập như các phòng trọ khác. Toàn hì hục lau dọn mất 2 tiếng đ ồng hồ. Người trước vừa chuyển đi, phòng trọ cũng không quá bụi bẩn nhưng tính quen sạch sẽ, Toàn vẫn lau dọn từ trong ra ngoài một vài lượt mới yên tâm. Đang lau dọn dở, thi thoảng Toàn nghe thấy tiếng loạt xoạt, xoạt xoạt như có ai đó đang dùng móng tay cào. Nghĩ là chuột gián nào đó trên bờ tường, Toàn chẳng mấy bận tâm. Có khác gì phòng trọ cũ của Toàn đâu. Đêm nghe hàng trăm tiếng động, nếu để ý hết thì lấy sức đâu mà học.

Quét dọn xong hết cũng gần trưa. Toàn ra ngoài tìm quán ăn, một phần cũng để thăm dò địa hình, cũng để chuẩn bị cho cuộc sống sau này. Ăn xong, Toàn ng ồi nghỉ ở một quán trà đá gần dãy trọ. Lần đầu gặp, cô hàng nước tươi cười: " Mới qua đây hả?". Toàn ngại ngần gật đầu: "Cháu từ Hà Nội lên đây học, giờ thuê trọ ở đây". Cô hàng nước trả lời: "Ồi nói thế thôi chứ cô chẳng nhớ được, được đôi tháng lại có khách trọ mới. Cháu cũng phải là người thứ năm, thứ sáu đến đây từ đầu năm đến giờ r ồi. Chưa kịp uống cho cô mấy cốc nước đã vội vàng chuyển đi chẳng nói năng gì." Toàn chỉ biết cười trừ, quá trưa, Toàn v ề khóa cửa phòng để về dọn nốt phòng cũ. Vừa quay lưng bước đi, Toàn nghe tiếng: "Cộc..Cộc..." - có tiếng gõ cửa từ phía cánh cửa phòng vang lên. Toàn quay ngoắt lại lắng tai nghe, lại chẳng thấy có tiếng gì. Bước đi được hai bước, tiếng gõ cửa lại vang lên đầy kỳ quái. Tiếng gõ đục và tr ần, chậm rãi và chắc chắn. Toàn ch ần ch ần tiến lại gần cánh cửa, tính nhìn qua lỗ tròn trên tay nắm cửa vào trong. Cúi thấp d ần, Toàn run rẩy, cứ như có người ở trong đó vậy. Toàn sắp nhìn qua lỗ khóa thì "Brmmmmmmmmmm" tiếng xe máy vang lên bên kia làm Toàn giật mình. Một anh con trai đi xe phóng qua cổng dãy trọ. Toàn nhìn r ồi vội chào. Anh ta cười toe: "Lính mới hả? Chào ná, hàng xóm r ồi, phòng anh ngay kế đó". Nói r ồi anh ta dựng gọn xe, đi thẳng vào căn phòng kế bên. Toàn chạy vội ra khỏi dãy trọ, đầu không kịp nghĩ gì thêm.

Ngày chuyển trọ, trời mưa tầm tã. Toàn thuê chiếc xe ba gác nhỏ chở toàn bộ vốn liếng của cậu qua phòng trọ mới. Thằng Lâm quê Thái Bình cũng đi cùng Toàn để giúp Toàn sắp xếp, không đến đêm nay vẫn lạnh tanh bành mắt. Con mưa ẩm ướt làm tâm trạng con người cũng khó chịu theo. Xe đang đi thì bỗng "Kesttttttt" ...bác tài phanh gấp. Toàn nhồm lên nhìn xem có chuyện gì. Hóa ra ở giữa đường có một con mèo đen đang đứng dưới mưa, trông nó gầy gò, lông dính bết phát tội. Nó gào lên thảm thiết, đứng trước bánh xe, chẳng chịu đi. Bác tài quát lên xua tay đuổi, nó cũng không đi. Toàn xuống xe, tính chạy lại bế nó ra khỏi chỗ cũ thì nó vụt chạy đi, biến mất sau bụi cỏ ven đường đang nhạt nhòa trong làn mưa trắng xóa.

"Xui xẻo!!" Bác tài cúi gầm rồ đi tiếp.

Cả hai thằng hì hụi cả ngày, đến đêm 2 đứa ăn vội bát mì rồ Lâm cũng phải về Toàn ra công tiễn bạn, lòng cảm kích lắm: "mày về cẩn thận nhé!". Sau đó Toàn quay về phòng, vì quá mệt nên lăn quay ra ngủ, không kịp tắm rửa gì.

Tích..tắc..tích tắc...

Toàn đột ngột mở mắt tỉnh dậy giữa đêm. Đèn đã tắt từ bao giờ? Toàn có tắt đèn đâu nhỉ. Toàn mò mẫm lấy cặp kính cận, đeo vào, nhìn sang chiếc đồng hồ trên đầu: 3h sáng đúng. Quái lạ. Toàn dậy bật đèn, ngoài trời sét vẫn phác từng nét ánh sáng loang lổ trên sàn căn phòng. Toàn vội đi tắm.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Giờ Sáng

Từ hồi chuyển về nhà trọ mới, Toàn cảm thấy rất mệt mỏi. Bố mẹ gọi điện hỏi thăm cậu cũng không buồn nhắc máy. Về đến phòng trọ Toàn nằm lăn ra ngủ, mặc kệ mọi thứ. Những giấc ngủ không sâu nhưng li bì chiếm gần hết thời gian một ngày của Toàn. 3h sáng đêm nào Toàn cũng đột ngột mở mắt trong bóng đêm, người đau nhức, dù có cố ngủ đi nữa thì cũng 5h sáng đã tỉnh. Thấy người ngòm mệt mỏi, Toàn bèn chạy thể dục quanh khu trọ.

Có lần, Toàn nói chuyện với cô bạn thân dưới Hà Nội. Toàn khoe mới thuê được căn phòng trọ vừa rẻ vừa sạch sẽ, chụp ảnh cho Nga xem ngay. Nga- cô bạn thân từ thời cấp 3 của Toàn bất giác cau mày: "Mày này, tao thấy phòng trọ này quen quen thế nào ấy? Chỉ là cảm giác của tao thôi. Nhưng mà t nghĩ mày nên bịt bốt cửa sổ vào đi ý, phòng gì mà nhiều cửa sổ thế?". Nghe Nga nói, Toàn cũng thấy lạ. một phòng trọ bé bé, có những tận 3 cái cửa sổ và một lỗ thông gió. Đôi lúc về phòng, Toàn cũng cảm thấy mất đi chút riêng tư, cảm giác như từ một trong những chiếc cửa sổ đó có ai đang nhòm vào chăm chú nhìn mình. Toàn phản bác: " Bịt vào thì bí lắm, tối t ngủ cũng đóng cửa chớp vào mà!". Nga bật cười: " Mà lạ thật ý, cái lỗ thông gió kia kìa, nó phải quay ra chỗ thoáng chứ, sao lại quay vào tường thế kia". Bên cạnh phòng của Toàn là một tòa nhà riêng khác. Chiếc lỗ thông gió thiết kế thế nào mà lại quay mặt vào trong bức tường đó, đúng là chẳng hiểu thông gió được cái gì không.

Tâm trạng Toàn ngày càng nặng nề, cứ 3 giờ sáng lại tỉnh giấc, đến lớp Toàn cũng không buồn tiếp chuyện ai. Toàn kể chuyện với mẹ, bà nói: " Chắc đất dữ không hợp rồi con ạ, con xem xét thế nào chuyển đi đi". Nhưng Toàn đã trả tiền thuê 3 tháng rồi, ít nhất cũng phải hai tháng nữa mới chuyển đi được. Gần đây, Toàn luôn nằm mơ một giấc mơ: đêm đêm có một người đàn ông, đội chiếc mũ bảo hộ che kín mặt, hơi thở nặng nhọc,

cần chiếc bay quét qua quét lại người Toàn rồi chốc lát lại vổ vổ, như động tác của một người đang trét xi măng. Toàn khó chịu và đau đớn nhưng không thể cử động được, Cứ thế, người đàn ông quét lên gần đầu của Toàn rồi gí sát mặt lại: "Không...thở...được...hizzzzzz...không...thở..." Rồi dùng hai tay bóp chặt mũi Toàn. Toàn giãy giụa rồi giật mình choàng tỉnh. Lúc ấy cũng là ba giờ sáng. Ngày nào cũng như vậy khiến Toàn căng thẳng cực độ

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hung Tin

Theo lời kể của nhà hàng xóm bác họ Toàn

Trưa hôm ấy, cả xóm loạn hết cả lên. Bé Bông, đứa con gái út của nhà Đăng Dung đột nhiên mất tích. Bà Dung đi từng nhà, van xin khóc lóc cầu mong mọi người đi tìm giúp con bé. Ông Đăng mặt gầy sọp hẳn đi, phóng lên trụ sở công an thành phố báo án. Con bé đi chơi từ tối hôm qua không về, người lớn cứ nghĩ rằng nó chỉ quanh quẩn với mấy con bé hàng xóm quanh đây, nhưng tới khuya cũng không thấy về. Tôi cũng tham gia tìm kiếm khắp nơi, quanh nhà có mấy khu vườn, lên cả khu đống chèn cuối làng cũng chưa tìm thấy gì cả. Chỉ khổ bà Dung như đang hóa dại.

Người lớn cấm trẻ em đi chơi buổi tối. Chỉ mới 7h tối là cả khu xóm im ắng hẳn. Ngay buổi tối hôm sau, lúc tôi đang ngồi xem tivi, hút thuốc thuốc lào sau bữa cơm. Xa xa chợt vọng lại tiếng sáo diều văng vẳng. Tối rồi, thả diều sao được nhỉ? - Tôi thầm nghĩ. Đột nhiên, bỗng không khí im ắng bị xé nát bởi một tiếng hét thất thanh: "Asaaaaaa...Cứu...". Loạch xoạch, cánh cổng của mọi ngôi nhà xung quanh bật mở, mọi người ồ ra đường. Tiếng hét phát ra từ ngôi nhà của gia đình Đăng Dung. Đám đông xúm đông xúm đỏ bên ngoài. Lần theo tiếng hét tôi và mọi người chạy ra phía sau vườn của ngôi nhà, chạy lên đống chèn. Ông Đăng bà Dung đang quỳ ở trên đỉnh đống chèn. Khuất sau lớp lá chèn, nằm giữa hai hàng cây là thân hình một đứa bé tầm 6 tuổi, trắng trẻo, xinh xắn. Tóc cô bé buộc chặt vào những gốc chèn hai bên. Đôi mắt mở to. Vô hồn. Điêu kinh khủng nhất là: miệng cô bé nhồi đầy những đất. Hai tay giang rộng hai bên cũng lấm lem bùn đất. Từng đàn giun đang ngoe nguẩy ngoe nguẩy trên chiếc váy trắng tinh của cô bé. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, mấy chị phụ nữ ngẩn ngơ sụp xuống nôn thốc nôn tháo. Bà Dung quằn quại dưới đất vì đau đớn. Ông Đăng tím mặt tím bết thốc con bé lên nhưng tóc cô bé cuốn chặt vào gốc cây chèn khó mà gỡ ra được. Cảnh tượng quá kinh hoàng, tôi lùi xa khỏi đám đông đi về

nhà, không dám nhìn thêm một giây nào nữa. Không biết tên sát nhân tàn ác nào đã ra tay dã man với một đứa trẻ đến như vậy.

Đi đâu kì quái là, công an về khám xét hiện trường, không một dấu hiệu lạ nào được phát hiện. Bên này đi rồi chèn bê bết dấu chân của những người dân trong xóm nên chuyện đi đâu tra cũng bị cản trở chút ít. Tuy nhiên dấu chân của cô bé được phát hiện đi lên từ phía bên kia đi rồi, ngoài ra, không còn một dấu chân nào khác cả. ở hiện trường, dấu vết của một cuộc ẩu đả cũng không có. Cứ như là, cô bé tự nằm ở đó vậy. Kết quả khám nghiệm tử thi cũng không nêu rõ được nguyên nhân cái chết. Cảnh sát kết luận cô bé bị đột tử do trúng gió ở trên đi rồi. Vậy còn những miếng đất trong miệng cô bé? Người trong làng đi rồi thôi, trước đó ít lâu, con bé cũng đã có thói quen ấy rồi. Nhiều người đã từng bắt gặp cô bé trong tình trạng lấm lem, nhưng nghĩ bụng trẻ con nghịch ngợm nên cũng chẳng để ý. Nhiều người còn tỏ ra thần bí, nói rằng, cô bé bị vong hại chết. Đi đâu tra xong xuôi, gia đình chuẩn bị lo hậu sự cho cô bé xấu số. Chỉ sau mấy ngày, mái tóc ông Đăng đã bạc quá nửa. Bà Dung thì ở lì trong phòng chẳng gặp ai. Chỉ có thằng cu Bin là ngờ ngác chẳng hiểu gì. Cũng phải thôi, nó mới lớp 5, cũng chỉ biết buồn khi không thấy em gái về.

Đêm ấy, nhiều người trong xóm không ngủ được. Họ cảm tưởng như có một tên sát nhân tàn nhẫn nào đó vẫn còn lẩn trốn đâu đây. Câu trả lời của những nhà đi đâu tra không thỏa mãn được họ. Rõ ràng vụ án có quá nhiều điểm kì quái. Đêm ấy, tôi nằm mơ. Gió hiu hiu thổi ngoài kia, từ hướng đi rồi chèn. Tiếng sáo tôi nghe lại vắng vắng. Chiếc cửa sổ chớp trước khi ngủ tôi đã khóa kĩ càng tự nhiên bật mở nhẹ nhàng. Bóng trăng bị che khuất bởi một bóng đen bé nhỏ. Tôi ngỡ dậy tính đóng cửa lại thì cửa sổ chợt lùì xa xa dãn tãn tay tôi. Bé Bông xuất hiện ngoài khung cửa sắt. Thò tay vào, cô bé mỉm cười: "Cho chú này." Bên trong nắm tay là 1 nắm đất với nhung nhúc giun. Giun trên đầu cô bé, ngoe nguẩy trên vai. Cô bé mỉm cười với hàm răng đen sì. Bỗng nhiên mắt cô bé rơi tòm xuống, từ hốc mắt bò ra những con giun bé xíu. Tôi hét lên khiếp đảm. Thế rồi một người đàn ông áp sát khung cửa sổ, tôi không nhìn rõ dáng người, nắm lấy đầu cô bé, bẻ ngoặt từ trước ra sau rồi nắm tay cô bé dắt đi. Bông đi xa dãn khung cửa, bước chân về phía trước nhưng con mắt còn lại vẫn nhìn tôi chằm chằm và đôi môi vẫn nhoẻn nụ cười ngô nghê hời hợt.

" Anh sao thế???"- Tiếng vợ tôi kéo tôi lại với thực tại.

Tôi tỉnh giấc, lưng ướt sũng mồ hôi.

"Không có gì em à, ác mộng ý mà".

"Đúng rồi anh ạ, chuyện hôm nay kinh khủng quá mà. Thôi, anh cố ngủ đi, mai còn đi làm."

Chẳng nói gì, tôi nằm im xuống, mắt nhắm nghiền. Giấc mơ thực quá.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đám Tang

Toàn đang trong lớp học thì nhận được cuộc gọi của mẹ. Mẹ Toàn nói, cái Bông mất rồi, Toàn phải qua nhà bác họ ngay. Nhận được tin dữ, Toàn ngỡ ngàng thì vẫn không nói năng được gì. Dù sao, con bé cũng vô cùng dễ thương và hiền lành, giờ lại chết tức tưởi như thế, Toàn xót xa ghen cả họng. Trong đầu Toàn chợt nhớ tới hình ảnh lấm lem đất của con bé ngày Trung thu năm ngoái, không khỏi rùng mình. Hết tiết, Toàn xin phép thầy rồi lấy xe phóng vội qua nhà bác họ.

Đã nửa năm Toàn không quay lại đây, căn nhà vẫn như cũ nhưng im lìm hơn hẳn. Ngoài đầu xóm cáo phó đã dán, cờ tang đã giăng. Trời mưa lất phất khiến không khí càng tang tóc. Toàn bước vào gian chính có để quan tài bé Bông, ánh nến bập bùng, hương khói nghi ngút. Chưa đến giờ viếng nên ngoài bác Đăng đang ngỡ ngàng đó ra chỉ có 1 vài họ hàng thân thích và 2 vị sư của ngôi chùa gần đó đang tụng kinh cầu siêu. Toàn khẽ cúi đầu chào mọi người. Bác Đăng ra hiệu cho Toàn ngỡ ngàng xuống. Bác gái thì không thấy đâu, cu Bin vẫn phải đi học. Nhà có tang, không ai có thời gian trông nom được thằng bé.

Đến 2 giờ chiều, lễ viếng bắt đầu.

Tiếng nhạc nổi lên đây ai oán. Hàng xóm láng giềng qua viếng rất đông. Bác Đăng đi xem người ta nói cô bé đi vào giờ xấu nên phải phát tang nhanh, chết tại đâu viếng rồi đưa đi luôn tại đó nên cũng chẳng định tởm ở nhà tang lễ nữa.

Toàn đi vòng qua quan tài, nhìn mặt cô bé lần cuối. Nhìn vào trong ô kính, Toàn ngạc nhiên: khuôn mặt cô bé đã bị phủ kín bởi tấm khăn trắng muốt, không ai nhìn thấy gì.

Đến giờ động quan, tiếng nhạc vang lên càng to hơn. Toàn cùng 3 thanh niên khác trong làng nhận nhiệm vụ khiêng áo quan. Toàn ghé vai vào cạnh quan tài rồi cùng nhấc lên. Quan tài nặng khủng khiếp khiến tay Toàn rung bần bật. May mà hồi cấp 3 Toàn có bớt chút thời gian đi tập cùng với hội bạn nên giờ cũng không đến nỗi trối gà không chặt. Quan tài được đưa đi một cách nặng nhọc. Sao một đứa trẻ lại có thể nặng đến mức này, cũng không phải do ung thư hay chết trôi gì.

Quan tài gần ra đến cửa thì bỗng nhiên bác Dung từ đâu xông ra, tóc tai rũ rượi, lồm chồm: "Trả con cho taoooo...Trả đây...". Mắt trợn ngược, bà Dung xông về phía quan tài, cào cấu cánh tay của người khiêng đằng trước. Quá bất ngờ, chẳng ai kịp ngăn bà Dung lại. Quan tài rất nặng cộng thêm sự tác động từ bên ngoài, người khiêng chân quan tài lão đảo rồi trượt tay. Sức nặng đột ngột khiến 3 người trở tay không kịp. Chiếc quan tài rơi xuống, lật nghiêng. Toàn lúi húi định nhấc lên lại thì bất chợt ánh mắt chạm phải một ánh mắt khác. Ánh mắt của bé Bông. Ở trong quan tài. Tấm khăn che mặt cô bé đã rơi ra, để lộ một khuôn mặt vô cùng khiếp đảm. Đôi mắt mở to nhìn thẳng về phía trước, mồm há hốc như thể đang kêu gào gì đó. Toàn run rẩy không dám nhìn vào nữa. Toàn cứ tưởng là, sau khi chết người ta sẽ tô vẽ sao cho người chết trông đẹp nhất chứ?

Những người xung quanh đã ghì chặt người mẹ đau đớn đến hóa điên lại để đám tang được tiếp tục. Tóc bà lồm chồm như bị ai cắt, bần thiu và vương đầy cành cây, lá cỏ. Có người xì xào: cả đêm qua bà ấy nằm ở đờ chề không chịu về.

Đám tang kéo theo dòng người dài dằng dặc, nhiều người hiếu kỳ từ các tỉnh gần đây cũng kéo về để xem cũng như phân ưu cùng gia đình cô bé. Quan tài được đưa đến đài hỏa táng, sau đó sẽ đưa lên chùa để cô bé được an nghỉ.

Quan tài được đưa xuống. Toàn ở lại cùng bác Đăng để chờ nhận lấy bình tro của cô bé. Chờ được hai tiếng, bất chợt một nhân viên của nhà tang lễ chạy tới tìm bác Đăng: "Thi thể...không cháy...Có thể là..."

Bác Đăng vội theo người đàn ông đó vào khu phía trong, nơi các thi thể được hỏa táng sau tang lễ. Bác Đăng đi được một tiếng mới quay lại, khoe mắt ướt nhèm. "Con bé không nở đi cháu ạ". Người đàn ông giọng nghẹn ngào.

Đến khi trời xẩm tối hai người mới nhận được bình tro đem về Sáng mai sẽ làm lễ gửi con bé lên chùa.

Tối hôm ấy Toàn phụ giúp mọi người dọn dẹp. Đến đêm khuya mọi việc xong xuôi Toàn cũng mệt lử. Toàn ngủ lại nhà bác. Mặc màn xong Toàn ngả lưng bên cạnh cậu bé Bin rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Tiếng mưa càng ngày càng to khiến Toàn lơ mơ choàng tỉnh. Đồng hồ trên tường lại điểm 3 giờ sáng. Chắc thành thói quen mất rồi. Toàn mệt mỏi nghĩ. Toàn lại nghe tiếng sáo văng vẳng. "Độp" tiếng chiếc cửa chớp đối diện chiếc giường đập mạnh vào khung sắt. Bất chợt đỉnh màn lồm xuống bởi một vật nặng. Một bóng hình của một đứa bé đang ghì tấm màn xuống. Khuôn mặt cô bé gần áp sát mặt Toàn, đôi mắt mở to và khuôn miệng cũng thế: "hihi..hehe..anh có thấy nóng không???...hhehee em nóng lắm..." Vừa cười xong cô bé lại khóc tức tưởi: "huhuhuhu..huh..hu". Giọng nói hết sức kì quái vì chiếc miệng không ngậm lại được. Toàn thét lên thất thanh. Cô bé nhảy phắt lên tường rồi bò đi đâu mất. Đèn bật sáng, cu Bin mắt nhắm mắt mở không hiểu chuyện gì xảy ra. Bác Đăng đứng ở cửa, cau mày hỏi: "Cháu sao thế?". Toàn ái ngại lắc đầu. Chẳng ai tin mình đâu mà. Chắc mệt quá hoa mắt, Toàn bị khung cảnh sáng nay ám ảnh mất rồi. Cậu đi qua phòng khách để tới phòng vệ sinh mà không hề biết rằng chiếc bình tro đặt trên bàn thờ đang nằm ở vị trí khác với ban đầu.

Sáng hôm sau Toàn lại cùng họ hàng xa và bác Đăng đưa tro cốt của cô bé lên chùa. Bác Đăng ôm chặt lấy bình tro đi đằng trước, mọi người theo sau. Tới trước cổng chùa, một cơn gió lớn thốc lên. Bác Đăng đi vội vã hơn. Ngay khi bước gần tới cổng chùa, ông chợt lão đảo. Chắc do cả đêm không ngủ. Mọi người chạy lại đỡ nhưng không kịp. Bình tro cốt rơi xuống đất vỡ tan. Cơn gió lại càng thốc mạnh hơn, thổi cát bụi hòa lẫn với cát bụi. Ông Đăng gào khóc, tay cào xuống đất mong níu kéo lại được chút gì của cô con gái bé bỏng. Thầy trụ trì ra đón thấy khung cảnh ấy chỉ biết thốt lên: "Không vào được cửa Phật, ắt chỉ có ma quỷ. Cô bé không có

duyên với Phật hôm nay đây. Anh mau đi về giải quyết. Để lâu hơn e là...Nam mô a di đà Phật".

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ác Mộng Bắt Đầu

Tối hôm ấy, bố mẹ Toàn bắt xe tức tốc từ Hà Nội lên Thái Nguyên để thăm bác họ Toàn. Mới bước đến cửa nhà, nước mắt mẹ Toàn đã lăn chã khi nhìn thấy di ảnh cô bé. Người lớn ng ồi trong phòng khách, bàn luận chuyện gì đó, Toàn không được phép tham gia. Sau câu nói kì quặc của vị trụ trì sáng nay, bác Đăng b ần th ần hẳn. Nhưng Toàn cũng chẳng có tâm trí để bận tâm thêm nữa. Nghĩa tử là nghĩa tận, Toàn đã làm hết trách nhiệm r ồi. Đi đâu duy nhất mà Toàn băn khoăn đó là không biết có nên nói những điều mình đã từng nhìn thấy cho bác Đăng không. Toàn xin phép v ề phòng trọ nghỉ ngơi để sáng mai đi học, phần lớn là vì sợ hãi khung cảnh đêm qua mà không dám ngủ lại nữa.

Dắt xe ra cổng, Toàn bất giác ngoái lại nhìn căn nhà. Ngoài vườn có một bóng đen tóc dài đang đứng b ần th ần. Hóa ra chính là bác gái. Bác Dung từ từ quay mặt v ề phía Toàn, khuôn mặt hốc hác đến sợ, hai hốc mắt trũng sâu. Toàn giật mình r ồi dong xe đi thẳng. Nỗi đau mất con có thể quật ngã bất kì một bà mẹ nào.

Đêm hôm sau, Toàn rủ thằng Lâm qua phòng ngủ cùng. Hai đứa làm một ch ầu bia mu ợn r ồi qua quán net. Chơi game tới tận 2h mới mò v ề phòng. Lâm mệt quá chẳng c ần đánh răng rửa mặt gì đã lăn ra ngáy khì khì. Toàn rửa mặt qua loa r ồi cũng tắt đèn nằm xuống. Đến 3 giờ, đèn vệ sinh bỗng ch ợt: "bật..tắt..bật tắt..." Ánh đèn nhấp nháy làm Toàn mở mắt. Từ bé đến giờ Toàn luôn là đứa ngủ tỉnh. Có chút xáo động gì đó là tỉnh ngủ ngay. Hay bóng đèn bị hỏng nhỉ? Mà có ai bật đâu mà...Toàn lò dò bước trong bóng đêm tới g ần nhà vệ sinh. Bóng đèn giờ đã tắt hẳn.

Mắt chưa quen tối khiến Toàn không nhìn rõ bên trong nhà vệ sinh. Toàn thò tay mò mẫm tìm công tắc đèn phía trong. Một tiếng động lạ mà quen Hizzzzz. Mò g ần đến công tắc, Toàn đưa tay định bật thì s ờ phải một

thứ đang nằm trên công tắc. Một bàn tay. Một bàn tay đang nắm ở đó sẵn. Toàn hét lên thất thanh.

" Tách- Tách"- một con quỷ da đen nhem như chết cháy, mặc nguyên bộ quần áo bảo hộ lao động đang nghịch công tắc đèn. Toàn ngã vật ra sau, cuống quýt chạy về phía chỗ thằng Lâm đang nằm. Đèn phòng vệ sinh phụt tắt. Toàn lại chẳng nhìn thấy gì, vội cuống lên mò mẫm trong bóng đêm, sợ con quỷ đằng sau đuổi được. Sờ được chân thằng Lâm, Toàn lay mạnh rồi gọi nhưng nó không hề phản ứng. Toàn nhìn lên thì bỗng nhận ra, ngối bên cạnh thằng Lâm lại là con quỷ vừa nãy, nó đang làm động tác trét trét xi măng lên người Lâm. Hơi thở vẫn phì phò như trong giấc mơ Lâm thường thấy. Toàn tím mặt rồi chạy bán sống bán chết ra phía cửa. Mở cửa chạy ra ngoài, Toàn hét lên hai tiếng: "Có ma..." rồi lăn ra bất tỉnh.

Sáng hôm sau mở mắt ra Toàn thấy mình đang nằm trong căn phòng bên cạnh. Xung quanh là thằng Lâm và anh Điêu- anh trai phòng bên, người mà Toàn đã gặp hôm chuyển trọ. Anh Điêu cười: "Này hôm qua có hút hít gì không mà phê nằm ngay trước cửa phòng anh thế em?" Thằng Lâm cũng bảo: "Sáng dậy không thấy mày, đang tính gọi thì thấy điện thoại vẫn sặc trong phòng, lúc ấy thì anh này gọi t sang đây để vắc m về". Toàn lấp bắp: "Đêm qua, đêm qua mày có thấy gì không? Sao tao gọi mày mãi không dậy". Lâm đáp: "Đêm qua tao mệt lắm, ngủ xong dậy đau khắp người ý, chắc hôm qua uống hơi nhiều nên không dậy được thôi." "Không phải đâu, hôm qua tao nhìn thấy nó...". Rồi Toàn vội kể lại chuyện hôm qua mà mình gặp cho hai người nghe. Nghe xong, Lâm cười cười: "M lại thần hồn nát thần tính, gì đến mức mà ngã vật ra trước cửa phòng người khác thế. Mai đến t kể cả lớp cho xấu cái mặt m. Haha". Anh Điêu nghe xong thì cau mày: "Cũng lạ thật, không phải anh tin đâu nhưng mà những người chuyển tới căn phòng đó ở trọ, chả mấy ai ở được quá một tháng cả. Có những người chuyển đi ngay trong đêm, mấy hôm sau mới nhờ người tới dọn đồ. Có người còn chẳng thèm quay lại lấy đồ cơ. Nhưng cứ người khác đi lại có người mới chuyển tới, chắc do giá phòng rẻ. Anh chưa gặp lại ai để mà hỏi lí do họ chuyển đi cả, âu cũng nghĩ là họ tìm được phòng tốt hơn hay có việc gấp gì đó thôi". Toàn quả quyết: "Không được, chắc chắn căn phòng đó có vấn đề, em phải gọi hỏi chị chủ!!!". Nói xong Toàn

chạy về phòng lấy máy điện thoại di động mang sang phòng anh Điêu. Căn phòng ban ngày có vẻ trông đỡ sợ hơn.

Toàn bấm máy gọi rỗi bật loa ngoài cho mọi người cùng nghe. Đến tận hồi chuông thứ 5 chị chủ mới bắt máy. Toàn nói rằng căn phòng mình thuê có một chút vấn đề, cần gấp chị chủ để trao đổi gấp. Nghe thấy thế, cái giọng đon đả của bà chủ trở biến mất, thay vào đó bà ta luống cuống: "Chị đang đi công tác, không có ở Thái Nguyên đâu, đợi chị về đã rỗi tính nhé!" Nói xong chị ta cúp máy, không cho Toàn nói thêm một lời nào. Toàn nói: "Chắc chắn là có vấn đề, xem chị ta lần tránh kìa". Toàn không thể ở đó thêm nữa bèn xin qua phòng trọ Lâm ngủ. Phòng Lâm hơi bé nên bất tiện. Anh Điêu bảo: "Hay thôi đêm nay em cứ ngủ ở phòng anh tạm đi, đợi đi đâu tra xem rõ có chuyện gì rỗi tính, dù sao anh cũng ở có một mình, tính chất công việc lại hay phải đi vắng, em cứ ở tạm đi." Toàn vội cảm ơn anh Điêu rỗi cùng Lâm sang phòng mình lấy ít đồ đạc cá nhân. Đợi đến tối có cho tiện Toàn cũng chẳng dám bén mảng lại căn phòng nữa. Toàn bước vào phòng vệ sinh lấy quần áo và khăn mặt, bàn chải. Bên trong căn phòng, nền nhà rải đầy vụn vữa. Toàn nhìn lên tường thì chẳng có mảnh tường nào bị nứt cả. Quái lạ thật, chuyện này chắc chắn liên quan đến hiện tượng tối qua. Bỗng nhiên Lâm gọi giật giọng: "Toàn, ra đây mà xem này". Toàn ngó đầu ra, thấy Lâm đang bắc ghế đứng bên cạnh cái lỗ thông gió tít trên cao. "Tao tò mò xem cái lỗ này thông ra đâu mới bắc ghế lên xem, mà nhìn xem t nhặt được cái gì này." Nói rỗi nó giơ ra một mảnh giấy màu vàng cũ nát. Một lá bùa. Lá bùa này rách mất một nửa. "Bùa này tao thấy dán ở trong cái lỗ thông gió này này. Sờ tay ra ngoài tao còn thấy cả một mảnh giấy được dán vào rìa ngoài lỗ thông gió nhưng giờ bị bung ra ấy. Hình như ngày xưa cái lỗ này được bịt ý". Bên kia lỗ thông gió chỉ có bức tường bê tông xám xịt của căn nhà đối diện. Toàn vội vàng chạy lại hai cái cửa sổ còn lại xem xét kĩ. Cả hai cái cửa sổ đều có dán lá bùa vàng, nhưng lại dán ở phía mặt ngoài khung cửa. Toàn nói: "Quái lạ, bùa phải dán phía trong chứ sao lại dán bên ngoài??? Cứ như hướng bùa ra ngăn chặn đi đâu gì ở bên ngoài ấy?" Toàn bóc hai lá bùa ra nhét vào túi. "T phải mang vật này đến gặp bà chủ trọ, xem bà ta có dám giấu cái gì nữa không." Lâm vội ngăn: "Thôi cái gì ở chỗ nào thì mà để nguyên ở chỗ cũ đi được không, bóc ra làm gì. Tao bắt đầu thấy ghê ghê rỗi này." Toàn nói: "Sợ gì chứ, đêm nay tao có ở đây nữa đâu. Không có cái này bà ta lại bảo tao bịa. Mà đưa luôn

cho tao cái bùa rách kia đi." Tấm bùa rách còn to hơn cả 2 tấm bùa Toàn tìm được. Nói xong Toàn vợ lấy 1 ít quần áo và sách vở rồi đi ra khỏi phòng, khóa chặt cửa phòng lại.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Khởi Nguồn

Ngày hôm ấy Toàn lang thang khắp các con phố của thành phố Thái Nguyên. Toàn sợ cái cảm giác phải lại gần căn phòng đó. Giờ qua nhà bác họ cũng không phải nơi chốn êm đềm gì. Vùng đất quái quỷ. Toàn thẩn thĩ, mới có gần năm lên đây thôi mà bao nhiêu chuyện xảy ra. Lòng vòng hễ lâu Toàn dừng xe bên dòng sông Cầu ngửi trầm ngâm. Bất chợt một bà lão trông có vẻ khắc khổ tiến lại gần Toàn: "Cậu trai, mua kẹo cao su cho già nhé". Toàn loay hoay tìm ví rồi nhón tay bốc một thanh kẹo trong chiếc giỏ nhựa. "Sao cháu ngửi trầm ngâm ở đây? Trông ánh mắt cháu ưu phiền quá, y hệt con gái già ngày trước." Nói rồi bà già bắt giác thở dài. Toàn cười trừ: "Chuyện cháu đang gặp, nói ra cũng chẳng ai tin đâu bà". Bà già nhẹ nhàng: "Bán cho cháu xong bà cũng kết thúc ngày hôm nay. Hôm nay là ngày giỗ con gái bà nên bà ra đây để cúng cho nó...Cũng phải 20 năm rồi..." Toàn xót xa: "Cháu xin lỗi, chị..chị ấy bị tai nạn giao thông trên cầu này ạ?". "Không..."- Bà lão đáp. Nó ở đâu đó dưới kia kia...Nó gieo mình xuống sông Cầu tự tử...". Toàn chỉ biết im lặng không biết nói gì, một cái chết quá bi đát. Bà lão bắt đầu rơm rớm nước mắt: "Bao nhiêu năm nay bà dằn cả cửa cải, nhà cửa để đi tìm xác con bé, nhưng tiền ngày một cạn dần mà vẫn bật vô âm tín, giờ chỉ có thể đi bán hàng rong sống qua ngày. Hằng năm bà chỉ biết lên thăm nó vào đúng ngày giỗ thế này thôi, khăn cầu con bé dẫn đường chỉ lối cho bà được tìm thấy nó, cho nó được may mắn mà đẹp...". Nỗi thương xót con của một bà mẹ khiến tim Toàn như thắt lại. Toàn vội an ủi: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác...Nhỡ đâu chị ấy chưa mất thì sao ạ, bị chấn thương và quên đường về? Bà cứ lạc quan lên, thế nào cũng tìm được chị ấy...". Bà già lắc đầu: "Không thể đâu...sau ngày nó gieo mình xuống sông, một người dân sống ở ven sông đã vớt được một sợi dây chuyền ảnh làm bằng vàng dạt vào bờ sông. Người ta chẳng dám lấy, lại biết có người mất tích nên vội mang lên công an trình báo. Sợi dây chuyền đó, con bé lúc nào cũng đeo ở cổ không rời...Nhìn thấy nó, bà biết mọi hi vọng của mình đã vụt tắt rồi...Cơ quan công an cho

người tìm mò khắp khu vực ấy cũng không thấy xác con bé. Đợt đó đêm nào bà cũng mơ thấy con bé người ướt sũng gọi bà: mẹ ơi, con rét lắm, con buồn khổ lắm... Thương con đứt ruột mà bà không thể để mình ngã quy, phải cố gắng gượng để đưa con về...". Toàn: "Hai mươi năm trước? Chắc chị ấy còn trẻ lắm...". Bà già tiếp tục: "Con bé tên Anh Thơ... Một cái tên rất đẹp mà bà gửi gắm cho nó, mong rằng cuộc đời nó sẽ mãi êm đềm, thế nhưng ai ngờ số phận lại nghiệt ngã như thế, nó đại dột nghĩ quẩn mà kết thúc cuộc sống của mình khi chỉ mới 20 tuổi...". Toàn ngập ngừng: "Lí do gì khiến chị ấy phải làm vậy ạ?...". Bằng giọng chậm rãi, bà lão kể lại mọi chuyện xảy ra vào năm đó...

(sau đây câu chuyện được kể THEO HỒI ỨC CỦA NHÂN VẬT ANH THƠ)

Tôi cắn răng chịu đau, từng cơn đau thúc vào nơi bụng dưới như cầu xé ruột gan. Mồ hôi tôi tuôn lã chã, hai tay tôi nắm chặt tấm vải lót. "Thứ đó" bắt đầu trôi ra ngoài, tôi có thể cảm nhận được. Đứa con bé bỏng của tôi đang phải rời bỏ cuộc sống. Nước mắt của tôi hòa lẫn với mồ hôi nhỏ từng giọt xuống nền nhà. Tôi gào lên bất lực và cuối cùng con tôi cũng trôi hẳn ra ngoài. Một cục máu đỏ lôm đang nằm trên tấm vải lót, xung quanh là lênh láng máu chảy.

Tôi gắng gượng đứng dậy và thu dọn mọi thứ, đôi chân run rẩy. "Mẹ xin lỗi..." - Tôi thẫn thờ. Trong đầu tôi âm vang từng tiếng gào khóc của trẻ con khiến đôi tai tôi như ù đi. "Mẹ xin lỗi mẹ không muốn vậy..." - Tôi lầm bầm. Tôi chôn con trong một chậu cây sau nhà. Như vậy tôi vẫn được gần con. Biết đâu, chẳng bao lâu nữa sẽ có những bông hoa thật đẹp trên mộ con. Con còn bé bỏng lắm nhưng tôi cảm nhận được con là một bé gái. Một bé gái thì nhất định sẽ rất thích hoa.

Tôi nằm vật xuống giường, úp mặt xuống gối, tôi khóc thẫn thức không kiềm chế được. Chỉ còn cách này thôi mới có thể giữ anh ở bên tôi được. Anh bảo sắp lên Hà Nội xin việc làm, chi phí đắt đỏ, chuyện lập gia đình hiện giờ thì anh chưa thể lo được, nuôi thêm một đứa con lại càng không thể. Nếu không có đứa con này thì tôi có thể lên thành phố ở cùng anh, còn

nếu có nó thì coi như hai người đôi ngả. Vì vậy nên tôi đành phải chọn một.

Tôi bấm máy gọi cho anh, anh lại không bắt máy.

Đạo này, tôi luôn cảm thấy đau đớn, nên không thể chi ều anh mỗi khi anh tìm đến tôi. Đạo này anh đang bận bịu công việc, tôi chẳng được gặp anh mấy. Nói về anh thì sao nhỉ, tôi yêu dáng vẻ khỏe khoắn và phong tr ầ n của anh sau mỗi lần tắm xong, tấm lưng bóng loáng m ò hôi, chẳng còn chút bụi bẩn nơi công trường. Tôi yêu dáng vẻ của anh khi anh vui mừng báo thắ ng sau có thể anh sẽ được thăng chức. Hai chúng tôi đ ầ u xuất phát từ vùng quê nghèo. Anh cũng chẳng được học hành tử tế gì, chỉ học ngh ề r ồ i đi làm luôn từ năm 16 tuổi. Tôi ở cùng với bố mẹ, giờ mới chỉ xin vào làm công nhân may ở một công ty dệt. Tình cờ thế nào hai đứa gặp nhau r ồ i yêu nhau. Tôi yêu anh say đắm. Anh vất vả nhưng vẫn rất đẹp trai, khó khăn càng chạm khắc nét rắn rỏi trong anh. Bao nhiêu lần tôi phải ghen với những người phụ nữ xung quanh anh. Dù không dư dả nhưng tôi vẫn mong một ngày có thể cùng anh về chung một nhà san sẻ mọi đi ều với nhau.

Đã mấy ngày nay tôi không liên lạc được với anh. Lòng tôi như có lửa đốt. Tôi tìm đến phòng trọ nơi anh ở nhưng cũng không thấy anh đâu. Phóng đến công trường nơi anh làm, tôi thấy ánh đèn vẫn còn sáng. Chắc mấy hôm nay anh trực công trình nên không về phòng chẳng? Tôi bước đ ầ n từng bước một tới nơi có ánh đèn. Giờ đã là 10h tối. Ánh đèn chiếu trên t ầ ng hai, ở dưới t ầ ng một treo đ ầ y quần áo cùng đồ đạc linh tinh của những người thợ xây. Lên tới đ ầ u t ầ ng hai tôi nghe thấy tiếng rên rỉ...Chạy vội lên cảnh tượng đập vào mắt tôi là anh. Anh đang tr ầ n tru ồ ng nằm trên cơ thể trắng ng ầ n của một người phụ nữ. Người phụ nữ ấy không ai khác chính là con gái ông chủ th ầ u hay làm việc với công ty xây dựng của anh. Mấy lần liên hoan công ty tôi có gặp cô ta. Họ lại dám lại việc ấy ngay giữa khu nhà hôi hám bụi bẩn này ư. Anh ta dám phản bội tôi sao? Sau tất cả những gì tôi làm? Còn đứa con của tôi thì sao...

Mắt tôi tối s ầ m lại...Họ nhìn thấy tôi thì cuống quýt và hoảng hốt vội quần áo che đi tấm thân dơ bẩn của mình r ồ i gọi tên tôi.

Tôi chẳng nghĩ gì được nữa rồi....

Tôi chẳng nghĩ gì được nữa rồi

Tôi chẳng có gì trong đầu nữa cả

Đầu tôi đau, tim tôi cũng như có ai đang cào xé

Yêu một người mà bị phản bội, cơn đau nào đau hơn cả thiêu sống cơ chứ...

Tôi cần nước để xoa dịu cơn đau này.

Phía dưới tôi là mênh mông nước. Làn nước xanh ngắt lạnh lẽo. Có một vài bàn tay đang vẫy tôi, rủ tôi nhập cuộc với họ.

Tôi thả mình vào trong không khí, cảm thấy như được giải thoát. Chiếc vòng cổ bằng vàng có in ảnh hai đứa mà anh tặng cho tôi nhân ngày kỉ niệm cũng tung lên trong gió rồi bung nắp ra.

Hình ảnh rõ nét cuối cùng mà tôi nhìn thấy là khuôn mặt anh đang cười khi đứng cạnh tôi.

Giọng bà lão đã nghẹn cả lại khi kể xong câu chuyện thảm thương của cô con gái mình. Sau lần ấy, bà lão đã quay lại nơi làm của người yêu con gái để tìm hấn ta muốn được đòi lại công bằng cho cô nhưng hấn ta bật vô âm tín. Người làm cùng đầu bảo sau đêm ấy, hấn ta biến mất không nói một lời. Biết chuyện, ông chủ thầu, bố của cô gái đã ngoại tình với người yêu Thơ đã đến gặp trực tiếp bà lão, đưa ra một số tiền lớn mong bà giữ kín chuyện này, để cô con gái cưng của ông ta có thể kết hôn đường hoàng mà không dính phải vết nhơ nào. Bà cảm hận lắm nhưng lúc ấy nhà cửa cạn tiền, xác con bé còn không tìm thấy nên đành nhắm mắt đưa tay nhận những đồng tiền bẩn thỉu của lão ta. Đến giờ bà vẫn còn hối hận.

"Giờ thời gian thay đổi, cảnh vật cũng đổi thay. Mỗi lần đi qua chỗ này và khu công trình cũ đó tim bà lại đau như có ai cứa. Khu nhà đó ngay gần

đây thôi, sát bên một dãy trọ người ta mới xây lên ấy". Như có linh cảm,
Toàn lẩm bẩm: "Cháu cũng gặp vấn đề về phòng trọ..."

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mất Đẳng

Toàn đang định kể tiếp câu chuyện của mình cho bà già nghe thì một ông già gầy guộc phóng chiếc xe máy đến, trên xe linh kính đò lể: tiền vàng giấy bạc đò trang sức trông hết sức tinh xảo đẹp mắt. Hóa ra đó là chông của bà lão, bố của Anh Thơ tới làm lễ cũng cho con gái. Không muốn cản trở hai người thêm nữa, Toàn vội xin phép đi về, trong đầu ngổn ngang bao mảnh ghép mà có xoay thế nào cũng không khớp nhau được.

Về đén khu nhà trọ, Toàn cất xe rồi bước vào căn phòng của anh Điều. Phòng của anh Điều bé và bí hơn phòng Toàn nhưng để ở hai người vẫn thoải mái. Anh Điều đang nấu cơm tối trên chiếc bếp ga mini. Toàn xắn tay vào giúp đỡ. Ăn xong Toàn rửa dọn rồi hai anh em ngồ hần huyên tâm sự. Toàn kể cho anh nghe về bà lão kì lạ mà mình gặp gần sông Cầu ngày hôm nay. Anh Điều hỏi: "Em có hỏi bà lão khu trọ gần nhà cũ đó ở đâu không? - Toàn đắp: "Em chưa kịp hỏi, nhưng em nghĩ liệu có phải khu nhà này không nhỉ, chắc không phải đầu, xung quanh đầu toàn nhà mới mà, khu trọ mình cũng mới xây được gần chục năm, đầu đén 20 năm như bà ấy kể". Nghe xong anh Điều chẳng nói gì nữa. Xem clip trên mạng được tiếng thì Toàn díp mắt lại, nằm xuống ngủ.

3h sáng.

Cộc cộc...Tiếng gõ vang lên ở đầu đó

Cộc...cộc..cộc...Tiếng gõ mạnh hơn làm Toàn tỉnh giấc.

Động tai nghe, Toàn tìm ngu ồn gốc tiếng gõ đó. "cộc...cộc..." Nó phát ra từ bức tường chung giữa hai phòng của anh Điều và Toàn. Tiếng gõ tường vẫn vang lên đầu đầu khiến Toàn sờn cả tóc gáy. Toàn lay anh Điều dậy. Anh Điều mắt nhắm mắt mở nhưng vẫn nghe rõ tiếng gõ tường mồn

một. Hai người nhìn nhau đầy sợ hãi. Bất chợt tiếng gõ trở nên nhanh hơn, mạnh hơn và vội vã như người gõ đang dần trở nên sốt ruột hơn. Thế rồi như một cơn vũ bão, tiếng cộc...cộc phát ra từ khắp các bức tường, vây hãm anh em Toàn trong cơn sợ hãi cực độ. Hai người loay hoay không biết nên làm thế nào, phi ra ngoài trong đêm tối càng sợ hãi đến kinh khủng hơn. Toàn chợt nhớ ra lá bùa vẫn còn nhét trong túi áo, bèn run rẩy rút ra rồi tiến lại gần bức tường đầu tiên, dán 1 trong những lá bùa lên đó.

Tiếng động im bật.

Toàn thở phào nhưng vẫn sợ hãi. Sau sự im lặng còn là nỗi sợ hãi cô đặc hơn. Toàn cùng anh Điêu nhanh chóng rời khỏi phòng trong đêm, tá túc tại một nhà nghỉ nhỏ. Toàn cảm thấy vô cùng áy náy khi ảnh hưởng tới anh Điêu. Mà đúng là lá bùa đó có dùng để ngăn cản đi đâu gì đó ở bên căn phòng trọ của Toàn. Thằng Lâm nói đúng, đáng nhẽ Toàn không nên gỡ những tấm bùa đó ra.

Sáng dậy, Toàn lại bấm máy gọi cho bà chủ trọ nhưng không thấy ai bắt máy. Toàn cùng anh Điêu về lại khu trọ để lấy thêm quần áo. Anh Điêu hành lý gọn nhẹ, vợ mấy cái đã xong, còn Toàn vẫn còn loay hoay với đồng sách vở. Ngoài phòng trọ có tiếng bọn con gái ồn ào. Hình như là bọn thuê trọ đầu xóm. Toàn ra ngoài đóng cửa thì bắt gặp mấy đứa con gái đang túm năm tụm ba ngoài cửa phòng trọ đầu tiên. Toàn đi tới chỉ gật đầu chào. Một con bé nhỏ người, Toàn chưa gặp bao giờ cất tiếng: "Ơ mới gặp mà không chào hả? Biết chị đây là ai không". Toàn lắc đầu khó hiểu, con gái gì mà vô duyên. Cô gái cười mỉm để lộ má lúm đồng tiền: "Mình là Mai, cháu ruột của chủ trọ khu xóm này". Nghe thấy câu đó. Toàn vội hỏi: "Cô cậu đang đi công tác phải không?". Mai hát hàm: "Cậu hỏi làm cái gì thế?" - Mai ngạc nhiên: "Mình vừa qua gặp cô mà?". "Cho mình xin địa chỉ cô cậu, được không???". Toàn khẩn khoản cầu xin Mai, cuối cùng cô bé cũng nói địa chỉ cho Toàn. Toàn dò hỏi: "Cậu biết trước đây khu trọ này có vấn đề gì không?". Mai đáp: "Mình chẳng qua đây mấy nên không biết đâu...". Toàn cảm ơn rồi chạy đi thẳng. Anh Điêu ngồi quán nước đối diện vẫy vẫy gọi Toàn. Anh Điêu ríu rít: "Này anh vừa dò hỏi được một thông tin rất quan trọng nhé. Cô bán nước này bảo khu nhà trọ này không phải mới được xây đâu mà ngày xưa cũng là một khu tập thể cũ nhưng người ta

bán đi rồi đập đi xây lại mới khoảng 10 năm trở lại đây thôi. Có thể nào liên quan đến bà lão kia không?". Cô hàng nước nghe thấy cũng gật gù khàng định.

Toàn quả quyết nói: "Giờ anh đi cùng em, đến gặp bà chủ trọ. Em nghe nói bà ta chẳng đi công tác gì cả, vẫn ở đây thôi!". Lần tìm đến địa chỉ Mai đưa, hai anh em bấm chuông cửa một căn nhà khá kiên cố. "Xoạch...tiếng cửa sắt mở ra và hiện ra trước mắt Toàn là khuôn mặt quen thuộc của chị chủ. Nhìn thấy Toàn, chị chủ tím mặt, vội đóng cửa lại thì Toàn vội lấy tay giữ cửa. "Nói chuyện đi, chị đừng trốn tránh mãi nữa!". Nói rồi Toàn lách vào trong nhà, theo sau là anh Điêu.

Ngồi đối diện chị chủ, Toàn bình tĩnh kể lại những gì mình đã gặp phải ở căn phòng suốt một tháng qua. Chị chủ im lặng không nói gì. Toàn giờ lá bùa rách ra và tra hỏi tại sao lại có thứ này trong phòng. Chị ta chối bay bảo rằng đó chỉ là bùa cầu bình an, trấn đất chứ căn phòng không có vấn đề gì. Anh Điêu cũng ép, nói rằng nếu như căn phòng không có vấn đề tại sao ai cũng bỏ đi chỉ sau một tháng?

Vòng vo mãi cuối cùng bà ta cũng chịu thú nhận là ai thuê căn phòng trọ đó cũng gặp hiện tượng bất thường nhưng vì lợi nhuận nên bà ta giấu nhẹm đi. Bà ta cũng đã mời đủ loại thầy về để giải mã nhưng vẫn chưa thành công. Chỉ có duy nhất một bà đồng giỏi nhìn ra đất có một con quỷ đang quấy phá. Vong này đã thành quỷ chứ không còn là vong ma bình thường. Tuy nhiên khi tìm âm phần ở trong căn phòng bà đồng lại không thể tìm thấy. Nó ở tất cả mọi nơi nhưng dường như lại chẳng ở đâu cả. Cứ như nằm lơ lửng ở giữa đâu đó...Kể xong, bà ta đổi giọng, trách Toàn và Điêu nếu không thích ở thì cứ việc chuyển đi, bà ta hoàn toàn, đừng loan tin ra ngoài cản trở công việc làm ăn của bà ta. Toàn nghĩ, đúng là một người vô nhân tính, đẩy người khác vào hoàn cảnh khốn cùng, Toàn nhất quyết không để ai phải rơi vào tình trạng tiều tụy mất tật mang như mình nữa. Toàn vẫn giữ nguyên hợp đồng rồi xin địa chỉ liên lạc của bà đồng giỏi kia để tìm cách giải quyết.

Toàn gọi điện cho Lâm nói rằng mình cần phải đi giải quyết chuyện này, nhờ nó điếm danh hộ tiết học ngày mai. Toàn á ngại muốn tự mình giải

quyết, bảo anh Điêu không cần đi cùng. Tuy nhiên anh Điêu vẫn nhiệt tình: "Giờ anh cũng khá rảnh, đợt này chưa có khách, anh giúp chú được!". Nói sơ qua, anh Điêu làm phiên dịch viên, đợt này chưa có khách thuê dịch. Bình thường có khách anh đóng cửa làm việc cả ngày, có những đợt anh đi công tác thêm như làm cộng tác viên hướng dẫn du lịch. Anh Điêu đèo Toàn theo địa chỉ mà Toàn đã ghi lại. Con đường đẽo ngoằn ngoèo trải dài ra trước mắt. Đến tận chiều, hai anh em mới đến đầu khu làng ghi trong địa chỉ. Con đường dẫn vào làng âm u cành lá. Anh Điêu đi xe chầm chậm lên dốc. Những tán lá xao động trong gió. Xe lướt qua từng người đang đi bộ chầm chậm xuống dốc. Toàn đưa mắt nhìn. Có người khóc thút thít. Có người dìu thêm một người khác. Có người lẩn lủi đi trong im lặng. Chiếc xe lướt qua một cô gái. Cô gái có mái tóc đen dài, khuôn mặt sần thắm cùng làn da trắng bệch. Cô ta ngoái nhìn theo chiếc xe của hai anh em và mỉm cười ma quái. Toàn sợ hãi ngẩn im. Ngôi làng này thật kì lạ. Hỏi đường một ông lão đầu làng, ông ta chỉ vào ngôi đền nằm trên núi. Hai anh em gửi nhờ xe ở một ngôi nhà dân rồi leo từng bước lên bậc thềm. Trong ngôi đền tỏa ra làn khói nghi ngút. Ở ngoài cổng đền có một đám đông đang đứng chờ. Họ bàn tán xì xào: "Mỗi ngày cô đền chỉ tiếp có hai người, không tiếp thêm. Mang theo bất kì một vật gì ở nhà mình đến, nếu hợp duyên cô sẽ mời vào. Sáng nay vừa tiếp một người đó." Toàn lo lắng. Phen này có khi công cốc rồi. Toàn chẳng mang theo cái gì là đồ vật cá nhân cả. Chỉ có ví và điện thoại cùng chìa khóa xe máy. Bỗng chợt cánh cửa gỗ của ngôi đền bật mở, một cô gái trẻ bước ra: "Thanh đền mời khách hôm nay vào. Vị khách này cần một thứ của cô, bước vào đền để trả lại." Mọi người nhìn nhau xì xào. Toàn tiu nghỉu, chắc không phải mình rồi, đã tới đây bao giờ đâu. Mọi người nhao nhao: "chúng tôi đều lần đầu đến đây, chẳng ai cần đồ gì của cô cả!". Cô gái trẻ bình tĩnh đáp: "Là một lá bùa rách cô từng yểm." Toàn giật mình sờ vào túi quần rồi móc ra lá bùa Lâm tìm được ở phòng trọ rồi giơ lên. Cô gái trẻ nói: "Mời khách vào, cô đã biết trước là cậu đến. Mọi người khác vui lòng quay lại vào lần sau..". Toàn ngỡ ngàng không tin vào tai mình. Đám đông tản dần. Toàn và anh Điêu theo cô gái trẻ bước vào trong ngôi đền.

Cảnh vật trong ngôi đền nhỏ thanh vắng và trang nghiêm lạ lùng. Thanh đền đang ở trong đền, ngẩng đối diện cô là một cô gái trẻ gầy guộc và xanh xao. Giữa bọn họ là một quả trứng đã được bóc làm đôi. Bên trong

lòng đỏ là một màu máu tươi. Thanh đ ồng nói: "Ngải nặng lắm r ồi. Mai qua đây làm lễ. Giờ về đi, nhớ làm theo lời cô dặn". Cô gái liêu xiêu đứng dậy cảm ơn thanh đ ồng r ồi đi về. Toàn đứng rón rén ở cửa chưa dám vào. Thanh đ ồng cất tiếng: "Vào đi còn ch ần chừ gì. Đưa lá bùa đây tôi xem!". Toàn bước vào đ ền r ồi đưa cho cô lá bùa rách. Cô đ ồng lắc đ ầu: "Ngày càng mạnh hơn r ồi."

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lột Bỏ

Thanh đ ồng tr ần ng âm nói tiếp: "Cách đây hai năm, bà chủ của nơi đó đã mời cô đến đó...để xem một căn phòng." - Bà đ ồng ph ải tay. "Âm khí nặng lắm, như của ngạ quỷ chứ không phải âm hồn. Nhưng lại không xuất phát từ trong căn phòng đó, nên cô không trực được. Nên chỉ biết yểm bùa 4 phía xung quanh căn phòng để ngăn tà ma xâm nhập. Thế nhưng giờ con quỷ đã mạnh hơn r ồi. Nó đã xé nát tấm bùa chính yểm để mon men dọa người. Nó cần lấy thêm dương khí để chuyển kiếp đầu thai. Thêm vào đó nó chết tức tử, cộng thêm còn oán niệm chưa hoàn thành nên mãi mắc kẹt ở đây. Thế nhưng đi đâu quan trọng là phải tìm được âm phần- tức là mộ phần của nó". Toàn đáp lời: "Con hỏi thế này không biết có được không, nhưng mà con tưởng có thể gọi hồn hoặc tiếp âm để tìm mộ phần chứ ạ?". Cô đ ồng cau mày: "Hừm! Cậu không phải dạy khéo tôi. Tôi không cảm thấy mộ phần của con quỷ này ở dưới đất. Vậy nên mới bất lực. Cần tìm ra mộ phần của nó mới giải trừ được, phải xóa hết oán niệm của nó còn vương trên thế gian này. Đêm qua tôi đã được Ngài báo mộng, nói rằng cậu sẽ đến, mang theo lá bùa của tôi, và chỉ có cậu mới có đủ nhân duyên để diệt trừ con quỷ này. Giờ cậu về đi. Đeo cái này vào, tạm thời sẽ yên ổn. Tôi còn nhìn thấy phía bên ngoài của cậu, họ hàng xa ấy, đang có hạn lớn, không giải mau đi còn khốn khổ hơn nhiều." Đầu Toàn lúc ấy vẫn còn đang hoang mang về câu chuyện bà đ ồng vừa nói, chỉ kịp hứa sẽ dẫn họ hàng tới gặp bà. Bà đ ồng ph ải tay: "Tôi chẳng đủ trình độ mà giải cái hạn đó cho nhà cậu đâu. Giúp cậu được lần này cũng là tôi tận lực r ồi. Thôi cậu mau về đi. Duyên số sẽ dẫn dắt cậu tìm được mộ phần của con quỷ đó. Tìm được hãy gọi tôi đến ngay" Nói r ồi bà đ ồng dúi vào tay Toàn một chiếc túi hương tỏa ra mùi tr ần rất hắc. Bà đ ồng nói: "Cấm mở ra. Trong đó mọi thứ tôi đã yểm r ồi. Hãy giữ bên người. Cũng hạn chế về lại căn phòng đó thôi. Nó đã "chấm" cậu r ồi, khó mà thoát được nó."

Anh Điêu nghe chuyện từ đầu đến cuối, yên lặng không nói gì. Toàn và anh Điêu chào bà đồng rồi xin phép cáo lui. Toàn đã lưu số điện thoại của bà đồng lại rồi. Hai anh em bước ra khỏi cửa. Quay lưng bước đi thì bà đồng gọi giật giọng: "Này cậu trai". Toàn giật mình quay lại. "Không tôi bảo cậu trai bên cạnh cơ." Anh Điêu giật mình quay lại đáp lời: "Dạ, cô?". "Hôm nay không phải chuyện của cậu mà cậu vẫn đến đây, cũng coi như có duyên với tôi. Tôi chỉ có thể dẫn cậu đi đầu này thôi. Nếu sau này cậu bắt buộc phải lên một chuyến xe mà trên xe chỉ có 7 người phụ nữ thì cậu nhất định không được đi chuyến xe đó mà phải xuống xe ngay. Thất đi vị vi thất sát. Nhớ lấy lời tôi dặn đấy. Còn sau này ra sao thì phụ thuộc vào cậu thôi." Anh Điêu bán tín bán nghi gật đầu cảm ơn bà đồng rồi cùng Toàn ra về Trời đang tối dần. Chiếc xe đi trên con đường ngoằn ngoèo đầy mệt mỏi. Toàn thấy thấp thoáng xa xa cái bóng quen thuộc. Một cô gái tóc dài đang đứng ven đường. Cô gái Toàn nhìn thấy lúc chiều. Cô ta đứng bên vệ đường vẫy vẫy. Anh Điêu tính dừng xe lại. Toàn rít lên: "Anh ơi đi đi...đi đi...đừng dừng!!!" Chiếc xe loạng choạng lướt qua cô gái. Anh Điêu hỏi: "Sao thế nhớ người ta cần giúp đỡ gì?" "E..." Toàn chưa kịp trả lời thì cô gái chột điên cuống chạy theo chiếc xe của hai người. Mắt cô ta trợn ngược lên: "Trả nó đây...trả nó đây..." rồi giơ bàn tay cào vào không khí phía sau chiếc xe. Anh Điêu cuống cuống vít ga chạy. Toàn rúm ró phía sau hét lên ầm ĩ. Cô gái chạy nhanh kinh khủng như có một thế lực nào đó chi phối, người bình thường không thể chạy nhanh như vậy được. Anh Điêu giương to mắt hết sức tập trung để lái xe thật nhanh. Qua đoạn đường đèo bắt đầu vào thành phố với ánh đèn sáng sủa đông người qua lại thì không thấy cô gái đuổi theo nữa.

Toàn run lẩy bẩy vì sợ hãi. Đã có mấy lần Toàn tưởng bị cô gái đó tóm được. Không cảm giác nào sợ hơn cảm giác có người chạy đuổi phía sau một sống một chết. May mà lúc đó hai anh em đi xe, nếu mà đi bộ thì không biết chuyện gì đã xảy ra.

Anh Điêu run rẩy dừng xe chỗ ngã tư rồi xuống xe đứng thờ dốt. Toàn cũng nhảy xuống ngã bệt dưới vỉa hè. Toàn nói: "Anh ơi ma quỷ là đi đầu khó nói. Anh đừng đi theo em nữa nguy hiểm lắm..". Anh Điêu lắc đầu, nói: "Càng nguy hiểm anh lại càng phải giúp m. Một thân một mình ở thành phố này, chẳng ai giúp được m kinh qua cái nạn này cả. Anh làm thế

này, cũng vì em trai anh." Toàn ngạc nhiên hỏi: "Em trai anh sao ạ?". Anh Điêu rút điều thuốc lá trong túi áo ra châm lửa hút trầm ngâm rồi nói: "Chuyện dài lắm, khi nào xong việc anh sẽ kể với chú. Mà sao này m biết mà bảo anh đừng dừng?" Toàn đáp: "E từng nhìn thấy cô ta rồi, cô ta nhìn chúng ta với ánh mắt quý dị lắm, em không muốn tiếp xúc thôi. Mà chuyện này em cũng chẳng muốn kể với bố mẹ, sợ bố mẹ lắng. Anh nói là khu trọ của mình mới xây lại chục năm nay. Em nghĩ là có thể liên quan tới chuyện của hai ông bà già hôm trước em gặp đó." Anh Điêu bảo: "Vậy thì em đi hỏi chuyện họ đi." Toàn vò đầu bứt tai: "Chết rồi hôm đó em không hỏi địa chỉ của họ..."

Suốt sáu ngày qua, Toàn cùng với anh Điêu lang thang ở khu vực gần sông Cầu nhưng vẫn không gặp lại bà lão. Toàn nản lắm. Cậu không biết đến bao giờ mới có thể dứt điểm chuyện này. Mấy ngày qua Toàn đành phải ở trọ nhờ một người bạn cùng lớp. Cảnh ăn nhờ ở đậu làm Toàn mệt mỏi. Đến ngày thứ 7, Toàn đang lang thang trên cầu thì xa xa Toàn nhìn thấy một hình dáng quen thuộc. Bà lão đang đứng trên cầu vắt ngang sông. Đôi mắt nhìn xa xăm xuống dòng chảy. Toàn vội chạy lại, mừng như bắt được vàng. Bà lão ngạc nhiên. Toàn nói: "Cháu tìm bà mãi. Sao hôm nay bà mới ra đây?"

Bà lão trả lời: "À là cậu...đêm qua bà mơ, mơ con bé về, đứng trên cầu gọi bà lên, cứ khóc mãi...Hôm nay nhớ con nên bà lại lên đây...". "Bà ơi cháu có chuyện cần nói, có thể liên quan tới chị ấy...".

Bà lão mời Toàn về ngôi nhà cũ nát ven sông của hai ông bà. Toàn ngồi uống nước trong một căn phòng khách xập xệ âm thấp. Trên tường treo đầy những bức ảnh đã cũ của một cô gái xinh xắn, ảnh nào cũng cười tươi vui vẻ. Toàn thuật lại câu chuyện mình đã trải qua cho hai ông bà nghe. Nghe xong ông lão chau mày: "Khả năng cao khu trọ của cháu gần khu công trường xưa của thằng Hiếu (tên ny Thơ). Nhưng ông vẫn không hiểu chuyện của cháu liên quan gì đến con bé? Ngoại trừ việc khu nhà trùng nhau?". Toàn nói: "Có phải hai người bảo không tìm thấy tung tích anh ny chị Thơ phải không..?". Bà lão gật đầu xác nhận: " Nó mất tích không một dấu vết, quần áo đồ đạc vẫn còn nguyên." "Vậy, vậy...Ông bà gặp cô nhân tình của anh ta chưa?" Hai ông bà lắc đầu: "Cô ta trốn biệt trong nhà. Đi

đâu cũng có vệ sĩ. Chỉ có bố cô ta đến đây nói chuyện thôi. Thấp cổ bé họng như chúng tôi đây thì làm gì được cô ta."

Toàn trăn giọng:" Có khi nào con quý mà cháu gặp...chính là anh ta không...Đi cùng cháu tới khu công trình cũ được không ạ..?"

Chiều hôm đó, 4 con người- bao gồm cả anh Điêu bước vào ngôi nhà(giờ đang là cửa hàng quần áo) nằm kế bên xóm trọ. Ngôi nhà quay lưng vào cửa sổ thông gió của phòng Toàn.

Lấy có xem xét cấu trúc ngôi nhà để khảo sát, Toàn được sự đồng ý của chủ nhà để vào xem xét. Căn nhà này hiện đang được thuê để làm cửa hàng. Hằng đêm không có ai ở. Toàn tìm kiếm căn phòng có bức tường quay lưng vào phòng trọ của mình. Đó là căn phòng trong cùng của căn nhà. Trên tầng hai giờ đã trở thành gác phơi quần áo.

Toàn hỏi về lịch sử ngôi nhà, người thuê nhà nói rằng ngôi nhà cũ có bốn tầng, bán cho người chủ bây giờ thì có đập đi xây lại thành căn nhà 2 tầng thôi vì nhu cầu sử dụng không nhiều, giờ anh ta thuê lại để bán hàng từ 7h sáng-7h tối. Toàn bước vào căn phòng. Căn phòng này là kho chứa đồ của cửa hàng, chẳng biết vì nó nằm ở trong cùng hay khuất nắng mà sao không khí cũng lạnh toát. Mát lạnh như phòng trọ của Toàn vậy. Toàn bật đèn lên để quan sát căn phòng. Thật lạ. Những bức tường xung quanh đều mới. Chỉ duy nhất những bức tường trong căn phòng này là có vẻ cũ nát, ẩm mốc cả. Toàn vội hỏi người thuê nhà thì anh ta bảo rằng, lúc cho xây lại, chẳng hiểu sao chủ nhà đã giữ lại căn phòng đó không đập đi. Nhớ lại lời bà ông nói, trong đầu Toàn loé lên một suy nghĩ.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Âm Phần

Bước ra khỏi căn nhà, đầu Toàn hoang mang những dòng suy. Toàn nói với hai ông bà: "Cháu có một suy nghĩ này, nhưng không biết có phải không, mà cũng không dám kiểm chứng". Toàn nhớ lại lời bà đề ông: "Tôi không tìm được âm phần của nó dưới đất". Thêm vào đó là lời của chị chủ trọ: "Dường như nó chẳng ở đâu cả, như lơ lửng ở giữa...". Với vẻ mặt nghiêm trọng, Toàn nói: "Cháu nghĩ, âm phần của anh ta ở trong tường." Nghe xong, hai ông bà giật mình ngạc nhiên không thốt nên lời. Anh Điêu đứng cạnh đó cũng gật gù: "Không phải không có lí. Bức tường trong căn phòng đó chưa bao giờ được khai phá. Hẳn ta cũng biến mất không một dấu vết, trong lúc công trình còn chưa xây xong, rất có thể,...". Bà lão bật khóc: "Vậy thì ai là người làm như vậy...chẳng nhẽ...chẳng nhẽ là Anh Thơ...Con bé yếu đuối như vậy, nhất định không phải. Dù có thế nào, tôi cũng phải tìm ra hẳn, dù hẳn chỉ còn là một nắm tro tàn, quân khốn nạn!...". "Chúng ta sẽ tìm cách kiểm chứng giả thuyết này." - Toàn nói. Trong hai mươi năm sống trên đời, chưa bao giờ Toàn quyết tâm đến vậy. Những ngày sau, Toàn vẫn phải đến trường để học, không thể bỏ bê việc học thêm nữa. Chỉ có anh Điêu và hai ông bà già trong dáng vẻ khắc khổ đến tìm gặp chủ hiện giờ của căn nhà để xin phá bỏ bức tường. "Cút đi! Lũ điên! Lũ thần kinh!" - Người đàn ông với dáng vẻ mập mạp hét lên rồi đuổi 3 người ra khỏi nhà. Chủ nhà sau khi nghe câu chuyện của hai ông bà cùng lời khẩn cầu của họ thì nổi cơn tam bành. Câu chuyện nghe quá sức vô lý. Chỉ vì vài lời hoang đường như vậy mà bắt ông ta phải bỏ tiền ra đập nhà, rồi xây lại ư? Trước đây người chủ cũ khi nhượng lại ngôi nhà cho ông ta với giá rẻ đã dặn rằng, nhất định không được phá tường trong căn phòng đó, đặc biệt là bức tường đối diện cửa ra vào. Chỉ giữ nguyên bức tường đó thì công việc làm ăn của ông ta mới thuận lợi được, nhưng tốt nhất không nên ở. Ông ta nghe chẳng hiểu gì, rồi cứ đề ông ý cho qua. Nào ông ta có thêm nghe. Ngày khởi công xây lại nhà, ông ta vẫn kêu thợ đập hết cho bằng sạch. Nhất búa đầu tiên vừa đập vào tường, người thợ đã lăn ra bất tỉnh.

Mấy ngày sau ông ta qua đời vì xuất huyết não. Chẳng người thợ nào dám động vào bức tường đó. Ông ta lại tin mấy cái thứ ma quỷ ư? Ông ta cầm chiếc búa tự tay mình đập vào tường. Bức tường rung chuyển với những mảnh vữa rơi lả tả xuống đất. Tối đó, ông ta lên cơn sốt. Một trận ốm thập tử nhất sinh. Qua đợt đó, ông ta đành để yên căn phòng đó đến giờ. Dù sao thì, nghe theo lời dặn trước vẫn hơn. Công nhận trong suốt những năm qua, từ khi mua căn nhà đó xây lại rồi cho thuê, công việc làm ăn của ông ta khá khá lên hẳn. Giờ ông ta đã rủng rỉnh túi tiền cho vợ con đi du lịch hết nước này nước nọ. Cuối tuần nào cũng xuống Hà Nội nghỉ ngơi ở những resort 5 sao. Giờ chỉ vì mấy con người rách rưới này mà ông ta phải làm cái đi đâu ông ta tránh làm ư? Còn lâu đi! Ông chủ nhà sập thẳng cánh cửa vào mặt ba người. Vậy là hi vọng của họ đã khép lại. Bà lão gục xuống khóc. Đã bao nhiêu năm bà đi tìm câu trả lời cho cái chết của con gái. Giờ đến nhìn thấy xác của kẻ đã hại con gái bà đến bước đường cùng cũng không thể. Giờ bà biết trông chờ vào gì để sống tiếp. Đứa con gái duy nhất của bà... Ông lão lặng im không nói gì. Anh Điêu vội an ủi: "Hai bác đừng vội buồn. Chúng ta có thể lên cơ quan chức năng khai báo, có thể họ sẽ can thiệp được." Anh Điêu về phòng, lúc đó trời đã tối. Đến tầm 7h Toàn ghé qua để hỏi han tình hình. Anh Điêu bảo Toàn cứ ở lại đêm nay. Dù còn hơi sợ hãi nhưng có túi thơm bà tặng cho, Toàn cũng yên tâm hơn phần nào. Đạo này Toàn không còn mê man, cũng không tỉnh dậy lúc 3 giờ sáng nữa. Toàn ngủ lại đó một đêm. Tầm hai giờ sáng, một tiếng động lớn vọng lại làm Toàn lại tỉnh giấc. Trải nghiệm trước đây làm Toàn chột dạ. Thế nhưng căn phòng trọ của Toàn im ắng. Tiếng động vọng lại từ xa hơn, như tiếng đập phá nơi công trường. Toàn lay anh Điêu. Anh Điêu bước ra ngoài rồi gọi Toàn: "Toàn, Toàn...ra đây!". Toàn chạy ra ngoài thì thấy tiếng động phát ra từ căn nhà bên cạnh. Chính xác là từ bức tường đối diện phòng Toàn. Hai anh em chạy vội sang. Chiếc khóa cửa hàng đã bị ai đó cắt rơi xuống đất. Dường như căn nhà đã bị ai đó đột nhập vào. Tên trộm nào mà lại胆 động thế chứ? Ăn trộm còn gây ra tiếng động lớn như vậy? "Báo công an đi anh, em sợ quá." Toàn bảo. "Từ từ hẵng" Anh Điêu đáp rồi lách qua cánh cửa sắt, mất hút vào trong. Toàn rón rén đi theo. Tiếng động vẫn vang lên đều đều ngày càng rõ hơn. Nó phát ra từ căn phòng kho trong cùng. Hai người cảnh giác tiến chậm rãi. Trong bóng đêm, dáng một người đàn ông gầy gò, đang dồn hết sức lực cầm cây búa tạ đập vào tường: "Cộc Cộc,..."- tiếng động vang lên khô khốc. Đó chính là bố của

Anh Thơ.Toàn và anh Điêu đứng trân trân nhìn khung cảnh trước mắt. Anh Điêu vội chạy lại ngăn cây búa đập xuống: "Bác ơi dừng lại đi, làm thế này không được đâu". Bất chấp lời can ngăn, người đàn ông khắc khổ vẫn cố đập từng nhát búa vào tường, lớp gạch dần lộ ra. Nhìn dáng vẻ cố chấp đến đáng thương của ông, Toàn và anh Điêu bèn lùi ra xa để người đàn ông hoàn thành nốt công việc của mình. Nỗi thương con của người cha dần nén bao năm qua dần hết vào từng nhát búa. Từng lớp vữa, gạch rụng xuống. Để lộ bên trong là một khoảng trống. Được đà, người đàn ông gần 70 tuổi đập sang ngang. Từng lớp từng lớp gạch đổ vụn xuống. Dần dần mọi thứ lộ ra. Một bộ xương khô đứng nguyên trong tường. Bộ xương vẫn mặc nguyên bộ quần áo bảo hộ lao động y như trong những lần Toàn nhìn thấy. Xương đã khô quắt lại và đen sì. Xung quanh bộ xương kết lại những dây tơ đen chằng chịt. Cảnh tượng kinh hoàng. Ông lão ngã vật ra rồi ngất đi. Hai anh em Toàn chạy lại đỡ. "Tìm thấy rồi...Cuối cùng cũng tìm thấy rồi..." Toàn lẩm bẩm. Bất chợt Toàn chợt thấy nóng giãy bên đùi trái. Thọc tay vào túi quần Toàn lôi ra chiếc túi thơm. Giờ nó nóng bừng và tỏa ra mùi hương ngày càng hắc. Toàn chợt nhớ tới lời bà đồng: "Tìm thấy âm phần của nó thì gọi ngay cho tôi." "Làm thế nào giờ anh?". Toàn hỏi anh Điêu. Anh Điêu căng thẳng: "Sáng mai kiểu gì cũng bị phát hiện, chúng ta khó lòng mà tiếp cận cái xác nữa. Làm gì thì làm ngay bây giờ đi." Toàn nhìn vào đồng hồ 2h30 phút sáng. Không biết giờ này cô đồng có bắt máy không. Toàn gọi. Đến lần thứ ba phía đầu kia cất tiếng: "Nói.". Toàn lập bập: "Thưa cô...Cháu tìm thấy rồi...". "Nói địa chỉ đi". 20 phút sau, bà đồng đã có mặt tại căn phòng.Ông lão cũng đã hồi tỉnh. Anh Điêu đỡ ông lão ra ngoài. Chỉ còn lại Toàn, bà đồng và cô gái trẻ đã đưa Toàn vào đến ở lại. Bà đồng lắc đầu: "Kinh khủng thật. Hóa ra mộ phần ở đây. Hẳn ta đã bị giam giữ ở đây hơn 20 năm qua, quấy nhiễu không biết bao nhiêu người, hút linh khí của vùng đất này. Tuy nhiên hẳn ta bị ám hại chứ không phải muốn ở đây. Oán khí bao nhiêu năm tụ lại đã kết ở đây thành những dải tơ đen này. Hẳn quấy nhiễu một phần cũng là để hút linh khí của người bị hại, một phần cũng là mong mình được tìm thấy. Giờ phải làm lễ để đưa linh hồn mắc kẹt của hẳn ta ra khỏi đây." Nói rồi bà đồng sai cô gái trẻ lấy đồ đạc trong túi ra. Bà đồng lấy máu chó vẽ một vòng tròn cùng vài nét số ngang dọc và một số chữ ngoằn ngoèo khó đọc trên mặt đất sau đó thắp 7 ngọn nến xung quanh. Bà ngồi vào trong vòng tròn, trải tấm khăn đỏ lên đùi rồi ngồi lẩm nhẩm những câu thần chú Toàn nghe không hiểu. Trong

bóng tối ánh nến soi rõ khung cảnh kinh hoàng trên tường làm Toàn rợn người. Đồng hồ điểm ba giờ. Thời điểm ma quỷ trỗi dậy mạnh nhất. Một cơn gió thốc vào thổi những ánh nến bập bùng. Bà đồng nói: "Cả hai người lấy dải băng đỏ trong túi đeo vào mắt, rồi ngồi xuống quay lưng vào nhau. Dù có chuyện gì xảy ra cũng không được tháo khăn ra." Toàn và cô gái trẻ vội làm theo. Từng cơn gió lạnh thốc vào căn phòng trong đêm khuya thanh vắng. Bỗng nhiên Toàn nghe râm rập những tiếng chân người xung quanh. Toàn cảm thấy như rất đông người đang tiến vào căn phòng. Sợ hãi vô cùng nhưng Toàn vẫn nhắm chặt mắt. Toàn thấy bóng bà đồng đang lác lác, giật lên từng đợt. Rồi bất chợt bà ta ngã ngửa người ra sau, ôm chặt lấy cổ họng. Loan- cô gái trẻ ngồi sau Toàn luống cuống đứng dậy, mò về phía bà đồng, đứng ngoài vòng tròn hắt một thứ nước vào người bà đồng. Bà ta rú lên từng cơn rồi hét lên một tiếng dài. Đột nhiên những tấm cửa kính xung quanh vỡ nát. Loan ngã bệt xuống. Bà đồng ngồi dậy. Ánh nến bập bùng trở lại như thường, mọi thứ tĩnh lặng. Loan tháo băng bịt mắt và Toàn cũng thế. Loan chạy vội vào đỡ bà đồng dậy. Bà ta thở hổn hển: "Con quỷ nga này...vừa nhập vào người cô...Nó..nó bị chôn sống...đau đớn vô cùng. Nó không thở được. Nó biến thành ÂM TRUNG QUỶ- Quỷ trong tường. Cô đã gọi âm binh đến để trục nó ra khỏi đây. Nhưng có một thứ tà phép vô cùng mạnh ngăn lại. Cũng chính vì thế mà chẳng ai tiếp cận được con quỷ này.. Đó là loại Ngải được tạo ra dành cho người chết – Ngải âm hồn, vô cùng khủng khiếp. Mọi người phải bịt mắt lại để tránh nó tìm lối nhập vào người để thoát ra tạm thời. Hàng ngàn âm binh cũng chưa trục được nó ra. Giờ ta phải diệt Ngải." Hóa ra tiếng động Toàn nghe thấy là tiếng những âm binh được chiêu mộ cùng lúc con quỷ hiện hình, nhập vào bà đồng. Toàn thắc mắc: "Ngăn cản người giải thoát cho con quỷ này, vậy tại sao, tại sao ông lão kia lại có thể phá bỏ bức tường mà không sao cả?". Bà đồng đáp: "Vậy chỉ có hai khả năng: Một là gốc gác cây Ngải này được tạo ra bởi người có huyết thống với ông lão. Hai là cây ngải được ra lệnh không làm hại ông lão. Tuy nhiên, để tạo thành loại Ngải này, người tạo có thể không cố ý tạo thành, nhưng để nuôi ngải thì người tạo phải đánh đổi bằng mạng sống, và ngải có thể hại cả người sống lẫn giam cầm người chết- một loại ngải vô cùng mạnh. Được nuôi bằng vong hồn và giam giữ vong hồn, vì thế nên nó mới có cái tên Ngải Âm hồn. Cô đã nghe tiếng từ lâu nhưng suốt bao nhiêu năm qua giờ mới gặp...". Hóa ra những người tìm cách khám phá bức tường này đều bị ngải vật. Một tiếng

động mạnh phát ra sau lưng ba con người đang mải mê vào câu chuyện. Ngoái ra sau, Toàn nhìn thấy anh Điêu, mặt trắng bệch đang ngã vật ra đất giữa giữa. Hóa ra anh Điêu đã quay lại xem mọi người làm gì. Anh đã chứng kiến mọi việc từ đầu đến cuối. Và đương nhiên là, anh Điêu không bị mất bằng dải băng đỏ.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Quỷ Nhập Tràng

Bà đờng vội chạy lại phía anh Điêu. Anh Điêu vẫn quần quai trên nền đất. Loan rút một chiếc kim bọc trong mảnh vải đỏ đưa cho bà đờng. Bà đờng đâm chiếc kim vào giữa đôi lông mày của anh Điêu. Một dòng máu đen chảy ra. Đầu chiếc kim cũng chuyển sang thâm đen lại. "Không xong rồi, quỷ nhập tràng rồi. Bây giờ phải đưa cậu trai này về đền của tôi." Nói rồi bà đờng hắt thứ nước thánh vào chiếc khăn đỏ nãy trải trên đùi rồi trải lên mặt anh Điêu. Đang trong cơn giãy giụa, anh Điêu chợt nằm im, chỉ còn tiếng thở nặng nhọc. Toàn cùng Loan xốc vai anh Điêu một cách khó nhọc để đưa ra xe. Tới 4 giờ sáng thì tới chân khu đền. Bà đờng nhờ một vài người dân dậy sớm đi làm dìu anh Điêu vào trong đền. Họ rất nhiệt tình giúp đỡ và dường như đã quen với cảnh tượng này. Vào trong đền, bà đờng thắp hương khẩn lễ. Nói rồi bà rải muối thành 1 vòng tròn trên nền đất, để anh Điêu nằm vào trong, đoạn kéo chiếc khăn ra. Sau đó, tất cả cùng ngõ xuống đối diện anh Điêu. "Ai đang ngự trong thân xác thanh niên này? Mau xưng danh!" Bà đờng vừa nói vừa hắt muối vào người anh Điêu. Từ từ, anh Điêu ngõ dậy, mắt vẫn nhắm nghiền, chân tay vẫn đơ cứng. Anh Điêu ngõ lắc lư từ trước ra sau rồi cười lên một cách man dại hòa lẫn với tiếng thở "Ha ha ha...Hizzz..Hizz Hehe.." Anh Điêu cất tiếng, nhưng bằng một giọng trầm khác với giọng anh thường ngày. "Lâu lắm...lâu lắm rồi ta mới có cảm giác này..Ở nơi u tối đây...không ai nghe thấy ta...". Bà đờng hét: "Người muốn gì? Con quỷ kia?". "Đương nhiên là dương khí của người..người và của người." Con quỷ trong thân xác anh Điêu khoát tay. "Nhưng không sao...Hizzz...giờ ta chỉ cần thân xác này là đủ Hizzz..." "Cho ta biết chuyện gì xảy ra ngày hôm ấy?" Bà đờng hỏi. "Con chó cái! Hizzz..con chó cái độc ác đó đã giết ta...". "Là ai?" Bà đờng gặng hỏi..."Quá lâu rồi...ta không còn nhớ nữa Hizzz. Trên vai cô ta có một đứa trẻ? Là ai nhỉ? Haha heehee Hizz Hizzz...". Đoạn con quỷ lại khua tay trong không khí như cầm chiếc bay quét lên tường.."Cút ra khỏi thân xác của người này đi.." Bà đờng lấy cành trúc treo chuông dựng trong góc đền

quật vào người anh Điêu. Loan đứng hất nước thánh. Con quỷ quần người lên đau đớn. Nó đứng dậy định lao về phía bà đồng nhưng khi nó bước gần đến vòng tròn muối thì chợt khựng lại. Muối chợt bốc cháy thành một vòng đen trên nền nhà. "Thả ta ra!!..Hizzz...Ta đã bị giam cầm quá lâu..." Con quỷ điên cuồng hét. Bà đồng rút trong chiếc túi đeo bên người ra một lá bùa có ghi sẵn chữ. Bà cắn đầu ngón tay rồi quệt máu vào đó. Đứng dậy, bà đốt lá bùa trên bàn điện, miệng không ngừng lầm nhảm. Lá bùa cháy hết cũng là lúc anh Điêu ngất bệt xuống, im lìm. Bà đồng mệt mỏi ngất bộp đầu. "Không giải quyết sớm cây ngải ngăn con quỷ này siêu thoát thì chẳng mấy chốc nó sẽ ăn hết linh hồn của cậu trai kia...Cây Ngải giam nó trên nhân gian này, ngày ngày vất vưởng...Giờ không phá được Bùa khóa của cây ngải thì ta cũng chẳng thể trục hồn..." Toàn đáp: "Nó có nhắc đến một cô gái trẻ đã giết hẳn...Theo như lời kể của mẹ chị Anh Thơ thì người cuối cùng gặp có lẽ chỉ là hai người con gái ấy- Anh Thơ và cô nhân tình. Mà giờ chúng ta chỉ có thể gặp đúng một người thôi..." Bà đồng đáp: "Để rõ ràng sự việc ngày hôm đó phải hỏi chuyện cô ta. Nhưng chắc chắn Ngải Âm hồn được tạo ra từ một người đã chết. Vậy khả năng cao nhất chính là Anh Thơ đã vô tình tạo nên cây ngải từ oán niệm trước khi mất và giờ cây ngải vẫn đang hoạt động dựa theo tâm niệm cuối cùng của cô ta. Người tạo ngải âm hồn phải trao linh hồn cho Ngải – hồn xiêu phách tán, chết không toàn thân! Giờ không biết cô ta để cây ngải ở đâu? Suốt 20 năm qua??" Cảnh sát vây đây quanh ngôi nhà riêng trên con phố nhỏ của thành phố Thái Nguyên. Chủ cửa hàng đến nơi như thường lệ vào 7 giờ sáng, thấy cửa hàng của mình bị đột nhập. Bên trong căn phòng kho tan hoang vụn vữa. Hốc tường lộ ra một bộ xương đen sì đang gục đầu trong bộ quần áo bảo hộ lao động. Trên nền nhà có vẽ một vòng tròn quái gở. Chủ cửa hàng nôn thốc tháo rồi run run gọi cho cảnh sát. Đêm qua, chuyện kinh khủng gì đã xảy ra ở đây? Thông qua khám nghiệm, cảnh sát xác định cái xác là của Bùi Công Hiếu, được báo mất tích cách đây hơn 20 năm. Trên chiếc búa tạ được vớt lại hiện trường có dấu vân tay của ông Văn- một người đàn ông sống ven sông Cầu cùng dấu vết của Phạm Hồng Điêu, đang trọ ngay gần đó. Tính chất vụ án hết sức nghiêm trọng. Cảnh sát vẫn chưa tìm được tung tích của nghi phạm Điêu. Điêu mới gần 30 tuổi, lúc nạn nhân qua đời mới gần 10 tuổi, như vậy loại bỏ khả năng Điêu là hung thủ. Nhưng việc cậu ta có mặt tại hiện trường vụ án là một dấu hỏi lớn. Ông Văn cùng cô Như-nhân tình cách đây hai mươi năm của nạn nhân Hiếu được triệu tập gấp.

Tại nơi tra thăm, ông Văn không khai gì nhưng chỉ khẳng định mình không phải người giết hại nạn nhân Hiếu. Cô Như sợ sệt, khóc ròng trong nước mắt, không dám khai gì. Cuộc đi điều tra đang lâm vào bế tắc vì những dấu vết đã bị bào mòn qua năm tháng. Tiếng chuông cửa nhà ông chủ thềm reo vang. Bà giúp việc lật đật chạy vào báo: "Có người tìm cô Như ạ...". Ông lão bụng phệ khoát tay bảo đuổi đi. Bà giúp việc đáp; "Cậu ta nói..Nếu như không cho gặp thì..thì cậu ta sẽ báo với cảnh sát tất cả những gì cậu ta biết...". Ông ta tím mặt bảo mời vào. Toàn bước vào căn nhà nguy nga rồi ngồi ở phòng khách chờ đợi. Một lúc sau cô Như bước xuống- giờ đã hơn 40 tuổi nhưng khuôn mặt vẫn giữ được nét quý phái và xinh đẹp của tuổi trẻ. Ánh mắt thắm đẫm nét buồn. Cô ta giam mình trong nhà suốt hai mươi năm nay, không xuất giá. Toàn mới gặng hỏi vài câu, cô ta đã khóc nức nở. Dường như che giấu một bí mật suốt hơn hai mươi năm là quá sức đối với cô ta. Như một chiếc mụn nhọt sắp vỡ, trong tiếng nói nghẹn ngào, cô ta kể lại câu chuyện và cái đê mê định mệnh ấy. Ngày hôm ấy cô ta đến thăm Hiếu, chàng trai điển trai mà cô mê tím từ lần đầu mới gặp. Dù biết anh ta đã có người yêu suốt mấy năm nay nhưng cô ta không kiềm lòng được. Họ lao vào nhau như hai con thú khát tình. Như hứa hẹn sẽ đưa Hiếu đến với đỉnh cao danh vọng, chỉ cần anh ta lên thành phố và dứt bỏ cô người yêu dưới này. Hiếu nói sẽ suy nghĩ. Đại gì chứ, Thơ yêu anh ta thật nhưng Như mới là người có thể đem lại cho anh mọi thứ. Như giàu có lại học thức, đến với Như tương lai anh ta sẽ rộng mở, ước mơ của anh ta sẽ thành hiện thực. Họ đang say sưa trong vòng tay nhau thì Thơ xuất hiện ở căn phòng tầng 2. Như chợt dạ cuống cuống che lấy tấm thân trần trụi. Hiếu vội mặc chiếc quần đùi lại rồi chạy đến phía Thơ phân trần. Thơ gào khóc, đấm Hiếu túi bụi. Họ giằng co nhau. Hiếu trượt chân ngã xuống cầu thang lầu xuống tầng 1. Thơ chạy theo. Như không dám tiến lại gần cuộc ẩu đả. Phía dưới im ắng. Như bước từng bước xuống cầu thang nhập nhoạng tối. Phía dưới chân cầu thang, Thơ đang ngồi bên dáng bất động của Hiếu dưới chân cầu thang. Thơ quay lại nhìn Như, ánh mắt vô hồn và lạnh lẽo. Như lùi lại, sợ Thơ lao vào mình cấu xé. Thơ nở một nụ cười man dại. Rồi cô ta bước lại gần khu tường còn đang lát gạch dở, nhìn vào trong đó. Đoạn cô ta lẳng lẳng mặc bộ quần áo bảo hộ gần đó vào người Hiếu rồi kéo lê Hiếu gần tới bức tường. Rồi cô ta nhốt Hiếu vào trong bức tường trong tư thế thẳng đứng. Cô ta lấy chiếc bay gần đó, xúc xi măng và đắp từng chiếc gạch lấp chỗ còn trống lại. Chỉ để thừa lại đúng đôi mắt của Hiếu. Như run

sợ đứng chứng kiến từ đầu đến cuối, đôi chân bủn rủn ngã bệt xuống. Cô ta đang làm cái quái gì vậy...? Khi trời gần sáng cũng là lúc Hiếu tỉnh lại. Nhìn thấy mình ở trong một cỗ quan tài bằng gạch, Hiếu hét lên, đôi mắt đảo điên hoảng loạn: "Thả tôi ra...cô làm cái quái gì vậy...Con điên..Đồ khốn nạn..." Thợ vẫn ngẩn ngơ trơ trẽn ngắm cạnh đó, bình tĩnh đứng dậy, nhặt lấy một viên gạch cộng thêm một ít xi măng tiến lại gần Hiếu. Hiếu biết cô ta định làm gì. Hấn ta van xin: " Anh xin em...Là anh có tội, thả anh ra đi. Anh sẽ không bao giờ làm tổn thương em nữa. Đi mà, Thợ ơi...". Thợ đặt viên gạch từ từ vào chỗ trống, che lấp đi đôi mắt của Hiếu, đồng thời thì thầm với anh ta câu nói gì đó. Giọng nói Hiếu nhỏ dần rồi không thể nghe rõ nữa. Như bụm mặt khóc. Thật kinh khủng.Ngẩng mặt lên, Như giật mình lùi lại. Thợ đang đứng lặng lẽ trước mặt mình. Thợ cúi xuống mỉm cười, nói bằng cái giọng lạnh lẽo đến gai người. "Nếu cô dám hé răng một câu vềhắn ta. Cô cũng sẽ như thế đấy."- Nói rồi Thợ cười phá lên hoang dại: "Hahaahaa...". Nghe thấy thế Như run rẩy chạy vụt ra khỏi căn nhà. Chạy ngang qua Thợ, cô nghe thấy giọng nói Thợ rất nhẹ: "Tôi nguyện rửa anh kiếp này bất lão bất tử, bất sinh bất diệt, vạn kiếp bất phục, không thể siêu sinh..."

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Trùng Tang

Nghe xong câu chuyện của Như, Toàn loạng choạng bước ra khỏi căn nhà nguy nga. Toàn khuyên cô ta hãy ra đầu thú, khai nhận mọi chuyện để tâm được thanh thản. Như vậy đã rõ, chính Thơ là người đã giết hại Hiếu, gây nên ác mộng bao năm qua cho những con người ở khu trọ này. Cô ta nhất sống anh ta trong bức tường đó, một hành động quá dã man. Chẳng nhẽ chỉ vì tình người ta có thể hành động như vậy? Liệu còn uẩn khúc gì chẳng? Toàn thẫn thờ nghĩ...Như vậy giờ chỉ cần tìm được cây ngải, mọi chuyện sẽ kết thúc. Nhưng suốt 20 năm qua, khoảng thời gian quá lâu, liệu cô ta để cây ngải ở đâu? Toàn đang đi trên đường thì đột nhiên chuông điện thoại reo vang...Luống cuống Toàn móc tay vào túi quần rút chiếc điện thoại bấm máy nghe. "Con à! Bác Dung vừa mất rồi. Con qua nhà bác ngay hộ mẹ nhé.."Toàn khựng chiếc xe máy lại. Còn chưa được 49 ngày của Bông mà...?Giữa tâm bão bao nhiêu chuyện xảy ra, Toàn gần như suy nhược, bao ngày qua ăn không ngon ngủ không yên, lại còn chịu đựng áp lực tâm lý quá lớn.Mặc màn đêm đang buông xuống, Toàn phóng xe máy đến thẳng nhà bác họ.Sừng sững giữa nhà là chiếc quan tài mà cách đây có tháng vẫn nằm đó là linh cữu bé Bông.Toàn thực sự không biết nói gì. Mặc dù trong khoảng thời gian sống chung, bác gái có chút định kiến vs Toàn, nhưng dù sao cũng là họ hàng, cũng là người từng chăm sóc cho Toàn, Toàn không khỏi xót xa.Toàn vào nhà gặp bác trai. Chỉ trong vòng 1 tháng, khuôn mặt ông đã hốc hác hẳn. Mất cả vợ và con gái, chẳng ai có thể bình tĩnh cho được. Toàn gặng hỏi nguyên nhân cái chết.Bác trai lặng lẽ lắc đầu:" Một tháng nay bà ấy chẳng ăn uống gì, chỉ suốt ngày đứng ngoài vườn bần thần nhìn lên chỗ dĩ chèo. Đêm đêm đứng bên khung cửa sắt cười ngơ ngẩn. Lúc ngủ bà ấy ng ỡ dậy giữa đêm r ỡ đi quanh nhà. Bác vẫn bón cơm cho bà ấy đầu đầu. Đêm qua, bà ấy mộng du. Sáng dậy, ra vườn tìm thì tất cả đã quá muộn. Nguyên nhân cái chết thì cũng như..cũng như Bông..không xác định được..."Bác trai ôm đầu gục xuống.Đêm ấy Toàn phải thức trông linh cữu. Trong đầu ngồn ngàng bao hình ảnh mới

nhìn thấy cách đây mấy hôm thôi làm Toàn gai gai người. Mệt mỏi, Toàn day day mắt. 12h hơn...Tiếng sáo văng vẳng. Toàn giật mình tỉnh giấc. Hóa ra Toàn vừa ngủ gục. Xung quanh mọi người vẫn ng ỡ im lìm, không ai nói năng gì. Tiếng sáo cứ văng vẳng sau lưng làm Toàn khó chịu. Giờ này còn thổi sáo ư? Toàn nghe thấy tiếng sáo nhiều lần rồi và hầu như lần nào cũng gặp phải cảnh tượng khó chịu..."Cộc cộc.."- Tiếng gõ cửa vang lên nơi cửa chính. Mọi người nhìn nhau. Toàn ng ỡ ngoài cùng nên đứng dậy mở cửa. Trước khung cửa im ắng, chỉ còn màn đêm cùng tiếng ếch kêu ộp oạp. Toàn đang lúi húi định đóng cửa lại thì một bàn tay giữ lấy cánh cửa.Toàn ngẩng mặt lên. Đó là bác Dung. Đầu tóc rũ rượi. Đôi mắt trắng dã nằm trong hốc mắt sâu hoắm đúng như hình dáng Toàn đã từng nhìn thấy ngoài vườn. Khuôn miệng bác bị khâu chặt bởi những đường chỉ. "Về nhà...cho tôi về..Tôi bị...bắt...um.." Từng từ một thoát ra khỏi những kẽ hở một cách khó nhọc. Chưa nói hết câu, bà Dung đã bị lôi xệch đi bởi một lực tác động vô hình nào đó. Những ngón tay tím tái, bong tróc bầu chặt vào thành cửa cào cấu c ải cứu. Trước khung cảnh ấy, Toàn ngất lịm. Sáng ra mọi người trong nhà tất bật chuẩn bị cho lễ tang. Toàn đang nằm trên giường trong căn phòng cũ. Toàn bật dậy hốt hải chạy ra."Đêm qua cháu kiệt sức nên ngất đấy...cứ nghỉ ngơi đi." Bác Đăng nói."Hôm qua...hôm qua có ai nhìn thấy gì không ạ...?" Toàn lắp bắp"Mọi người bảo thấy cháu ra mở cửa rồi tự dưng đứng yên ở đó, sau đó ngã vật ra. Mọi người tưởng cháu trúng gió nên vội đưa vào nhà..May mà không sao.""Bác ơi cháu c ần nói một chuyện..." Toàn kéo tay bác Đăng.Sau khi nghe Toàn kể hết mọi chuyện Toàn đã từng chứng kiến ở trong căn nhà. Bác Đăng trầm ngâm. Toàn tiếp thêm: "Trước giờ mấy chuyện tâm linh như thế này cháu chẳng bao giờ tin đâu..Nhưng từ những gì chính cháu trải qua...Cháu không thể không tin được nữa...". Bác Đăng tiếp lời: "Ngày đưa Bông lên chùa, vị trụ trì đã nói với bác...Con bé chết bất thường và đi vào giờ xấu, bị trùng tang nặng..Bác bán tín bán nghi, có họp người lớn trong nhà lại để bàn cách giải quyết. Cũng có mời một số thầy về cúng giải trùng..Nhưng Dung vẫn...Chắc là mọi chuyện không đơn giản đến thế...". "Bác à cháu có quen một người rất giỏi, cũng từng nói với cháu bên nhà mình có hạn nặng...Cháu sẽ mời họ đến đây...". Nói đoạn Toàn rút điện thoại bấm máy số bà đ ồng. Đầu dây bên kia cất tiếng: "Toàn. Bạn cháu đang yếu dần rồi. Chắc chỉ trụ được hai ngày nữa thôi. Không nhanh tìm cây ngải thì mất thêm một mạng người.". Toàn luống cuống nói cho bà đ ồng nghe câu

chuyện của nhà bác họ mình. Bà đồng vẫn quả quyết: "Chuyện nào nguy cấp hơn thì phải khẩn trương lên. Bên đó hạn sau chưa tới, nhưng cũng chỉ còn 1 tháng nữa thôi. Giải quyết xong con quỷ này rồi sẽ qua đó liền." Nói rồi bà đồng cúp máy. Toàn khuyen bác họ cứ tích cực tìm người giúp đỡ rồi sau đó xin đi có việc vì thời gian đã quá gấp. Cây ngải liệu ở đâu? Toàn phóng xe đến thẳng nhà bố mẹ Anh Thơ, họ là những người hiểu rõ cô ta nhất, biết đâu sẽ biết được đi đâu gì? Ông Văn vẫn đang bị tạm giam ở đồn cảnh sát. Chỉ còn bà lão ở nhà. Toàn kể thật mọi chuyện mình đã nghe được cho bà lão. Bà ôm mặt khóc: "Không thể... Con bé đơn thuần lắm, nó không thể nào làm việc tán tận lương tâm đến thế được... Là do thằng Hiếu ép nó..." "Liệu cô ấy cất giữ cây ngải ở đâu? Trước khi mất, cây ngải đã được tạo thành từ máu, nước mắt và nỗi oán hận của người tạo ngải..." "Suốt 20 năm qua kể từ lúc mất con, ông bà chưa dám một lần bước vào căn phòng của con bé, sợ rằng sẽ không chịu đựng nổi...". Nói đoạn bà lão chỉ lên tầng 2. "Căn phòng ở cuối tầng 2, cháu cứ thử vào đó... Biết đâu lại tìm được gì..." Nghe thấy thế Toàn chạy vội lên tầng 2 của căn nhà xập xệ. Căn phòng cuối hành lang có cánh cửa màu trắng nằm im lìm. Toàn nắm lấy chiếc nắm cửa bụi phủ rồi đẩy cửa. Chiếc cửa khó nhọc trượt đi với những tiếng kẽo kẹt đến ghê người sau bao nhiêu năm không được động tới. Xộc thẳng vào mũi Toàn là mùi ẩm mốc và bụi phủ khiến Toàn ho sặc sụa. Sàn căn phòng bở lên những lớp bụi. Căn phòng đích thực là một nấm mồ ngay giữa căn nhà này, là nơi mà những con người đau thương không dám bước vào, không dám đối diện, không thể vượt qua. Căn phòng vẫn giữ nguyên hình bóng của một con người đã ra đi từ rất lâu. Những bức ảnh. Những cuốn sách vẫn nằm nguyên trên giá. Tấm khăn trải giường và những chiếc gối vẫn nằm ngổn ngang. Bên bậu cửa sổ giăng đầy mạng nhện. Bất chợt ánh mắt Toàn đảo thấy một sự vật bất thường. Bên bệ cửa sổ là la liệt những chậu cây chết héo do bao năm qua không có người vun trồng. Có vẻ như lúc sinh thời, Anh Thơ rất thích trồng cây ngắm cảnh. Duy chỉ có một chậu cây duy nhất. Chậu cây ấy nằm phía trong cùng bên bệ cửa sổ. Trên chậu cây chỉ có duy nhất một bông hoa. Bông hoa cánh hồng nằm im lìm bên bệ cửa, ánh nắng chiếu vào đầy quý dị. Nó xanh tốt đến lạ thường. Một chậu cây khá lớn mà Anh Thơ chỉ gieo có một bông hoa thôi ư? Suốt bao nhiêu năm qua, theo lời bà lão, không ai bước chân vào căn phòng này. Vậy thì... sao cây hoa này vẫn sống đến giờ? Toàn vội chạy lại ôm lấy chậu cây rồi nhắc lên. Cánh hoa cụp lại như để tự bảo vệ mình. Phút giây Toàn

nhấc chậu cây lên, từng dòng chất lỏng chảy ròn ròn xuống nền nhà từ
đáy chậu cây. Máu. Rất nhiều máu.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Ngải Âm Hồn

Toàn loạng choạng đặt ngay chậu hoa xuống bàn, vội đưa tay lên xem. Không có gì cả. Tất cả chỉ là ảo giác thôi ư? Tuy nhiên ảo giác này mách bảo cho Toàn đi đâu cần phải làm. Cẩn thận từng bước, Toàn bê chậu cây ra khỏi phòng của Anh Thơ. Toàn nhìn xuống nền nhà chợt thấy một tấm ván gỗ kên lên. Tò mò, Toàn đặt chậu cây xuống rồi cúi húi cạy tấm ván gỗ lên. Tấm ván nằm ngay trước giường của Anh Thơ. Thời gian đã làm cho tấm gỗ mục nát, dính hoen gỉ, vì vậy chỉ mất một lúc Toàn đã cạy được tấm ván sàn lên. Bên trong tấm ván là một cuốn sổ đã bạc màu. Giờ ra xem, Toàn nhận ra đây là cuốn nhật ký của Anh Thơ. Ngày cuối cùng cuốn nhật ký được viết: 28/6/1996...Lướt qua vài dòng chữ trong các trang, Toàn nhận thấy những ngày cuối đời, Anh Thơ vô cùng hoảng loạn. Ngày..tháng..năm Hôm nay anh đến. Quần áo tinh tươm hơn mọi hôm, mùi nước hoa cũng khác. Anh ấy mua nước hoa từ bao giờ nhỉ....Ngày...tháng...năm Anh bảo đi công tác một tuần. Lại phải xa nhau rồi. Mình nhớ anh lắm...Mắt Toàn dừng lại ở một dòng chữ. Ngày...tháng...năm Mình buồn nôn quá. Anh bảo phải bỏ con đi. Mình không muốn. Mình vô cùng đau khổ...Mình phải làm gì đây?...Anh Thơ từng có thai ư? Đọc đến đó Toàn bật dậy ôm chậu cây và cuốn nhật ký chạy thẳng xuống tầng. Bà lão nhìn thấy Toàn bên vội gặng hỏi: "Cái..cái gì vậy...?". Toàn vội đáp: "Cháu sẽ nói sau ạ..." rồi chạy thẳng lên xe. Toàn lấy dây cột chặt chậu cây lại rồi chạy xe đến nhà bà đồng.---Trong ngôi đền khói hương nghi ngút, bà đồng đang ngồi trầm ngâm trước điện thờ, ở ngay bên cạnh là dáng nằm im lìm của anh Điêu. Trông anh Điêu có vẻ nhợt nhạt đi rất nhiều, đôi môi thâm tím. Toàn sợ hãi xộc thẳng vào, trên tay bê chậu cây run run. "Cháu nghĩ...đây là cây ngải ạ. Suốt bao năm qua nó vẫn nằm đó, không héo úa..." Bà đồng bật dậy đón lấy cây hoa vẫn xanh tốt chẳng bị bụi phủ sau một quãng đường dài. "Chính nó đây...Thật kinh khủng...Nhưng mà, trước khi ngải tạo thành, nó phải được giao kết bởi máu của người tạo. Ngải này, Anh Thơ chỉ vô tình tạo ra từ oán niệm

khủng khiếp trước khi chết, vậy thì vật giao ước là gì?" "Cô ơi...trước khi chết Anh Thơ từng phá thai..." Bà đờng giật mình. Một linh cảm chạy xẹt qua đầu khiến Toàn lạnh sống lưng. Có khi nào? Bà đờng nhớ Loan lấy chiếc xẻng con ngoài vườn vào rồi tự tay nhẹ nhàng xới lớp đất của chậu hoa lên. Cây hoa rung rinh rất mạnh rồi túa từng giọt máu nhỏ từ trong những cánh hoa. Bà đờng vội vàng đeo chiếc vòng đá đen trên bàn điện vào tay rồi tiếp tục, đoạn bảo mọi người tránh xa. Chiếc vòng sẽ ngăn không cho ngã động làm hại bà đờng. Từng lớp đất được xới lên là mỗi lần cây hoa rỉ máu nhiều hơn. Dần dần, rễ cây lộ ra ngoằn ngoèo như những mạch máu nhỏ. Rễ cây màu đỏ tươi thắm. Rễ cây được nối với một thứ ở gốc. Thứ ấy dần dần lộ ra. Một hình hài bé nhỏ nằm co quắp giữa những lớp đất, rất bé nhưng không phải không thể nhận ra. Hóa ra, Anh Thơ đã chôn đứa con mình ở đây. Bà đờng đáp: "Ngải tạo nên từ máu thịt của Anh Thơ, lại được trợ giúp bởi một linh hồn khác, nên mới mạnh đến như vậy..." Bất chợt bà đờng xới mạnh thêm xung quanh cây ngải. Chân tướng được phơi bày. Nằm cạnh thai nhi bé bỏng vừa được đào lên là một hình hài nữa. Cũng nhỏ bé, khô quắt và yếu ớt. Một thai nhi thứ hai. Anh Thơ mang thai song sinh ư? Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Toàn chợt cảm thấy một cơn đau đầu thấu trời. Ôm chặt lấy đầu, Toàn ngã vật ra sàn trong một cơn choáng váng, rồi ngất lịm đi. "Anh trai...He he..Anh!..." Toàn lơ mơ mở mắt, xung quanh chói lòa một thứ ánh sáng trắng, khiến mọi vật xung quanh như mờ ảo. "Anh..." - Người bên cạnh tiếp tục lay. Toàn nheo mắt để nhìn kĩ hơn. Hóa ra là một cô bé trong bộ quần áo xinh xắn, ngồi ngay bên cạnh Toàn đang gọi cậu dậy. "Em..em là ai?" "Em gái anh đây mà..he hee. Lâu lắm rồi mới gặp lại anh..." cô bé cười trêu mếu "Tôi làm gì có em gái..." Toàn đáp. "Anh quên em rồi sao? Hehe...Anh ơi..." Cô bé cười để lộ hàm răng nhọn hoắt "Em khát lắm..." Toàn giật mình lùi lại. "Khát..khát gì cơ..." "Máu..máu ấy..." Mắt cô bé chuyển sang màu đen thẫm sâu hun hút như một chiếc giếng không đáy, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn bỗng chốc loang lổ những tia vằn đen. "Em khát lắm..Anh giúp em nhé...Đừng giết em...". Cô bé nắm chặt lấy tay Toàn không buông. Toàn hét lên thất thanh rồi tỉnh giấc. Bà đờng đang ngồi bên cạnh Toàn chứ không phải là cô bé kia. Bà đang lầm bầm những câu chú gì đó, tay cầm hương thảo đang đốt nghi ngút. Toàn ngồi dậy, người đầy mồ hôi. "Tỉnh rồi à? Ra ngoài đi. Cậu không được đến gần cây ngải." "Sao lại thế ạ...Cháu..cháu vừa mơ thấy..." "Tôi hiểu. Bà đờng đáp "Ra ngoài đi". "Sao lại thế ạ? Cháu muốn

giúp anh Điêu..."Bà đờng lắc đầi: "Luân sinh h ỡi chuyên, duyên ti ờn
kiếp...Cậu càng ở cạnh, ngải càng mạnh hơn, sao tôi diệt được?".

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Diệt Ngải

Bà đ ồng đẩy Toàn ra ngoài r ồi đóng sập cửa lại. Toàn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cũng không hiểu đi ầu bà đ ồng nói. Giấc mơ kì lạ ấy là gì? Tại sao khi nhìn thấy xác thai nhi, cơ thể của Toàn lại phản ứng dữ dội đến vậy?

Loan bật cửa phóng xe máy lao đi.

Ở phía bên trong, bà đ ồng đang làm lễ diệt ngải. Bà lấy từ sau bàn điện ra hai hình nhân thế mạng, rút những tấm bùa vàng trong túi ra, đoạn rút cây dao găm nhỏ, khứa sâu vào lòng bàn tay, nhỏ máu vào hai lá bùa. Sau đó bà đ ồng dán hai lá bùa lên hai hình nhân thế mạng.

Bà đ ồng tiếp tục lấy phấn đỏ hoa râm bụt, vạch trên nền đất một vòng tròn ma trận với một ngôi sao lớn. Bà đặt chậu cây vào giữa vòng tròn, đốt nến lên r ồi ng ẩ phía trước. Khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi thì Loan trở về bên theo một chậu nước, bên trong có một đôi bạch ngư (cá trắng). Thêm vào đó là một ít bánh kẹo và quần áo cô nhi làm bằng giấy. Loan ng ẩ phía sau bà đ ồng. Bà đ ồng bắt đầu niệm chú cầu siêu, cầu cho linh hồn bị ràng buộc bởi cây ngải mau chóng siêu thoát.

(Quay trở về tháng 06/1996)

Đêm ấy Anh Thơ ngủ mê mết sau việc làm ban chiều. Người cô đau nhức vô cùng. Cô khóc nhiều đến mức đầu đau vầng còn mí mắt sưng húp. Bố mẹ cô đều bận việc đi làm, chỉ còn Anh Thơ ở nhà.

12 giờ đêm. Người Anh Thơ nặng trĩu. Bụng cô như bị ghim chặt xuống giường. Mở mắt ra, Anh Thơ giật mình cảm nhận thấy có thứ gì đó

đang ng ồi trên bụng mình. Nhìn kĩ hơn, Anh Thơ nhìn thấy một đứa bé. Một đứa bé gái đang ng ồi trên bụng cô.

Đứa bé đó đang khóc. Khóe mắt chảy ra những giọt máu đỏ lôm. Nó gọi: "Mẹ ơi...Con nhớ mẹ lắm...Sao mẹ không cho con gặp mẹ nữa...?"

Anh Thơ bật khóc nức nở, cơ thể vẫn không cựa cựa được gì: "Mẹ xin lỗi...Mẹ xin lỗi con yêu..."

Anh Thơ không hề biết mình mang thai đôi cho đến khi bào thai trôi ra ngoài. Chắc hẳn là hai đứa con gái, hai đứa con gái bé bỏng đáng thương của mẹ.

"Con muốn ở bên mẹ, chăm sóc cho mẹ..."-Bóng ma thai nhi cất tiếng. Anh Thơ với tay định xoa đầu đứa bé nhưng không thể. "Mẹ cho cho phép con nhé? Mẹ yêu...?".

Anh Thơ gật đầu, bóng ma biến mất. Từng dòng nước mắt hối hận lăn dài trên má người phụ nữ trẻ tuổi. Từ ấy, cô sẽ luôn có một đứa bé bên cạnh mình. Bên tai cô luôn luôn văng vẳng tiếng trẻ con khóc ai oán.

Sau đêm ấy, Anh Thơ cảm thấy người mệt mỏi rệu rã. Hành tung bí ẩn của Hiếu càng làm cô lo lắng và đau khổ hơn. Những cơn đau lưng hành hạ cô. Cơ thể gày gò thiếu sức sống nhưng Anh Thơ lại tăng cân một cách khó hiểu. Cơ thể ấy dường như chẳng phải của cô nữa rồi.

Giây phút ấy, khi nhìn thấy Hiếu ân ái bên cạnh một người đàn bà khác, nền đất dưới chân Anh Thơ như sụp đổ. Cô lao vào đâm đá người đàn ông phụ bạc đang đứng trước mặt mình. Một phút trượt chân, Hiếu ngã lăn xuống dưới. Sợ hãi, Anh Thơ chạy theo Hiếu, lo lắng anh bị làm sao. Nhưng giây phút nhìn thấy dáng Hiếu nằm bất tỉnh dưới chân cầu thang, dòng suy nghĩ trong đầu Anh Thơ như đông cứng lại. Một giọng nói thì thầm bên tai cô, khơi dậy tất cả mọi niềm uất hận, tủ nhục, đau khổ trong cô: "Mẹ..Hắn ta không đáng sống..Hắn ta đáng chết một cách đau khổ nhất. Để hắn sống, hắn sẽ lại làm mẹ đau khổ. Hắn lại thuộc về một người phụ nữ khác mà?...Anh Thơ chẳng suy nghĩ gì được nữa.

Khi lấy lại ý thức, cô đang thấy mình đứng bần thần trong căn phòng trống vắng, trên tay cầm chiếc bay. Cô buông tay. Chiếc bay rơi "Keng" xuống đất. Còn mình cô ở lại thế giới này có ích gì không?...

Anh Thơ đi từng bước lẫm lũi ra khỏi khu công trường. Bước chân đưa cô đến cây cầu bắc ngang qua dòng sông Cầu đang chảy xiết. Bước đôi chân trề lên thành cầu. Anh Thơ nhìn xuống dưới...

Giây phút cô ra đi, chẳng một ai hay biết.

Cây ngải khê rung rinh r ã bốc lên một làn khói đỏ chói. Những tiếng kêu thét khê rít lên trong gió. Tiếng trẻ con ai oán nào n ề vang lên như một bài hát.

Bà đ ồng rùng mình. Chưa bao giờ bà gặp một thứ ngải mạnh mẽ đến thế này. Nó được nuôi bằng oán niệm, oán niệm của con trẻ. Mà trẻ con thì không biết suy nghĩ, không biết dừng lại. Bà nhắm chú siêu thoát nhanh hơn, mong các Đấng b ề trên cứu vớt lấy linh hồn đã mục ruỗng này. "Không đi không đi không đi..." - Con bé thét lên trong làn khói đỏ.

"Con nghĩ con ở lại đây được gì? Mẹ con, anh con đã ra đi hết r ã...Con ở lại, chỉ hại thêm người khác...". "Không đi không đi không đi..." Con bé vẫn lẩm b ầm.

Bà đ ồng lấy lá bùa vừa được tưới máu, đốt hương thảo lên, r ã gi lá bùa vào n ến- Bùa trục vong. Tiếng trẻ con gào thét trong đau đớn. "Đau quá..."

"Đi v ề phía ánh sáng đi!" Bà đ ồng thét.

"Không được. Cháu cần một thứ...Là hấn ta..Lời xin lỗi của hấn ta.". Cô bé nói xong, làn khói đỏ lặn xuống thân cây.

Bà đ ồng gõ mõ đ ều đ ều, nhìn v ề phía anh Đi ều. "Con quý, mau thức dậy...". Bà lại lấy cây trúc treo chuông quật liên tiếp vào thân xác héo mòn của anh Đi ều. Như một cái xác khô, anh Đi ều ng ã dậy, mắt nhắm nghi ền, hơi thở vẫn nặng nhọc.

"Người còn nhớ được đi đâu gì? Con quý kia?"

"Hizzzz.hehee..cố trục ta ra à? Hahaa không được đâu..."

Bà đờng móc trong cổ áo chiếc vòng ngọc, rồi chạy lại ấn vào trán anh Điêu. Da thịt anh Điêu cháy xèo xèo kèm theo tiếng thét ghê rợn. "Mau trả lời ta!"

"Ta...ta không còn nhớ nữa, là cô ta...cô ta và đứa trẻ trên vai..." Đoạn con quý lại giơ tay khua khua trong không khí như động tác quét xi măng. Đó chắc có lẽ là hình ảnh cuối cùng hắn ta nhìn thấy trước khi chết. Có lẽ chính vì vậy mà trong ảo giác của rất nhiều người, con quý liên tục trét xi măng như tạo một chiếc quan tài xung quanh người nạn nhân. Con quý không ngừng khua khoắng. Một động tác lặp đi lặp lại. Chắc chắn nó không thể là một hành động vô nghĩa.

Bà đờng nhìn theo từng nét khua khoắng của con quý. T...H...O...

"Người còn nhớ Thơ không?..."

Con quý lẩm bẩm: "Thơ..Thơ..là cô ta..."

"Người và cô ấy đã từng có con với nhau, còn nhớ chứ..?"

"Đứa trẻ ấy? Là con ta?..." Con quý lắc lư.

"Người dám đối diện với nó chứ?"

Chẳng đợi con quý đáp, bà đờng lại lẩm nhẩm lời gọi hèn. Làn khói đỏ lại bốc lên.

"Cha?..." Giọng nói nhẹ nhàng cất lên đến gai người.

"Sao cha bắt mẹ bỏ con...đẻ đi với cô ta..? Cha à, con đau lắm..."

Làn khói đỏ bao vây lấy thân hình anh Điêu. "Cha biết con đau thế nào không?"

Con quỷ quần quai. Bất chợt chân tay anh Điêu gãy gập lại, người cong ép sát xuống sàn. Tiếng gào thét không ngớt vang lên

"Đau vậy đấy. Hahaaaha..."

"Dừng lại đi!!" Bà đồng thét.

"Cháu sẽ mang hắn đi, mang hắn đến nơi hắn đáng đến. Hehee.heee..Nhưng trước khi đó, cháu cần máu...20 năm qua rồi..."Làn khói đỏ nói.

"Đừng giam nhốt linh hồn ai nữa..."- Bà đồng lấy hai hình nhân thế mạng quơ qua ngọn nến. Hình nhân bắt lửa cháy bùng bùng.

Bà đồng vội ngửi xuống lầm nhảm lễ trực vong. Khi hình nhân cháy hết, bà đốt bộ quần áo hài nhi, đồ chơi bằng giấy. Bà mong những thứ này sẽ ngăn cô bé hại người. Bà đồng làm lễ trực hai vong hồn ở trong cây ngải và trong người anh Điêu ra. Loạn sợ hãi này giờ mới run rẩy đứng dậy hắt nước thánh khắp căn phòng. Đoạn cô ngậm một mảnh giấy đỏ trong miệng, giờ chậu nước chứa hai con cá trắng lên cao.

Mắt anh Điêu mở to rồi trợn ngược thành màu trắng khi làn khói đỏ vẫn vẫn vũ xung quanh ngày càng nhanh hơn. Thân thể anh bay lên khỏi mặt đất 1 mét. Hai con cá quẫy đạp tung tóe nước. Bà đồng giờ một chiếc gương lên soi về phía làn khói đỏ.

Làn khói bị hút vào gương. Cơ thể anh Điêu rơi thẳng xuống đất bất động. Bà đồng ném vội tấm gương vào chậu nước, lấy tấm vải đỏ phủ lên rồi cắm vào đó 3 nén hương đang cháy. Đoạn bà đồng ra lệnh cho Loạn bê chậu nước ra con suối gần đó đổ đi.

"Đi thẳng ra suối, bước ra khỏi cửa không được phép ngoái đầu lại, ai hỏi, ai nói gì cũng không thưa.Đổ hết mọi thứ thẳng xuống suối, nhớ chưa?"

Loan gật đầu vâng lời, bỏ mảnh giấy đỏ ra khỏi miệng rồi ôm chậu nước đi thẳng ra khỏi cửa điện.

Bà đ ồng quay v ề phía chậu ng ải vẫn còn bông hoa. Bông hoa đang khô héo đ ần, từng chiếc cánh hoa rụng xuống, thân cây hoa rũ xuống qu ất lại. Bà đ ồng bê chậu hoa ra phía sau điện, chỗ lò hóa, n ổi lửa lên và đốt cây ng ải cùng xác hai thai nhi.

Bà đ ồng bước vào điện. Khi mọi thứ cháy hết cũng là lúc anh Đi ều ng ửi dậy, ho s ặc sụa.

Bà đ ồng chợt gục xuống. Anh Đi ều yếu ớt chạy lại đỡ. "Toàn, Toàn đâu..? Toàn ơi!"

Toàn n ảy giờ vẫn ch ầu chực ngoài cửa đ ền, mới chỉ thấy Loan đi ra đi vào hai lần, gọi cô cũng không thừa nên không biết chuyện gì đang xảy ra, hết sức sốt ruột. Nghe thấy tiếng anh Đi ều, Toàn mừng rỡ chạy vào.

Bà đ ồng tím tái trong vòng tay của anh Đi ều. Bà đ ồng không biết rằng, đ ể kết thúc chuyện này, cần ba mạng người. Và bà mới đốt có hai hình nhân thế mạng.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Mạng Người Thứ Ba

"Cô sao thế?"- Toàn rối rít. "Mau gọi cấp cứu đi". Anh Điêu nói. Bà đứng yếu ớt khoát tay rồi cất giọng. "Không..cần. Không..kịp đâu...Số ta đã tận rồi. Từ lúc Ngài về báo cho ta về cậu, cũng có ý đón ta về..Làm..thầy..không cô đơn cũng đoán mệnh..."Toàn luống cuống bấm điện thoại định gọi cấp cứu.Bà đứng vẫn cố nói tiếp: "Nghe..đây. Hạn nặng bên ngoài của cậu...phải tìm đến sư phụ của ta...Thầy đang sống trên Cao Bằng..Để cái Loan dẫn đi...Đi..đi ngay kẻo muộn..." "Không..không..cô đã giúp cháu quá nhiều..." "Bà đứng mỉm cười: "Nhiệm vụ...của..ta...là vậy...Để trục con quỷ này..ta đã tiêu hao quá nhiều sinh lực...". Nói xong bà đứng nhắm mắt xuôi tay.Cả anh Điêu và Toàn đều chết lặng. Một thứ bắt đầu bằng máu và nước mắt cũng sẽ kết thúc trong máu và nước mắt. Vì vậy nên, đừng nên bắt đầu một oán niệm.Anh Điêu và Toàn đặt bà đứng lên chiếc giường trong gian phòng phía sau điện. Không còn chủ, vùng đất này cũng hết linh thiêng. Ngoài trời bất chợt có một áng mây vàng lên trong nắng. "Là bà ấy về với Thánh đấy.." Anh Điêu lầm bầm.Sao Loan mãi chưa về?Để kết thúc chuyện này, cần ba mạng người. Và bà đứng chỉ đốt có hai hình nhân. (Trở về hai tiếng trước).Loan chầm chậm cẩn thận bê chậu cá ra khỏi cửa điện. Cô đi qua Toàn. Toàn hỏi: "Sao rồi...sao rồi...?". Cô chỉ im lặng không đáp rồi đi thẳng.Cô bước ra khỏi cổng đền rồi men theo bậc thang xuống núi đi về phía làng. Con suối nhỏ nằm sau làng, chảy về hướng Đông Nam. Cô quyết tâm đi thẳng, không ngoái lại, cẩn thận từng bước chân.Ra đến gần con suối, Loan thán mừng rỡ. Chỉ cần đỡ hết những thứ trong chiếc chậu này xuống, mọi chuyện sẽ kết thúc. Những vong hồn bị giam vào trong những con cá trắng này sẽ được Thủy thần sông đưa đi luân hồi chuyển kiếp. Ra phía bờ suối, cô men theo con đường mòn leo gần xuống phía rìa suối. Hai đứa bé đang chơi quanh gần con suối. Loan không hề bận tâm. Cô đang chuẩn bị đỡ hết chậu cá xuống suối thì TUM...Tiếng trẻ con hét thất thanh: "Cứu..cứu với...Cứu em cháu với..."Hóa ra hai cậu bé mãi chơi đùa, rồi trượt chân ngã xuống suối. Suối

khá nông nhưng đối với một đứa trẻ con thì nó sẽ không biết xoay xử thế nào. Hai cậu bé mới trạc tầm 5,6 tuổi. Theo phản xạ, Loan đặt chậu cá xuống rồi chạy ngay về phía hai cậu bé. Loan lội xuống suối, bế thốc cậu bé đang chơi với lên. "Cô Loan".- Tiếng gọi từ đằng sau lưng. Loan bất giác quay lại đáp "Ồi..Sao cháu biết tên cô?..". Cô bế cậu bé lên rồi định đặt cạnh cậu bé lớn hơn. Cậu bé lớn hơn bất giác nhìn cô mỉm cười ma quái: "Cảm ơn.." rồi chạy vụt đi mất. Đứa bé đang nằm trên tay cô ướm nhẹp và im lặng. Cô nhìn xuống dưới tay mình rồi bất chợt hét lên buồng tay. Trên tay cô là xác của một con chồn núi. Lờì bà đờng vắng vắng bên tai cô: "Không quay đầu lại...Ai hỏi ai nói gì cũng không thừa..."Loan run sợ chạy thẳng về phía chậu cá mình còn để bên bờ suối. Tấm vải đỏ đã bị gió thổi thốc lên bay là là trên mặt nước. Loan bê chậu nước lên nhìn vào trong xem còn gì không.Khoảnh khắc cô nhìn vào tấm gương đang phản chiếu phía trong chậu nước...---Toàn và anh Điêu đi xuôi xuống làng. Đã 3 tiếng rồi không thấy Loan quay lại. Cô ấy đi đâu được? Phải có cô ấy để lo liệu mọi chuyện cho bà đờng. Anh Điêu gắng hỏi một vài người dân thì có người thấy Loan bê một chậu nước phủ vải đỏ đi về phía bờ suối. Có người lại nói thấy cô ấy đi về phía thành phố. Toàn với anh Điêu tìm đường ra con suối nhỏ sau làng. Trên bờ suối chỉ có một tấm vải đỏ nằm chỏng chơ. Cô ấy đi đâu rồi? Đờng của Loan để lại hết trong đờn, không có cách nào liên lạc với cô ấy.Toàn vs anh Điêu vội lấy xe chạy về hướng trung tâm thành phố. Trên đường hai người dáo dác đảo quanh nhưng vẫn không nhìn thấy hình bóng cô gái nào giống Loan cả. Cô ấy đi đâu được?--Bờ sông Cầu bên lở bên bở, liu liu gió thổi. Loan thần thờ bê chậu nước trên tay, tiến về phía bờ sông. Giọng nói thì thào bên tai cô: "Hihi..kia kia...cảnh đẹp lắm..đi tiếp đi.."Loan ngoan ngoãn nghe lời. Cô bước từng bước chậm về phía con sông đang cuộn chảy. "Ta khát lắm...Cô mau xuống uống nước kia..Hihi.."Loan đưa đôi chân trần xuống dưới mặt nước. Nước mát quá. Từng bước, từng bước một, cô lội xuống sông.Toàn chờ anh Điêu đi qua con cầu bắc ngang sông. Chợt anh Điêu chỉ tay xuống dưới: "Ai như Loan kia phải không". Toàn đưa mắt nhìn theo. Đúng cô ấy rồi, bộ trang phục đó không lẫn đi đâu được. Cô ấy đang làm gì kia? Sao lại lội xuống sông?"Chị Loan...Loan ơi..." Hai anh em thì nhau gọi Loan thất thanh nhưng cô ấy không hề để ý, vẫn chầm chậm lội xuống sông."Không được rồi, phải ngăn cô ấy lại. Tìm đường xuống bờ sông thôi." Toàn ngoặt xe máy lại.---Từng cơn sóng nhỏ vỗ nhẹ vào chân, vào

đùi Loan, rồi đến bụng. Tay Loan vẫn ôm khư khư chậu cá. Loan thấy người đầu nóng ran, vai mỏi nhừ. "Cần phải ngâm hẳn mình xuống..." Loan ngơ ngẩn nghĩ. Giọng nói vẫn thúc giục: "Đi nào.. mau lên... nước mát lắm..." Loan giờ chậu cá cao lên trên đầu. Giờ nước đã ngập đến cổ cô. Còn một chút nữa thôi. Anh Điêu và Toàn vớt vội xe máy rồi chạy nhanh về phía cái đầu còn đang nhấp nhô giữa dòng chảy của Loan ở phía xa xa. --- Một cơ thể khác đang trồi lên giữa dòng. Một cô gái tóc ướt, cơ thể gầy gò, nước da trắng tái như ngâm nước lâu ngày. Ánh mắt cô gái hết sức buồn rầu, một nỗi buồn sâu thẳm. Cô gái tiến lại gần Loan, giờ đôi tay về phía Loan. Cô gái xoa đầu thứ đang ngoi trên vai Loan rồi khẽ nói: "Dừng lại thôi con.. Về với mẹ đi... Mẹ vẫn chờ con." Tiếng khóc vang lên bên tai Loan: "Mẹ.. mẹ bảo cho con ở bên mẹ mà.. Sao mẹ lại đi trước.. Con mang cả hẳn ta đến cho mẹ này..." "Mọi thứ nên kết thúc rồi, bé con... Chỉ cần con và mẹ thôi... 20 năm qua, mẹ đã quá hận thù. Hãy tha thứ cho tất cả đi." Bóng dáng ấy mỉm cười rất khẽ và hiền hậu. Vai cô nhẹ dần. Loan buông tay. Chậu cá rơi úp xuống nước, bóng dáng 2 con cá trắng bơi đi rồi mất hút trong dòng chảy đục ngầu. Hương trôi, chiếc gương nứt toác rồi rơi sâu xuống đáy sông. Loan bừng tỉnh, thấy mình đang ở giữa sông. Cô chói với, hét lên kêu cứu. Toàn với anh Điêu chạy gần tới bèn lao xuống để cứu Loan lên. Người Loan ướt mềm. Cô ho sặc sụa, người run lên bần bật. "Tôi.. tôi vừa thấy Anh Thơ..." "Anh Thơ.. sao? Anh Thơ chết rồi mà..." Anh Điêu hỏi. "Cô ấy đến đón đứa bé đi rồi. Cả nhà đoàn tụ. Giờ tất cả đã siêu thoát, mọi thứ đã kết thúc... Bà ông đã đốt hai hình nhân thế mạng, vậy mà... nó vẫn muốn lấy mạng tôi... Con bé quá mạnh.. khụ khụ... Nếu không có Anh Thơ.. chắc giờ tôi thành người thiên cổ rồi..." Loan nói tiếp: "Sư phụ tôi đâu...?" Toàn với anh Điêu nhìn nhau. "Về đi đã... Về thay quần áo khỏi ốm..." Ba con người liêu xiêu bước vào cổng đền khi nắng chiều đã sắp tắt. Loan chạy vội vào đền mong muốn thỉnh tội với thầy của mình. Cô đã thiếu lễ phép, vấp phải cái bẫy của quỷ vong nhi kia, phá vỡ mất bùa chú bà ông đã liệm lên tấm vải đỏ. Không thấy thầy mình đâu, Loan chạy ra sau nhà tìm. Nhìn thấy thầy mình nằm im lìm trên giường, Loan hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô chạy về phía giường quý xuống rồi khóc lên thảm thiết. "Con xin lỗi.. thầy ơi... con về muộn!..." Trong đầu Loan vẫn còn nhớ như in những lời bà từng nói với cô ngày đầu nhận cô làm đệ tử. "Cả đời mỗi thanh ông như ta chỉ nhận duy nhất một đệ tử, truy tìm cho họ tất cả những gì ta có. Nhưng theo ta, con phải luôn nhớ một điều: sẵn sàng hi sinh

khi cần thiết. Để ngăn chặn tà ác, mất một cái mạng này thôi nhưng cứu được giấc ngủ ngon của bao nhiêu sinh linh..." Trong một lần bị ngải phản lúc làm phép, cô đã ho ra máu, nằm im lìm suốt mấy ngày. Bà đồng đã khóc: "Tại ta, ta lôi con vào cái nghiệp này...". Sau lần ấy, bà đồng đều đích thân tự mình làm phép, dán bùa, không cho cô động vào thứ gì ngoài nhưng việc đơn giản. Bà đồng không có con cái nên thương cô như con đẻ. Cô cũng chỉ là trẻ mồ côi được bà nhận nuôi trên chùa. Bà chăm sóc quan tâm Loan không thiếu thứ gì. Những kỉ niệm ủa v ề làm tim Loan đau thắt lại. Cô gào khóc khản giọng: "Thầy...Mẹ ơi..." Đi ầu và Toàn đứng ngoài cửa, nhìn hình dáng cô gái nhỏ bé tóc tai ướt nhèm đang khóc quặn người bên giường thì không khỏi xót xa. Lát sau Loan run run lôi chiếc hộp trong ngăn kéo tủ ra. Bên trong đựng toàn giấy. Có những tờ giấy đã cũ nát, ghi những chữ loằng ngoằng khó hiểu. Tay Loan run run nhấc lên một tờ giấy còn mới nằm phía trên cùng. "Biết ngay mà..." Giọng Loan run run. "Bà ấy để lại thư cho tôi..." Bà đồng đoán trước được cái chết của mình, đã viết lại một bức thư để dặn dò Loan. Bà gửi gắm th ần điện này cho cô. Nói rằng bà rất tự hào và tin tưởng cô sẽ trở thành một thanh đồng giỏi và vô cùng nhân ái. Tang lễ hãy chuẩn bị đơn giản, không được cầu kì. Bà cũng nhờ Loan giúp Toàn giải quyết nốt vận hạn đeo bám bên ngoài. Bà xin lỗi vì chưa làm lễ Khai Nhân được cho cô, gửi gắm cô tới chỗ sư phụ của bà để hoàn thành nốt...". Mỗi dòng chữ nghiêng nghiêng th ắm đẫm những giọt nước mắt đang lăn rơi xuống của Loan. Đọc xong, Loan đứng dậy. Quẹt nước mắt, cô gái nói: "Thầy tôi không muốn thấy tôi yếu đuối thế này đâu. Thầy sẽ không yên lòng ra đi. Mai tôi sẽ phát tang. 2 ngày nữa chúng ta xuất phát đi Cao Bằng. Hãy mời cả gia đình bên ngoài của cậu đi cùng." Loan nhìn Toàn.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Lưu Bị Và Khổng Minh

Toàn nói: "Có một đi đâu em chưa kịp hỏi bà đằng...Đó là trong giấc mơ, con quỷ vong nhi đó không ngừng gọi em là Anh trai...? Vậy là sao?..".

"Theo những gì tôi quan sát thấy...Dựa vào câu nói của thầy tôi..thì có lẽ..có lẽ cậu là kiếp trước của thai nhi này..." "Thật..thật ư?.." Toàn thảng thốt. "Cô bé gặp cậu thì biết..nên mới định mượn sinh lực của cậu để mạnh hơn...Đó cũng là duyên phận của cậu, lưu lạc về đây..Chính cậu mới có thể kết thúc chuyện này..." - Loan nói. Toàn bần thần. Mọi chuyện nghe rất vô lí nhưng chẳng còn cách lí giải nào khác. Anh Thơ không hề biết rằng mình mang thai 1 trai 1 gái. Cô nghĩ rằng cả 2 đứa con của mình đều là con gái. Giây phút hai đứa trẻ lìa đời, bé trai bước về phía ánh sáng, để lại cô em gái còn lưu luyến với thế gian. Bé trai ấy luân hồi chuyển kiếp, trở thành Toàn- năm nay 18 tuổi, sinh ra và lớn lên ở Hà Nội. Duyên phận đẩy đưa cậu về đây để giải quyết nốt câu chuyện của mẹ mình, về những mối tơ vương còn sót lại từ kiếp trước. Đó là lí do tại sao khi nhìn thấy xác của chính mình, Toàn không khỏi đau đớn mà ngã ra ngất lịm đi. --- Lo liệu hậu sự xong xuôi cho bà đằng, sáng sớm hôm ấy, Loan và Toàn đi sớm, rẽ qua nhà bác họ của Toàn để cùng lên xe ô tô khởi hành đi Cao Bằng. Tính chất sự việc nghiêm trọng nên sau khi nghe lời thúc giục của Toàn, ông Đăng cũng đồng ý đi theo Toàn lên tìm thầy. Đi cùng họ là một số họ hàng hai bên của ông Đăng. Anh Điêu xin phép không tham gia. Anh đã giúp Toàn tới tận khi mọi chuyện của Toàn kết thúc, cũng là trọn tình nghĩa rồi. Toàn vô cùng cảm kích, anh Điêu đã đặt mình vào một tình huống nguy hiểm tới cả tính mạng bản thân. Giờ phải để anh về với công việc và cuộc sống bình thường của mình. Cảnh sát đã khép lại vụ án của Hiếu sau khi Như ra đầu thú và thuật lại mọi sự việc. Cô ta phải nhận án tù giam vì đã che giấu sự việc suốt bao nhiêu năm cản trở quá trình đi đầu tra. Thi thể Hiếu được gỡ xuống và được gia đình đưa về quê mai táng. Hung thủ của vụ án đã chết từ 20 năm trước. Cha mẹ của Anh Thơ vô cùng đau khổ khi biết được sự thật. Toàn chưa có thời gian qua thăm họ - ông bà ngoại kiếp

trước của mình. Sự việc trước mắt cấp bách hơn. Chiếc xe men theo đường QL3 để đi ngược lên trên thành phố Cao Bằng. Càng gần đến nơi đũa núi càng trập trùng, sương mù giăng kín. Tài xế phải đi thật chậm trên con đường ngoằn ngoèo. Hiện tượng thời tiết thật kì lạ. Mãi quá trưa chiếc xe mới tới được thành phố Cao Bằng. Nằm gần sát với biên giới, cảnh vật nơi đây mang một vẻ hoang sơ bí hiểm. Cả đoàn thuê tạm một nhà nghỉ gần đây, sau khi ăn trưa sẽ xuất phát đi tìm người. Nhà thầy đồng- sư phụ của bà đồng kia nằm đâu đó trong khu rừng gần đường Pác Pó. Trong ánh nắng chiều, mọi người cúi đầu bước vào trong khu rừng. Từng ánh nắng xuyên qua kẽ lá, khu rừng âm u xao động. Một cảnh tượng kì lạ diễn ra trong khu rừng: những sợi dây cuốn vào những thân cây rồi dẫn vào sâu trong bóng tối khu rừng âm u sâu thẳm. Cả đoàn người như bị lạc vào một mê cung dây dẫn. Bình thường loại dây này được cuốn để người đi rừng có thể tìm lối ra dễ dàng hơn. Nó cũng có thể là lời chỉ dẫn đến với một nơi nào đó. Nhưng quan trọng là dây nào mới dẫn đến đúng nơi họ cần đến. Loan dẫn đầu đoàn rút trong túi ra một lá bùa đỏ rồi đốt nó. Bất chợt một sợi dây sáng lên trong bóng tối khu rừng. "Đây rồi.." nói đoạn cô dắt cả đoàn men theo sợi dây. Đi bộ tầm 15 phút thì cả đoàn dừng lại trước một chiếc cổng đá kiên cố, trông có vẻ như đã cũ mục, rêu xanh phủ đầy. Loan định dẫn mọi người bước vào thì một người phụ nữ trung niên xuất hiện. Bà mặc quần áo nâu sồng, chặn đoàn người lại. "Hôm nay thầy không tiếp." "Sao thế ạ?"- Loan gặng hỏi. "Thầy nói đi đông tất cả, vạn sự bất thành, xin về cho." "Sao thế ạ, mọi việc gấp lắm rồi. Chỉ có 3 người vào thôi, được không ạ?" "Thầy đã không hài lòng rồi. Hẹn mọi người hôm khác." Nói xong bà ta đi thẳng Loan ái ngại nhìn mọi người. Cả đoàn lần lượt đi về Bác Đăng cầu lẩm, sốt ruột vì an nguy của nhà mình, đi ra đi vào cả tối. Loan trấn an: "Chú ơi đừng như vậy. Thầy làm thế là có nguyên tắc của riêng mình. Trước đây nghe thầy cháu nói, ông ấy giỏi lòng lẫy khắp vùng, cứu vớt không biết bao nhiêu mạng người. Sau năm 60 tuổi rút về đây ở ẩn đến tận bây giờ, rất hạn chế gặp mọi người, kể cả thầy cháu xin gặp còn khó khăn...huống chi...Chú cứ bình tĩnh..." "Bình tĩnh sao được! Tính mạng của mọi người đâu phải trò đùa!" "Chú yên tâm..chỉ cần thầy nhận lời giúp..Chuyện gì cũng có thể xử lý được..." ... Ngày hôm sau, ba người gồm Loan-Toàn- ông Đăng khởi hành sớm. Sau khi ăn sáng nhẹ nhàng, ba người đi vào khu rừng cũ hôm qua. Toàn định xin phép ở nhà vì thiết nghĩ thấy để bố cô bé đi một mình với Loan vẫn tốt hơn. Nhưng ông

Đặng bảo từ những gì Toàn nhìn thấy, nếu đi có thể giúp ích được gì. Vậy nên, Toàn mới đồng ý đi cùng. Sáng nay mây đen vần vũ trên nền trời, báo hiệu một cơn mưa lớn sắp tới. Khi đến gần chiếc cổng đá cổ thì trời đổ mưa rào rào. Ba người đi dưới tán ô lớn, đi qua chiếc cổng đá mà không thấy người phụ nữ hôm qua xuất hiện. Đi sâu vào bên trong là con đường khắc sâu vào trong núi. Hai bên vách đá treo những dải băng màu với những hình vẽ và chữ viết kì lạ. Mỗi bước chân qua, những chiếc chuông treo hai bên con đường nhỏ khẽ vang lên. Tiếng động lan dần vào phía bên trong. Bên trong có một khu vườn xanh tốt, một ngôi nhà chòi rơm nhỏ và một cửa hàng động. "Thưa thầy!" - Loan gọi. "Con là Nguyệt Tâm- đồ đệ của thầy con Nguyệt Hà, xin thỉnh bái thầy...Hôm nay con tới đây mong thầy ra tay cứu giúp gia đình người này đây." Không gian im ắng chỉ có tiếng mưa. "Thưa thầy!..." Loan tiếp tục gọi. Đáp lại Loan là tiếng mưa rơi tầm tã. Ba người đứng đợi một lát vẫn không thấy ai ra tiếp đón. Tiếng chuông rung lên khe khẽ như báo trước có ai đó đang tiến vào. Trong màn mưa một bóng đen tập tễnh đi chậm từng bước hiện dần lên. Toàn nheo mắt để nhìn cho rõ hơn. Hình dáng rất quen. Khi thực sự nhìn rõ đó là ai thì Toàn chợt lạnh sống lưng. Chính là người thanh niên Toàn nhìn thấy trên đỉnh đồi hôm nào. Vừa đi bóng dáng ma quái ấy lác lác cái đầu trong những tiếng "Rắc...Rắc..." khe khẽ. Toàn lùi lại. Loan nói: "Đứng ra sau tôi." Người thanh niên trong bộ quần áo bộ đội cũ nát, người dính đất, có chiếc đầu bẻ ngoặt ra đằng sau, bước tập tễnh từng bước về phía ba người. Loan rút trong túi ra một lá bùa đỏ rồi niệm chú, khua về phía con ma. Lá bùa gặp mưa thấm ướt rồi ngừng cháy. Con ma điên cuồng cào hai tay lên tường rồi chạy về phía ba người. Loan bất giác lùi lại rồi vấp ngã, Toàn loạng choạng theo. Khi cơ thể Toàn sắp đổ xuống thì một bàn tay rắn chắc nắm lấy cánh tay Toàn kéo dậy. Người đó mặc áo nâu sùng, râu tóc đã điểm bạc. Người đó khua tay rồi chỉ 2 ngón về phía con ma, miệng lầm nhảm gì đó. Đang hung hãn, con ma đứng khựng lại rồi đi giật lùi, tan biến trong màn mưa. "Vong ma mà dám tiến vào tận đây. Quá xúc phạm đáng bề trên rồi." Đoạn ông lão, trạc tầm hơn 70 tuổi, người rắn rỏi, quắc thước, ánh mắt sáng quay sang nhìn ba người. Ông Đặng hốt hoảng nói: "Cái gì vậy? Sao tự dưng chuông kêu? Tôi có thấy ai đâu?" "Ranh con" - Ông lão nói. "Chưa khai nhãn mà dám vận bùa." Ông lão nhìn Loan. "Thưa thầy..." Loan lắp bắp. "Về đi...ta đang bế quan..Hôm nay không tiếp". Ông lão nói thẳng thừng. "Vì thấy âm khí quá mạnh bên ngoài nên ta đành phải

ra ứng cứu...Giờ phải bẽ lại từ đầu. 1 tuần nữa quay lại!". Nói rồi ông lão bước thẳng vào cửa hàng động, không ngoái lại lấy một lần. "Đẹp đẹp đi!"- Ông Đăng thét lên. "Ta tìm cách khác. Thứ thầy gì mà không có tâm. Người ta đã tìm đến tận đây rồi, ông ta cần tiền bạc hay lẽ lạt gì, ta tiếc gì đâu? Việc cấp bách rồi, nói chờ là chờ được ư?" Toàn chỉ biết im lặng. Toàn cũng cảm thấy hơi khó chịu vì tính cách thất thường của ông thầy. Loạn trấn an: "Thầy không phải là người lạnh lùng đâu. Chắc chắn có lý do gì thì thầy mới như vậy, chứ nhận lời giúp ai thầy giúp tới tận cùng mà...Chú cứ nhẫn nại thêm một lần nữa. Để mời được người giỏi thì cần sự kiên nhẫn. Lưu Bị còn cất công tận ba lần mới mời được Khổng Minh mà..." Ông Đăng im lặng. Cả ba lần lui quay về dưới mưa. Những ngày sau trôi qua trong nặng nề và lo sợ. Trời cứ mưa tạnh suốt khiến tâm trạng con người ủ dột. Sáng ngày thứ bảy, trời hửng nắng. Ba con người lại độc bước trên lối đi vào rừng. Khung cảnh quang đãng hẳn. Ba người bước trên con đường lần trước, dàn chuông rung lên khe khẽ. Căn nhà ngói rơm thoang thoang mùi hương trầm. Loạn dẫn mọi người bước vào căn nhà. Vị thầy đang ngồi trên tấm phản giữa nhà, trước một bàn thờ lớn choán hết gian nhà. "Ngồi đi." Thầy nói. Người phụ nữ trung niên hôm trước mau mắn rót trà mời khách. "Vô tâm vô tính." Ông thầy giật giọng. "Ai...ai ạ?..." Loạn hỏi. "Vị cha này này" Ông thầy chỉ thẳng vào mặt bác Đăng. "Để con gái chơi với ma suốt bao tháng ròng mà không để ý, không theo dõi để mà ngăn chặn kịp thời. Giờ mất con rồi, có lấy lại được không. Công việc có bằng đứa con gái không?" Ông Đăng chỉ biết ngồi run rẩy rồi lắp bắp: "Xin thầy...Cứu giúp gia đình con..." Ông thầy đáp: "Nhà ông bị trùng tang nặng rồi. Con ma này quyết tâm bắt cho bằng hết thì thôi. Ta phải bế quan để tu luyện thêm, đủ trí lực để đối phó với nó. Lần trước nó đã dám mò đến tận đây để cản người. Quý quyết lắm, nó chẳng biết sợ là gì đâu." Ông lão châm lửa vào điều thuốc lòn rít một hơi sâu. Thôi, chuẩn bị thu xếp khởi hành về nhà ông đi."

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thần Giữ Cửa

Cả đoàn tức tốc trở về Thái Nguyên ngay trong đêm. Rạng sáng hôm sau, ông thầy đã có mặt ở nhà của ông Đăng bà Dung. Toàn đã phải xin bảo lưu một học kỳ để giải quyết xong chuyện gia đình. Ông thầy nói: "Muốn biết chuyện âm, hỏi người âm là rõ nhất. Bên nhà có một người con trai chết trẻ đúng không?" Ông Đăng giật mình rồi gật đầu xác nhận. "Anh trai...anh trai tôi mất năm 25 tuổi.." Bác họ nhà ngoại, là anh trai của bác Đăng, bị tai nạn giao thông mất từ năm 25 tuổi. Lúc ấy Toàn chưa ra đời nên không có ý niệm gì về bác, chỉ có thi thoảng được gọi về ăn giỗ. Ông thầy gật đầu: "Chiều nay làm lễ gọi hồn nhé." Sau đó ông thầy ghi ra giấy những gì cần chuẩn bị cho lễ gọi hồn rồi nhờ mọi người đi mua cho đầy đủ. Đầu giờ chiều, buổi lễ bắt đầu. Ông thầy sắp đồ lễ đầy đủ lên bàn thờ nhỏ rồi bắt đầu khấn. Mọi người ngẩng xung quanh ông thành vòng tròn im lặng. Tay trái ông thầy cầm ba nén hương, tay phải cầm một bình hoa nhỏ chỉ cắm một cành liễu. Thầy đèn nhang đóng tất cả cửa phòng lại. Trong phòng kín gần chục con người ngẩng, không khí hơi bức bí. Sau khi khấn xong một tràng dài, cây liễu trên tay ông thầy đột ngột xoay tròn trong lòng rồi cong dần xuống. Bất chợt trong phòng kín có một cơn gió lạnh đến gai người. Đang ngẩng im Toàn thấy một cơn choáng ập đến. Tất cả là một màn đen, không còn nhớ gì nữa. Lúc này những người xung quanh Toàn thấy cậu chợt gục xuống rồi gập gù. Ông thầy hỏi: "Ai đó nhỉ? Trả lời đi". Toàn ngẩng lên, ánh mắt vô thần. Cậu ngẩng khoanh chân lại rồi nói bằng chất giọng lạ lùng, trầm và chậm rãi: "Cho tôi xin điều thuốc." Mọi người ngạc nhiên vì Toàn chẳng hút thuốc bao giờ. Bác trai ngẩng bên cạnh rút bao thuốc ra rồi châm cho Toàn một điều. Toàn hút thuốc rồi nhìn xa xăm. Ông thầy hỏi: "Có đón được họ không?". Toàn lắc đầu: "Không. Tôi định đón, nhưng nó không cho.". "Nó là ai?". "Thần giữ cửa". Toàn ôm đầu. "Nhờ quan Âm giúp được không?" Toàn lắc đầu. "Không. Bị trùng nên âm binh muốn tới bắt hết. Bị nó mua chuộc rồi." "Thờ ỉa thì sao?" Ông thầy tiếp tục vặn hỏi. Toàn chậm rãi đáp: "Vẫn ngần không cho nó vào, nhưng nó

toàn dụ người ra. Thật hết cách, tôi ngần không được..." Ông thầy thở dài. "Vậy phải làm thế nào...?" Toàn ngó quanh quất như sợ ai nghe thấy rồi khẽ giọng: "Tìm mộ huyết...Thôi tôi phải đi đây...Họ đến rồi..." Dứt lời Toàn chột gục xuống, mọi người xung quanh phải xúm lại đỡ. Toàn bất tỉnh mất một ngày một đêm. Hôm sau Toàn mở mắt. Toàn thấy mình vẫn đang nằm trên chiếc giường ngày xưa, xung quanh chẳng có một ai, căn nhà vắng lặng. Toàn cảm thấy khắp người mình nhức mỗ và đau đớn. Toàn lò dò bước ra khỏi nhà. Nhìn về phía đình để chèn phía sau, Toàn thấy một số người đang đứng trên đó. Toàn men theo đường mòn đi lên. Bác Đăng đã dẫn ông thầy lên đình để chèn sau nhà, nơi mà hai mẹ con bé Bông đã qua đời trong trạng thái hết sức kì lạ. Ông thầy rút ra một tấm bảng bát giác, ở giữa có một quả cầu trong vắt chứa một cây kim. Đứng ở vị trí đó, cây kim đang quay tít không ngừng. Sáng hôm ấy, ông thầy đã nhờ bác Đăng tìm một thân cây tre dài, phải non và xanh, còn dẻo và đục rỗng. Tại nơi ấy, thầy nhờ mọi người đóng chặt cây tre xuống đất. Họ đã chuẩn bị sẵn tiết của một con gà trắng, đựng vào một chiếc hũ có nắp kín. Ông thầy gấp một lá bùa vàng chưa có chữ gì vào trong hũ tiết rồi nhét vào trong ruột cây tre. Cắm sâu chiếc cọc tre xuống đất rồi, mọi người tản mác quay về. Ông Đăng rất sốt ruột, cứ đi ra đi vào. Nếu như đúng quy luật thì chẳng tới 49 ngày của mẹ bọn trẻ, gia đình bốn người của ông chỉ còn một. Nếu ông ra đi, thằng Bin chỉ còn cô út. Đạo này không còn mẹ, thằng bé hay buồn rầu, cáu gắt. Còn nếu là thằng bé, quả thực ông không thể chịu nổi nữa. Thấy dáng vẻ ấy của ông Đăng, thầy chỉ nói một câu ngắn gọn: "Đục tốc bất đạt" rồi ra trước hiên nhà rút điếu thuốc lòn. Ở trong bữa cơm, thầy cũng không ăn thịt cá, chỉ ăn cơm với chút rau luộc. Mỗi sáng, ông vẫn đi thăm thăm thì thăm khí công ngoài vườn, cảm giác như là thầy chẳng có chút vội vã, chẳng liên quan đến nhân tình thế thái. Tối hôm ấy Loan ngỏ nói chuyện với thầy phép. Loan đã khóc và kể về nỗi đau của mình. Ông thầy thở dài "Ta biết rồi. Nó tận số rồi. Khi nhận nó làm đệ tử ta cũng biết số phận của nó ra sao. Làm thầy, biết hơn mọi người nhiều thứ, cũng thiệt hơn mọi người nhiều thứ. Không tuyệt tự thì cũng tuyệt mệnh. Đó là cái giá phải trả. Hôm trước ta thấy nó về chào bái biệt... Còn con? Con có chắc chắn con muốn Khai nhãn chứ?..."

Loan gật đầu quả quyết: "Con phải hoàn thành nốt nhiệm vụ của thầy con...". Ông thầy mỉm cười rồi không nói gì nữa. Sáng hôm sau, mọi người

lên lại chỗ cũ, đào thanh tre lên. Cây tre non ngập trong đất nay đã chuyển sang màu vàng rữ. Ông thầy thấy vẩy vôi vàng lồi hũ máu gà giầu trong thân cây tre ra. Máu đỏ đã chuyển thành màu đen thẫm như mực. Ông móc lá bùa trắng trơn hôm qua ra và mở nó ra trước mặt mọi người. Lá bùa còn ướt máu nhưng màu vàng không hề bị phai đi, và Toàn nhìn thấy rõ ràng trên đó những nét chữ đỏ chằng chịt như mạng nhện. Quái lạ, chẳng nhẽ đêm qua có ai đào thanh tre lên rồi thay đổi mọi thứ ư?" Đó là một bài kiểm tra mộ huyết. Và chắc chắn ở đây có huyết mộ, mà là huyết mộ độc, yếm long mạch!" Thời gian không cho phép chần chừ thêm nữa, chiều ngày hôm ấy, ông thầy làm phép xin quật mộ. Mấy lần tung xu xin quẻ đều không nhận được sự đồng ý, ông thầy hết sức sốt ruột. Thầy bảo, nếu không quật mộ được ngày hôm nay, có khi phải đợi 3 ngày nữa mới có ngày đẹp, nhưng nếu quật mộ thì mọi sự có thể không thuận lợi được. Suy nghĩ một hồi, ông Đăng đưa ra quyết định phải quật mộ ngay, không thể kiên trì thêm nữa. Họ gọi thêm người đến rồi đào từ điểm chôn cây cọc tre thẳng xuống. Gần chục người đào miệt mài từ chiều đến tối mới xuống được 3m. Dần dần những nhát xúc của cây xẻng chạm phải một bề mặt rất cứng. Mọi người bắt đầu thận trọng hơn. Tầng lớp đất mỏng được xúc lên, làm lộ dần ra một cánh cửa ngấm. Ông Đăng vôi vàng chạy lại xoa đi lớp đất còn sót lại. Trên cánh cửa ngấm có dán một lá bùa to, bốn đầu được móc bằng một sợi chỉ đỏ, kéo đến góc cửa hãm. "Tránh ra" - ông thầy nói rồi từ từ treo xuống khoảng trống mới đào. Ông thầy tính giật lấy lá bùa nhưng nó được dính quá chắc chắn, những sợi chỉ đỏ càng ghim nó chặt xuống cánh cửa. Ông thầy lấy trong túi áo một cây gỗ đen, châm lửa rồi dí vào đốt bốn sợi chỉ ở bốn phía. Những sợi chỉ đỏ cháy dần rồi lan ra tẩm bùa. Tẩm bùa bắt lửa cháy leo lét trong ánh sáng xanh kì lạ. Sau đó, ông thầy nhờ mọi người cạy tẩm cửa hãm lên. Tẩm cửa cũng kiên cố không kém, mấy người đàn ông to khỏe phải sử dụng cây búa tạ mới phá vỡ được nó. Toàn chứng kiến mọi thứ từ đầu đến cuối, không ai bảo cậu phải làm việc nặng nên Toàn chỉ lảng xãng đi dọn dẹp và làm những việc vặt vãnh. Ấy thế thôi mà cậu đã mệt lử. Từng là một người không mê tín nhưng những chuyện xảy ra suốt mấy tháng qua đã làm đảo lộn hoàn toàn cuộc đời Toàn, khiến Toàn không thể thay đổi suy nghĩ. Cánh cửa hãm được phá vỡ để lộ ra một cái thang nhỏ hẹp, chỉ đủ cho một người đi. Vẫn lăm lăm cây củi gỗ cháy tí tách trên tay, ông thầy đi xuống trước. Theo sau là Loan và ông Đăng, cuối cùng là Toàn. Những người còn lại ở trên chờ tin tức.

Cầu thang dẫn đến một chiếc hầm khá rộng và tối om. Từng người, từng người một đi theo sau ánh sáng nhỏ chiếu từ chiếc đuốc tự chế mà ông thầy cầm. Căn hầm lạnh đến kì lạ, dường như nó nằm sâu và trải rộng ở trong lòng đất chề. Nhìn cấu trúc căn hầm thì nó cũng phải xây được mấy chục năm rồi, tường cũ nát. Trên mặt đất ngổn ngang bao nhiêu đồ đạc. Toàn tò mò mở một chiếc vại ra xem xét. Vàng, là vàng. Vàng vụn đầy trong một hũ. Có tận mấy hũ như vậy, Toàn mở ra đều thấy. Ở góc bên kia căn hầm Loan tìm thấy rất nhiều vải gấm, đồ sứ tinh xảo. Dường như đây là một căn hầm chứa kho báu, hồi bé Toàn rất hay chơi trò tìm kho báu với các bạn. Nghĩ lại thấy thật trẻ con, vậy mà giờ Toàn tìm thấy cả một gia tài ngay dưới lòng đất, mắt thấy tai nghe. Ông thầy đi thẳng, không ngó nghiêng gì, phớt lờ mọi lời trăn trờ của mọi người, dường như ông biết rõ trong căn hầm chứa gì. Đi đến cuối căn hầm, mọi người tìm thấy một căn phòng nhỏ được khóa chặt. Ông Đăng lấy một hòn đá vụn gài đó đập mạnh vào chiếc khóa. Chiếc khóa cũ mục rơi ra ngay sau vài nhát đập. Cánh cửa được mở ra. Mọi người chột sống lại. Trong căn phòng đầy những vết cào như có một con vật nào đó cào điên cuồng trên tường, cả mặt sau cánh cửa cũng có. Căn phòng rất nhỏ, và ở giữa căn phòng có một bóng đen. Đó là xác của một người đàn ông đã khô quắt lại trong bộ quần áo bộ đội sờn rách không còn nhìn ra nữa. Người đó ngã trong tư thế lả lùng, chân tay co quắp lại và được cố định bởi một sợi xích dài. Mắt miệng của người đàn ông bị bịt chặt bằng những dải vải trắng, trên có dán bùa vàng. Bên cạnh người đàn ông chẳng có đồ đạc gì ngoài một cây sáo thô kệch. Đây là lần thứ hai trong một khoảng thời gian ngắn Toàn nhìn thấy những cảnh tượng khủng khiếp như thế, cậu ngẩn thục xuống nôn thốc nôn tháo. Loan cũng xanh mặt chạy thẳng lên khỏi hầm. Ông thầy lắc đầu: "Thật quá tàn bạo, giam giữ một người ở đây đến chết để bắt họ thành thần giữ của... Một phép thuật cổ xưa của người Trung Quốc. Có một linh hồn làm thần giữ của, mọi thứ cần giữ đều sẽ được bảo toàn mãi mãi. Người này sẽ là một người còn sống, làm lễ thanh tẩy, khai tên rồi bị nhốt vào đây, trói chặt và bỏ đói đến khi chết... Chết rồi sẽ bị móc sạch mắt và lưỡi để không thể tiết lộ được bí mật gì. Cổ bị bẻ gãy để xoay được 360 độ, trông coi được cả bốn hướng ở đây..." Toàn chạy ra khỏi căn hầm, không thể chịu đựng thêm được nữa. Toàn nhớ tới tiếng sáo văng vẳng bên tai mình mỗi khi có sự việc gì đó xảy ra. Hay là người đó dùng tiếng sáo để cầu cứu? Chuyện gì đã thực sự xảy ra ở đây?

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hồi Ức Kinh Hoàng

(Theo lời kể nạn nhân)

Tháng 8/1948, cuộc chiến tranh đang đi vào giai đoạn khốc liệt.

Bùm...Bùm từng quả pháo được quân địch dội liên tục vào điểm tập kích. Nhìn xung quanh đồng đội tôi đang bò từng chút một dưới đất, ai nấy mặt mũi lấm lem bột pháo, mong phá được vòng vây của địch.

Tiếng súng không ngừng vang lên khiến tai tôi ù đi. Trước mắt là mù mịt khói bụi, tầm nhìn của tôi bị giảm xuống, tôi vẫn nã súng về phía quân địch, mong hạ được vài tên, phá lỏng thế kìm đang ngày càng thắt lại dần.

Quân tiếp viện đến, mang theo lựu đạn, bom ba càng. Tiểu đội trưởng cau mày kiên định rồi hét: "Tôi sẽ cầm bom ba càng đi trước, các cậu bọc hậu theo sau. Hãy nhớ, phá được vòng vây, lập tức rút quân, không ngoái đầu lại!" Mọi người phản đối: "không được! Chúng tôi không bao giờ bỏ rơi đồng đội". Tiểu đội trưởng tức giận: "Không có hi sinh, không lối thoát. Một người vì mọi người, xông lên!..." - nói rồi anh ôm bom ba càng xông lên phía trước. Mọi người đành phải bọc hậu sát theo sau. Khi tới gần vòng vây của địch, tiểu đội trưởng ôm bom lao vào. Quả bom phát nổ. Địch tản mác.

Mọi người nuốt đau xót và căm hận chạy thẳng ra phía ngoài, người mở đường phía trước, người bọc hậu phía sau, cả tiểu đội rút lui.

Hơn 2 chục con người chạy lồm lũi khi tiếng súng phía sau ngày càng sát dần. Khu rừng nơi địa hình hiểm trở này có thể là một mê cung không lối thoát.

"Đoàng" tiếng súng lại vang lên, Hoàng- người chạy cuối đội gục xuống, tôi sững lại.

"Chạy tiếp đi!" Thiêm hét lên, tôi đành chạy tiếp.

Từ trong lùm cây trước mặt, một vài tên lính Pháp nhảy ra chặn đường. Chúng tôi bị mai phục.

Chúng nã súng về phía chúng tôi. Mọi người nhanh chóng nấp sau tảng đá, gốc cây. Sau vài đợt đạn, chúng tiến lại gần hơn.

Thiêm ngoắc đầu. Chúng tôi chia ra làm 3 hướng chạy.

Tôi cùng ba người nữa lần xuống khu dốc đồi bên phải. Địch theo sát. Tiếng súng vẫn ầm ì phía sau.

"Đoàng" tiếng súng vang lên rất gần và tôi thấy cơ thể nặng trĩu, mất đi trọng lực.

Tôi lăn xuống đồi, cỏ cây quật buốt rát mặt. Đi đâu cuối cùng tôi nghe thấy là tiếng gọi của Nam: "Bình ơi..!"

*

Mưa rơi từng giọt lộp độp...

Tôi mở mắt ra

Từng cơn đau nhức dòn dập khiến tôi không thở được.

Cơ thể đơ cứng tôi không cử động nổi. Tôi vẫn nằm ở nơi cây cỏ phủ đầy, rậm rạp. Tôi sờ vào túi áo ngực định rút ra cây sáo quen thuộc nhưng tay quá yếu không thể làm được.

"Cứu...cứu tôi với..." tôi thều thào. Tôi thẫn thờ nghĩ sao tôi không chết đi...

Tôi lại ngất đi tiếp...

Sáng. Ánh nắng chiếu thẳng vào mắt làm tôi lại tỉnh

Tôi yếu ớt giơ tay lên che mắt. Tay tôi khô đơ những máu.

Bất chợt một...à không...hai bóng đen tiến lại gần. Họ cúi xuống, che mắt ánh mặt trời chói chang.

"Cứu...cứu tôi..."

Họ đỡ tôi dậy. Những cơn đau càng như thét gào. Rối xung quanh tôi mọi thứ lại tối mịt.

*

Mở mắt ra lần ba, tôi thấy mình đang nằm trên giường. Khắp người là bông băng trắng. Tôi đang ở đâu đây?

"Tỉnh rồi à?" Một người phụ nữ trung niên bước vào. "Đây, cháo đây. Để tôi đỡ cậu dậy húp".

Húp cháo xong tôi yếu ớt hỏi: "Tôi đang ở đâu thế này? Còn đồng đội của tôi đâu?..."

"Hai hôm trước tôi đi lượm củi nhóm bếp với ông chồng tôi thì thấy cậu đang nằm ở trong rừng thì cứu về. Tôi là con ở của nhà này thôi. Tôi xin phép ông chủ rồi. Cậu sẽ được ở đây tới khi khoẻ lại..."

"Tốt... Tốt quá..." - Tôi lắp bắp. "Cháu cảm ơn lắm...mà bác có thấy ai đó khác không...Đồng đội của cháu...? Họ cũng mặc quần áo như này..."

"Tôi chỉ nghe tin là địch mai phục một đại đội quân ta ở gần đây. Nghe nói là chỉ vài người thoát được...cậu cũng may mắn đấy. Thôi đừng suy nghĩ nữa. Cố nghỉ ngơi cho khoẻ"

Chân tôi bị nẹp cứng lại. Chắc gãy chân rồi. Ngã thế là còn nhẹ. Không hiểu sao tôi vẫn sống sót mà nằm đây. Bên chân phải bông băng kín. Đau nhức vô cùng. Tôi nhớ ra rồi. Tôi bị đạn bắn vào chân.

Những ngày dài trôi qua, tôi được nhận sự chăm sóc của hai vợ chồng người giúp việc. Có vài lần tôi bước ra khỏi căn phòng kho nhỏ nơi tôi nằm. Căn nhà rộng rãi vô cùng nhưng có vẻ không phải lúc nào ông bà chủ cũng có mặt ở đây.

Hỏi chuyện thì tôi nhận được lời giải thích: "Đây cũng chỉ là một trong những căn nhà của ông bà chủ tôi thôi. Gia đình tôi làm cho nhà ông chủ cũng mấy đời rồi, nhà ông chủ là địa chủ nức tiếng vùng này đấy, giàu lắm. Giờ ông bà chủ sống ở Thái Nguyên, giao căn nhà này cho chúng tôi trông nom, chủ yếu là để thờ phụng gia tiên."

Tôi gật gù cho qua câu chuyện. Tôi vô cùng sốt ruột, vết thương lâu lành mà tôi muốn trở về đơn vị để tiếp tục chiến đấu với mọi người.

Có một lần sáng dậy, tôi không thấy vợ chồng người ở qua phòng, tôi tập tễnh đứng dậy, khó nhọc lết ra ngoài đi tìm họ.

Tôi định ninh rằng ở nhà không có ai cho đến khi tôi đi gần đến cánh cửa của gian nhà chính. Họ ở đây ư?

Tò mò tôi tiến lại gần cánh cửa mở hé

Không phải. Không phải họ.

Bên trong có khá đông người. Họ đang bàn luận chuyện gì đó

Chủ yếu là những người đàn ông ăn mặc sạch sẽ, sang trọng đang ngời thưởng trà trong chén do một người phụ nữ liên tục châm trà.

Người đàn ông ngời giữa có dáng người bệ vệ, ria mép, đưa chiếc tẩu lên hút. "Nhìn bộ vest tây mới tậu của tôi này. Cũng kiểu cách đấy..."

Người đàn ông khác ngắt lời: "Còn chuyện kia...như thế nào đây? Cũng phải tìm người rồi chứ?..."

"Người thì thiếu gì." Người đàn ông hút tẩu đáp. "Chưa chi ở nhà tôi đã sẵn có rồi."

"Tuỳ ông thôi. Đi đâu gì tốt cho dòng họ chớ có lơ là."

Tôi toát mồ hôi. Ngón tay run run.

Tôi lặng lẽ rút khỏi cánh cửa, rời khỏi cuộc trò chuyện

Họ đang toan tính đi đâu gì vậy?

Tôi chẳng nghĩ thêm gì nữa. Dù sao cũng là việc của gia đình họ. Đi đâu tôi mong mỗi nhất bây giờ đó là có thể trở về cùng với mọi người. Tiểu đội của tôi...Còn lại những ai?

Có những đêm, tôi không ngủ được, hình ảnh nơi chiến trường quá khốc liệt khiến tôi cảm thấy hư ảo. Cuộc sống yên bình nhàm chán ngày ba bữa cơm này dường như không phải của tôi. Tôi nhớ những đêm nằm chiến dịch, ăn khoai và củ rút chấm muối cùng anh em đồng đội. Tôi thích thổi sáo. Tôi hay giữ lấy một cây bên mình, trong túi áo ngực, lúc nào cũng thế. Một lần, một viên đạn đã sượt qua ngực tôi nhưng đã bị cây sáo chặn lại. Từ đó tôi càng trân trọng cây sáo của mình hơn. Mất cây này tôi lại đeo thêm cây khác. Có những khi lạc đồng đội, chỉ cần thổi một bài sáo nhỏ rồi chờ đợi, kiểu gì cũng có người đến tìm tôi. Việc thổi sáo khiến tôi nghĩ lại những năm tháng êm đềm ngày thơ ấu, đi chăn trâu với bọn trẻ trong làng và thi nhau thổi sáo.

Có những đêm tôi nằm mơ thấy ác mộng. Cả tiểu đội tôi chạy, chạy mãi không tới nơi, từng người, từng người một dần biến mất. còn lại mình tôi trong đêm đen đặc. Vết thương cứ nhức mãi mà chẳng thấy lành. Đạo này tôi ít khi gặp vợ chồng ông bà người ở, chỉ có một cô bé nhếch nhác mang cơm tới cho tôi, đến rồi đi chẳng nói câu nào. Tôi cảm giác như mình bị cùm tù vậy.

Một tối, thấy bóng dáng người phụ nữ bước lại gần căn phòng tôi ở, tôi hết sức mừng rỡ. Thấy bà ta, tôi vội vàng mở lời: "Bác! Lâu lắm không thấy bác. Cháu có chuyện muốn nói...".

Người phụ nữ ngắt lời: "Bình. Ông bà chủ định đưa cậu về Thái Nguyên để tiện bề chăm sóc hơn. Nghe nói vết thương cậu mãi chưa lành

nhì. Tôi cũng thấy lo lắng. Lên đó sẽ tốt hơn là ở đây với hai ông bà già bận bịu suốt ngày này"

Tôi vội vàng: "Không không. Cháu không cần đâu. Về chiến khu cũng có thuốc mà. Dù có thiếu thốn nhưng cháu còn đồng đội. Giờ ở đây không ai biết cháu sống chết thế nào, chắc mọi người lo lắng lắm. Xin bác nhờ nói với ông bà chủ. Cháu vô cùng cảm kích, nhưng cháu phải về thôi."

"Bác không nói trước được đâu... Tính ông chủ... Bao năm nay nói rồi khó mà không theo... Thôi bác đi có việc chút..."

Nói rồi người phụ nữ bước ra khỏi cửa thật nhanh như lúc đến.

Đêm đó, tôi lập kế hoạch để bỏ trốn. Đột ngột tôi chẳng có gì, mang theo ít đồ ăn dặt vào bộ quần áo bộ đội cũ, tôi mặc nó lên người rồi đợi khi đêm đến sẽ lén ra ngoài.

Ông bà chủ vẫn đang ở đây. Họ chưa vào thăm tôi lần nào, tôi có gặp bà chủ vài lần, bà ta cũng chỉ gật đầu chào. Tại sao tự dưng họ lại nhiệt tình chữa bệnh cho tôi như vậy?

2h đêm. Xung quanh chỉ còn tiếng ếch kêu ộp oạp. Tôi nằm chờ đến lúc rồi nhìn ngó quanh, lén ra ngoài sân rồi đi về hướng cổng sau. Từng bước từng bước một tôi rón rén cẩn thận ngó trước sau.

Tới gần cánh cổng gỗ mục sau sân vườn, tôi đẩy cửa nhưng nó đã bị khóa lại. Nếu như cái chân của tôi lạnh lặn thì... tôi đã trèo qua tường ra ngoài dễ dàng rồi. Túm lấy hòn gạch vỡ nằm gần đó, dùng sức bình sinh tôi đập thật mạnh vào chiếc khóa. Vài ba nhát đập nó đã lung lay dần. May quá. Nhưng tôi không hề để ý rằng, tiếng động đã vang lên to thế nào.

Độp. Một thứ rất nặng giáng vào đầu tôi...

*

Mở mắt ra tôi thấy mình đang chòng chành trên một chiếc xe cổ kiểu Pháp. Tôi chỉ nhìn thấy nó qua tranh ảnh sách báo chứ chưa được nhìn tận

mắt bao giờ. Bên cạnh tôi là một người đàn ông lực lưỡng. Phía trước có tài xế.

"Tôi đang ở đâu đây? Thả tôi xuống!!"

Tên mập quay sang nói: "Được ăn được ngủ miễn phí, còn chưa trả ơn mà còn đòi bỏ trốn à? Thằng Việt Cộng này."

"Tôi sẽ quay lại! Đừng đợi cần tôi. Tôi không thể ở đây mà sống như một tên đào ngũ!" Tôi hét lên với nó.

"Im đi. Mày khôn hèn thì để ông bà chủ chữa cái chân què này cho mày".

Xe đi mấy tiếng đồng hồ thì tới một căn nhà đồ sộ trên Thái Nguyên. Tôi bị tổng vào một căn phòng nhỏ dưới tầng 2. Ngày ngày có người canh giữ. Tôi chẳng hiểu họ giữ tôi lại làm gì. Thà nộp tôi cho bọn lính Pháp, còn hơn sống không mục đích thế này.

Mang tiếng là ông bà chủ nhưng tôi chưa được nói chuyện riêng với họ lần nào. Chăm sóc tôi chỉ có mấy cô hầu gái, tôi gắng hỏi gì họ cũng không trả lời. Tôi gần như phát điên.

1 tháng sau đó tôi bị ép ăn uống và uống thuốc đầu đặng. Sức khỏe của tôi cải thiện rõ rệt. Tại sao lúc ở ngôi nhà kia lại không được như vậy nhỉ? Vết thương của tôi gần như lành hẳn. Ở trong phòng tôi vẫn tập đi đầu đầu, giờ cũng đi lại gần như bình thường rồi.

Sáng hôm ấy, tôi được đánh thức rồi mời ra phòng khách, ông chủ gặp. Tôi vô cùng ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên tôi được diện kiến ông ta.

Tôi được ngồi vào trong một căn phòng ăn lớn, có tám bàn kính ở giữa. Thời buổi nhân dân lầm than, ông ta vẫn giàu có như vậy, thật là đáng nể.

Một lát sau một người đàn ông trong bộ vest bước vào. Chính là ông ta. Người đàn ông tôi nhìn thấy qua khe cửa lần trước. Ông ta cười tươi chạy lại bắt tay tôi. Bữa ăn được dọn ra. Toàn sơn hào hải vị mà một đứa như tôi

từ bé đến giờ cũng chưa dám mơ tới. Tôi từ chối bữa ăn vì cảm thấy không quen. Ông ta nhiệt tình mời, trên tay sóng sánh một ly rượu.

"Nghe nói lần trước cậu định phá công sau đi đâu? Chẳng nhẽ hai ông bà Thiên đối xử với cậu tệ quá à? Để tôi tra vấn họ?"

"Không không" – Tôi xua tay. "Họ đối xử với tôi rất tốt...Cả ông bà chủ nữa. Tôi không dám phàn nàn gì, trả ơn còn chưa hết. Chỉ là...chỉ là tôi muốn về với đơn vị..."

"Ha haa cậu cứ ở đây cho khỏe hẳn đi. Xong xuôi tôi sẽ đưa cậu về. Trước đó, cậu giúp tôi một việc được chứ?" Ông ta cười lạ lẫm.

"Vâng...Mong ông chủ cho tôi về sớm...Quả thực ở đây không thiếu thứ gì nhưng tôi không quen lắm..."

"Thế được rồi. Cậu cứ ăn đi. Người đâu, rót rượu cho cậu ấy. Rượu ngon của Pháp đấy. Cậu thử đi, dám chắc là cậu chưa bao giờ được thử nhỉ. Mà dạo này, trông thân sắc cậu khá hơn nhiều đấy."

"Vâng...Tôi gần như bình phục hẳn rồi. Chắc không phải phiền ông bà thêm nữa..."

Nói rồi tôi đón lấy ly rượu trên tay người bồi bàn. Húp một hơi to. Rượu ngon thật, ngon hơn thứ rượu cay xè đắng ngắt tôi uống cùng anh em. Tôi ăn một miếng súp lơ to với một miếng thịt bò trông lạ hoắc. Lạ nhưng ngon. Húp một hơi rượu nữa. Tôi thấy bắt đầu chệnh choáng. Rượu này ngấm nhanh thế sao? Tôi cố mở to mắt ra nhìn nhưng mọi thứ xung quanh bắt đầu chao đảo. Điêu tôi nhìn thấy chỉ là khuôn mặt đang mỉm cười của ông chủ. Thế rồi tôi đổ rầm xuống.

Tôi lại tỉnh dậy. Lần này khung cảnh không còn tươi sáng như những lần trước. Đầu tôi nặng như chì. Tôi định cử động nhưng chân tay dường như đang bị cột chặt lại. Lặng xẻng, tiếng xích kéo lê dưới nền đất.

Tôi đứng dậy, đập cánh cửa gỗ trước mặt: "Có ai không??? Cứu với..."

Sao tôi lại ở đây? Hay tôi bị nộp cho quân Pháp rồi. "Có ai không"

Tôi ở đó 1 ngày 1 đêm, người tôi lả đi. Có những lúc tôi vẫn vùng dậy đập cửa ầm ỹ.

Sáng hôm sau, cánh cửa bật mở. Dường như tôi đang ở trong một căn hầm tối.

"Ai..ai đó...Cứu..cứu..." Tôi lắp bắp.

Người đó bịt chặt miệng tôi lại khiến tôi chỉ có thể ú ớ. Đôi mắt tôi cũng bị bịt chặt theo. Không được, thả tôi ra. Tôi ú ớ.

Người đó nói: "Ở đây mà làm nhiệm vụ của mình đi nhé". Nói rồi hắn ta đóng sập cửa lại.

Ngày lại ngày trôi qua, tôi ngày một yếu dần, Tôi không nhìn thấy gì cả, tay chân đều bị trói, chỉ có thể đi lại được thôi. Có những lúc điên cuồng tôi chạy khắp căn phòng cào cấu để tìm được lối thoát. Tôi đã làm gì nên tội?

Đói

Khát

Tôi yếu dần

Trong hơi thở cuối cùng, tôi sờ tay lên ngực, rút cây sáo thô kệch ra. Giá như tôi có thể thổi một giai điệu nhỏ để đồng đội tôi đến cứu nhỉ...

Giá mà....

Bình buông tay, cây sáo rơi xuống đất. Đầu anh gục xuống, hơi thở cuối cùng bay đi nhẹ như gió thoảng.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Giải Trùng

Thầy phép lạng lẽ bước lên trên căn hầm ẩn, theo sau là ông Đăng. Phải làm cách nào để giải trùng tang trước khi có người phát hiện ra căn hầm này. Mọi người cắm một cọc tre xuống đánh dấu vị trí cửa căn hầm rồi lấp đất lại như cũ. Ai đó về nhà nấy. Toàn cùng bác họ và Loan theo chân ông thầy về căn nhà cũ. Mọi người ngồi ở phòng khách. Ông thầy lại rít thêm điều thuốc rồi nói: "Vong hồn này bị giam giữ ở đây quá lâu, nay lại gặp được người hợp nên mới bắt đi. Chắc chắn con bé nhà ông đã làm gì để nó để ý rồi. Thuật này phức tạp ở chỗ là, nếu để cứu linh hồn của một người, phải thế vào đó một linh hồn của người khác để tiếp tục làm thân giữ của. Nếu không tất cả linh hồn đều bị kẹt ở đây, không ai siêu thoát được..." Ông Đăng ôm đầu: "Giờ phải làm thế nào..." "Để đổi thân giữ của, phải xin phép chính dòng họ đã lập nên khế ước này. Ông hãy tự đi liên hệ đi." Hôm sau, ông thầy làm lễ trấn trùng. Cắm bốn chiếc cọc ở bốn góc khu đất rồi chằng những sợi chỉ đỏ xung quanh bốn chiếc cọc đó. Ông cũng dán 4 lá bùa ở bốn cạnh rồi đưa một ngọn nến cho Loan, bảo cô ngồi vào giữa và phải giữ cho nến luôn cháy, suốt ngày đêm, hết cây này phải thay ngay cây mới. Nến là lửa, tượng trưng cho dương, chỉ có thể dùng dương trấn âm. Ông Đăng lên ủy ban thành phố để xin thông tin của người chủ khu đất. Rất may, địa chỉ của gia đình người đó ở ngay trong Thành phố. Chiều hôm ấy ông Đăng tức tốc men theo địa chỉ ghi trên tờ giấy. Chủ của căn nhà là một người phụ nữ gần 40 tuổi cùng gia đình của bà. Bà cho biết khu đất đó là của dòng họ truyền lại, bà cũng được dặn là phải giữ gìn chăm nom khu đất ấy. Vì là con gái nên bà phải lo lắng thêm nhiều chuyện bên nhà chồng, không có thời gian quan tâm tới khu đất, chỉ dùng để trông chèn mua bán theo vụ mùa, giao cho một người bạn quản lý giúp. Bố của bà ta đã mất, bà ta là con một, bên họ hàng nhà nội giờ cũng chỉ toàn phụ nữ. Những thế hệ gần đây, gia đình bên nội của bà ta chỉ sinh được con gái, các bác trai, kể cả bố của bà ta cũng mất sớm. Dòng họ nhà bà ta coi như không có con trai nối dõi. Các bác bên nội của bà ta cũng từng trắng hoa

bên ngoài mong kiếm được một mụn con trai cũng không thể. Sau khi nghe lời kể của ông Đăng, bà ta vô cùng ngạc nhiên vì ở dưới khu đất nhà mình có chứa một bí mật khủng khiếp như vậy. Theo lời khẩn cầu của ông Đăng, bà ta đồng ý ghé qua để gặp ông thầy phép. Họ di chuyển ngay lập tức. Những người ở nhà đã đào lên một cái lỗ tròn dẫn xuống cửa hầm. Bà chủ khu đất từ chối xuống xem cái xác, bà chỉ mong gặp được ông thầy phép để giải quyết mọi chuyện cho nhanh. Vừa gặp mặt bà chủ đất, ông thầy khoát tay: "Không, không được. Người quyết định chuyện này phải là một người đàn ông." "Nhưng gia đình tôi chỉ còn toàn phụ nữ thôi... Tôi là con một... Bố tôi là trưởng, còn mấy anh em của bố tôi cũng không có con trai... Tôi cũng chỉ có hai đứa con gái thôi." "Cô thử nghĩ kĩ xem bên nhà bố cô có còn ai là con trai không?" "Từ từ đã... Hình như... Con gái bà bác tôi... có một đứa con trai tầm 5 tuổi..." "Vậy cũng được... Mang thằng bé đến đây." "Ông định làm gì nó chứ? Nó mới 5 tuổi có biết gì đâu? Tôi... tôi phải hỏi mẹ thằng bé đã..." "Một chút máu tươi để chấm dứt chuyện này, không phải là quá rẻ để rửa sạch tội lỗi cho gia đình của cô sao? Cô có biết tại sao của nả nhà cô không thiếu nhưng vô phúc không? Chẳng bao giờ gia đình cô sẽ có một mụn con trai nữa. Bệnh tật, hư hỏng, ... sẽ ung mằm trong từng thế hệ nhà cô, vì tội ác mà gia tiên cô để lại..." Cô ta run rẩy rồi quay ngoắt đi, miệng lầm bầm: "Tôi... tôi sẽ quay lại sau..." Đêm hôm ấy, mọi người thay phiên nhau giữ nến. Ai đấy cũng mệt lử. Toàn lên thay cho người anh họ vào lúc 2h sáng, mỗi người trông một tiếng. Chỉ mong chuyện này mau mau chấm dứt, ai đó cũng kiệt sức cả rồi. Nếu như không đưa được đứa bé trai kia đến thì bữa trấn trùng này cũng chẳng được bao lâu. Toàn ngửi vào vị trí, một mình trên đỉnh đống trong không gian vắng lặng, Toàn cũng cảm thấy kinh sợ nhưng không dám ho he gì. Chẳng nhẽ mình là đàn ông lại không dám đối mặt với những thứ này. Đặt cây nến xuống nền bạt đã trải sẵn, Toàn xoa xoa hai tay vào nhau, xung quanh là những cây nến mới, khi cây nến cũ gần hết phải châm mới để thay ngay, chỉ được đốt 1 cây, không hơn. Toàn ngủ gà ngủ gật, trên tay vẫn cầm chắc giá nến. Một âm thanh rất nhẹ thoảng qua. Một giai điệu quen thuộc, là tiếng sáo. Toàn giật mình choàng tỉnh thì tiếng sáo im bặt. Hay là mơ? Toàn chợt nhận thấy cây nến trên tay mình đã tắt ngúm từ bao giờ. Toàn cuống cuồng tìm diêm trong túi áo để thắp lên. Quẹt mấy lần diêm không cháy, Toàn vã hết mồ hôi tay... "RẦm RẦm..." Tiếng cánh cửa ngằn đã khóa vang lên ầm ỉ như có người đang gõ thật mạnh đòi thoát ra. Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, tiếng móng tay

cào vào cửa hần liên tục nghe rợn tóc gáy. Toàn sợ hãi đứng dậy, đánh rơi bao diêm đang cầm trên tay, tính chạy khỏi nơi đang ngủ. Toàn loạng choạng chạy xuống dốc đồi, bất chợt có một thứ gì đó nắm chặt lấy cổ chân Toàn, làm cậu ngã sõng soài. Quay đầu nhìn lại, Toàn thấy một bàn tay bé con đang nắm chặt lấy cổ chân mình. Từ dưới nền đất ẩm, cái đầu ngoi lên với bộ mặt vô cùng quen thuộc với Toàn: Bé Bông với cái miệng há hốc đầy đất. Từ con mắt của cô bé rơi ra những nhúc nhính giòi: "Anh ơi...anh...Chơi với em đi....". Toàn hét toáng lên rồi dùng sức bình sinh giãy chân ra chạy thẳng xuống đồi, nhìn về phía ánh sáng trong căn nhà mà như tìm kiếm một lối thoát. Đang chạy Toàn đâm sầm vào một thứ, ngừng lên thì Toàn nhận ra cái xác đang thối rữa của bác Dung đang đứng chặn ở đấy. Toàn không còn hơi sức nữa, nhưng căn nhà chỉ cách có vài mét nữa, Toàn lấy hết sức chạy qua cổng, rồi ngã nhào vào sân. Trong nhà vang lên những tiếng động ồn ã. Choang..choang..tiếng đồ sứ vỡ tan tành. Toàn vội chạy vào trong. Mọi người đang xúm lại dưới sàn. Nằm dưới sàn là ông Đăng, mắt trợn ngược, người co giập, cong như con tôm luộc. Thầy phép đang cố sức dùng một tay ấn lên ngực ông Đăng, một tay kia chụm 2 ngón chỉ lên giữa đôi lông mày của ông Đăng.

Thầy hét: "Đưa đứa bé về đây, nhanh lên!...Đột quy không rõ nguyên nhân, qua đêm này e rằng mất thêm mạng nữa..." "Có phải là do...do Toàn đánh đổ cây nến không? Toàn bàng hoàng nghĩ, cảm giác tội lỗi dâng lên. Loan kéo tay Toàn chạy ra khỏi cửa, Toàn cuống cuống dựng chiếc xe máy rồi đèo Loan đi. Nhìn vào trong gương chiếu hậu, Toàn thấy hai mẹ con Bông đang đứng phía xa nhìn theo. Toàn rùng mình. Sương đêm xuống rất lạnh. Loan luôn mồm giục cậu đi nhanh lên. Đến nơi, Toàn đập cửa ngôi nhà đồ sộ trong vội vã. Mãi một lúc sau mới có tiếng dép loẹt quẹt đi xuống cùng với tiếng càu nhàu: "Ai đến vào giờ này thế..." Toàn vội nói khi cánh cửa sắt mở ra: "Cháu xin cô, hãy cứu bác cháu với, hãy đưa đứa bé trai đến kia đi ạ..." "Cậu là...?" - "Cháu là cháu trai của bác trai hôm trước đến tìm cô. Mọi thứ nguy cấp lắm rồi, mong cô giúp đỡ..." Nhìn ánh mắt khẩn nài của hai người, bà ta lưỡng lự rồi cũng khoác áo dắt chiếc xe máy ra ngoài. Cả ba người cùng đi trong đêm tối để đến ngôi nhà của chị họ bà chủ đất. Rất may hôm nay là cuối tuần, con gái bà chị cho cháu về ngoại chơi, nếu không còn phải liên lụy tới cả nhà chằng của cô con gái. Bà ta bấm chuông cửa, một lúc sau cô con dâu ra mở. "Ơ, dì ạ? Cháu chào dì.

Sao đi qua đây muộn thế? Gần sáng rồi còn gì ạ?". Đồng hồ lúc này điểm 3h hơn. Bà chủ đất ái ngại: "Cho đi mượn thằng cu con được không...Có một số chuyện khó nói..." "Sao thế ạ...? Cháu nó đang ngủ rồi ạ..." Bà chủ đất ái ngại kéo cô cháu dâu vào trong rồi thủ thỉ. Loan và Toàn đứng bên ngoài đợi hết sức sốt ruột. Còn hai tiếng nữa là đến bình minh rồi. Tiếng cô cháu dâu vang lên: "Không...Cháu không muốn thằng bé dính dáng gì tới mấy chuyện tằm phào đấy..." Loan chạy vào tiếp lời: "Em không muốn chen vào đâu nhưng thực sự chuyện nguy cấp quá rồi...Em xin chị..Hãy cứu giúp gia đình em với..." Toàn cũng vội tiếp lời: "Nhà em đã mất hai mạng người rồi...xin chị...Bọn em sẽ đưa bé về an toàn cẩn thận..." "Tôi không yên tâm giao thằng bé cho các người được. Để tôi và bố nó đưa nó đi cùng." Nghe thấy vậy Loan và Toàn vội cảm ơn rồi rút. Sau đó, cậu bé ngái ngủ được mẹ bế lên xe bố đèo, hướng về phía ngôi nhà của ông Đăng. Loan, Toàn và bà chủ đất đi sát theo sau. Phía xa xa chân trời ánh sáng đã lóe lên. Mau lên, thời gian không còn nhiều nữa.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sự Lựa Chọn

Lúc tất cả mọi người về đến nhà của ông Đăng thì không thấy một ai ở trong nhà cả. Loan và Toàn đi ra sau vườn rồi dẫn họ lên đồi. Bố mẹ đứa bé rất khó chịu và thằng bé cứ quấy khóc. Tiếng trẻ con ngân ngặt giữa đêm vang vọng khắp dốc đồi.

Ông thầy đã dựng một đàn lễ ngoài trời. Lễ lạt sơ sài nhưng không thiếu gì. Họ đã kịp chuẩn bị 1 con cá trê to dựng trong chậu nước. Toàn cũng không hiểu sao những lần trực vọng, hoá đổi lại cần đến cá. Ông thầy lôi ra một bộ kim dài, có cán nhiều hình thù lạ. Ông cũng khoác ngoài chiếc áo nâu sùng thường ngày của mình một chiếc áo khoác đỏ có đính kim tuyến, như áo cúng các vị đạo sĩ xưa. 2 chiếc nến to màu đen được thắp lên. Đàn lễ được dựng lên ở cạnh cửa hầm, bên trong những sợi chỉ đỏ. Người phụ nữ trung niên họ đã gặp trên Cao Bằng đã tới từ lúc nào. Bà mang theo một chiếc hộp kín trông như chiếc hộp đàn. Bà ta nói với thầy: "Tôi mượn được rồi." Rồi mở chiếc hộp ra. Bên trong có 1 cây kiếm nhỏ, cán to có gắn chuông, trông hơi cũ. Ông thầy nâng chiếc kiếm lên, có vẻ khá nặng, rồi múa 1 vòng. Một người họ hàng của ông Đăng mang về 1 thanh sắt to, đèn xì và búa. Một người khác mang về đồ hàng mã. Thật đáng khâm phục khi họ tìm kiếm được tất cả những thứ cần thiết trong đêm khuya như vậy.

Buổi lễ cuối cùng bắt đầu trong im lặng.

Mọi người quỳ xung quanh khu vực làm lễ, thành tâm cầu nguyện.

Ông thầy nói: "Loan, xuống hầm, bật điện thoại lên."

Trong ánh mắt Loan có chút gì đó hoảng hốt nhưng cô vẫn giắt chặt chiếc túi chứa đồ bên hông rồi quả quyết đi xuống hầm. Toàn thấy vậy

đuổi theo: "Đẽ e đi cùng chị." Rồi không đẽ Loan nói gì thêm, Toàn vớ theo cây nển rồi chiếc bật lửa, đi xuống hầm.

Hầm tối và ẩm mốc. Toàn và Loan tiến lại gần cái xác, sẵn sàng chờ nghe điện thoại. Trên đỉnh đũa, ông thầy múa lên những nhát kiếm đầu tiên, những lá bùa được rút ra, hơ qua ánh nển. Từng tràng niệm thoát ra từ miệng ông thầy.

Ở dưới hầm, Toàn cảm thấy tai ù đặc đi vì không gian đầy bức bí. Bỗng đột nhiên Toàn nghe thấy tiếng sáo vẳng vẳng, càng lúc càng rõ hơn và xoáy sâu vào tai Toàn. Cậu ngỡ ã thụp xuống ôm đũa. Loan lo lắng hỏi han nhưng cậu ko nghe thấy gì.

"Loan, tháo xích ở cái xác ra." Giọng ông thầy vang lên trong điện thoại.

Loan run run tiến lại gần cái xác câm lặng, dùng sẵn cây kim trong túi kẹp đứt chốt khoá đã rỉ sét. Tiếng xích rời rơi ra "choeng..."

"Bộp" bàn tay cái xác nắm chặt vào tay Loan làm cô giật mình đánh rơi giá nển. Căn hầm chìm vào bóng tối. Loan hét lên.

Trên đàn lễ, ông thầy vẫn đang múa những điệu múa kiếm điên cuồng trong ánh nển le lói. Ông đang làm lễ xin phép đất trời cứu vớt cho linh hồn dưới kia.

Cái xác phát ra những tiếng rên rỉ, tiếng thét nghe như của một ng câm, không thể nói được. Cái đũa của cái xác xoay tròn. Loan sợ xanh mặt cố giành ra rồi chạy trong bóng đêm. Cô vấp phải thứ gì đó rồi ngã xuống đất, khi cô quay lại, cái xác gí đũa vào tai cô, tay nắm chặt vào tay cô rồi hét lên những tràng dài. Loan cứng đờ người lại rồi kêu thất thanh: "Toàn...Toàn..."

Toàn đang trong cơn mê sáng nghe thấy tiếng Loan vọng lại thì chợt tỉnh, lần mò theo tiếng kêu kinh hồn trong bóng đêm, Toàn lật mạnh cái xác ra đằng sau khiến nó ngã lăn ra, xương kêu răng rắc.

"Loan...sao thế? Tháo bùa của nó ra!"

Loan dùng tay giật mạnh lá bùa dán trên dải băng bịt mắt của cái xác ra. Nó vẫn rên rỉ, r ã từ hai hốc mắt bị che sau tấm vải, những dòng huyết lệ đỏ lờm chạy dọc xuống khuôn mặt đã mục ruỗng. Nó đang khóc.

"Loan, nghe này. Tháo đ òng thời băng bịt mắt và miệng của nó. Nhưng cháu không được mở mắt ra. Nhất định!" Nói xong ông thầy tắt máy Toàn nghe thấy, cùng Loan, một người nắm dải băng bịt mắt, 1 người nắm dải băng miệng. Nhắm mắt lại, họ tháo chiếc nút đang được thít chặt ra.

Những tấm vải cũ mềm rơi xuống. Một cơn gió lạnh kinh khủng thốc lên trong căn hầm. Đ ò đạc xung quanh đ ò võ lêng xêng. Cơn gió đẩy lao thẳng lên trên mặt hầm.

Một người đàn ông đứng gần nắp hầm khuyu xuống. Ông thầy hét: "Đỡ ông ta vào đây nhanh lên". Hai người đàn ông khác kéo thân thể mềm oặt của ông ta vào trong khu vực đàn lễ r ã vôi vàng đi ra. Ông ta lác lư r ã khóc, khóc rất nhiều. "Lưỡi...tôi có lưỡi r ã..."

"Tên kia. Cớ sao người lại bắt chết hai mẹ con kia đi?" Ông thầy gằn giọng.

Người đàn ông l ãm b ãm trong tiếng khóc...:" Tôi...tôi...tôi cô đơn..."

* **

Mới chuyển về khu nhà mới được một tuần, bé Bông vẫn chưa quen được người bạn mới nào trong xóm. Cô bé vẫn hay ra vườn chơi trò trồng rau, nặn bánh một mình. Bố mẹ bận công việc riêng, Bông vẫn quen thui thủi một mình. Cuối giờ chiều, bóng chiều bảng lảng, Bông bỗng nghe thấy tiếng nhạc rất hay vọng lại từ xa. Cô bé con tò mò đi theo tiếng nhạc ấy, nó phát ra từ những lùm cây chè của ngọn đ ã bên cạnh.

Cô bé leo lên con đường mòn dẫn lên đỉnh đ ã. Cô bé vui vẻ nhảy chân sáo lên.

Lên tới nơi, cô bé nhìn thấy một chú bộ đội đang ng ãi thổi sáo. A! Chú bộ đội trên tivi đây mà. Bông vui vẻ chạy lại gần chú.

Từ đó, mấy ngày, Bông lại lên chơi với chú. Không biết nhà chú ở đâu, nhưng có vẻ chú rất buồn. Chú chỉ có một mình giống như Bông thôi. Bông hỏi gì chú cũng không nói. Chỉ cho Bông bánh kẹo. Cô bé ăn ngon lành.

Tối hôm ấy, Bông bị mẹ mắng. Cô bé ấm ức khóc thút thít chạy ra vườn. Bông leo lên khoảng đ ãi quen thuộc. Thấy Bông khóc, tay hằn lên những vết tím, chú bộ đội có vẻ tức giận lắm.

Chú cho Bông ăn rất nhiều bánh, Bông nhai mãi không hết. Thế r ãi chú bắt Bông đi ngủ. Trước khi đi ngủ, chú còn chải tóc cho Bông nữa. Cô bé nằm xuống và nhìn chăm chăm lên bầu trời đ ãy sao.

*

"Người cô đơn người có quyền tước đoạt mạng sống của cô bé ư? Biến nó thành vong hồn vất vưởng như người?? Không những thế, người còn bắt đi cả mẹ cô bé?"

"Không..không.." ng đàn ông nói bằng giọng khó nghe...

"bé bị đánh...tôi đưa đi..."

"Bà ta...tôi bị..ép..."

"Ai ép?" Người đàn ông khóc mếu máo

"Quan âm...âm phủ..." Ông thầy ôm đầu. Nếu là quan âm phủ thì vong hồn bà Dung sẽ bị tra tấn đến khi bắt thêm một người nữa.

Ông thầy lại làm phép, xin giải trùng, xin khất Quan âm. Ông rút ra một sợi chỉ, căng nó ra r ãi dùng kiếm chém đứt. Ông nhờ người phụ nữ trung niên đốt vàng mã lễ quan Âm.

Giờ là lúc phải giải thoát cho cả ba vong hồn này.

"Tôi sẽ thử xin thổ địa xem long mạch này không có vong trấn được không...E rằng là khó, nếu không, sẽ phải tìm một Thần giữ của thay thế!"

Nói rồi ông lại múa lên những nhát kiếm trong không trung. Phía Đông, mặt trời bắt đầu ló rạng.

"Bé thằng bé con lên đây!" Ông thầy gọi. Bõ đưa bé run rẩy sau khi chứng kiến những đi đầu vừa rồi, bé thằng bé vẫn còn đang ngái ngủ lên chỗ ông thầy.

"Đưa tay thằng bé đây nào"

"Ông...ông định làm gì...?"

Chẳng nói chẳng rằng, ông thầy mở bàn tay thằng bé con, lấy đầu kiếm rạch 1 đường cho máu chảy ra. Thằng bé khóc ré lên.

"Ông làm cái gì thế..." người bõ tức giận

Ông thầy lấy lá bùa vàng hứng máu thằng bé rồi tiếp tục múa lên.

Ông bõ tức giận định lao vào ông thầy thì mọi người xung quanh đã kịp lôi ông bõ xuống. Ông thầy nhét lá bùa dính máu vào sâu trong miệng con cá trê. Thế rồi ông thầy múa một vòng kiếm, xiên vào một lá bùa khác và đâm thẳng vào thượng vị của người đàn ông đang khóc lóc rên rỉ trên mặt đất.

Ông ta nôn ra rồi nằm vật ra đất. Lúc này con cá trê bắt đầu quẫy đạp tung toé. Rất nhanh chóng, ông thầy rút những cây kim bày sẵn trên mặt bàn, cắm vào khắp người con cá trê.

Ông thầy bắt đầu tung quẻ, xin phép thổ địa mang đi vị thần trấn đất bất đắc dĩ này. Tung ba lần, đầu lên quẻ xấu.

Bất chợt, nền đất bắt đầu nứt ra những đường dài."Không ổn rồi. Thần không đồng ý việc không có ai trấn giữ vùng đất này...nên nếu như không có ai thay thế thì chuyện này sẽ chẳng bao giờ chấm dứt. Long mạch vùng

địa thế này cũng sẽ bị ảnh hưởng, không còn màu mỡ, vạn vật úa tàn. Gia đình họ chỉ dùng người giữ của cho dòng họ, nhưng lại vô tình yểm đất đúng long mạch. Giờ...thực sự tôi không biết làm thế nào nữa..."

Những ánh nắng đầu tiên bắt đầu rơi xuống. Mạng sống của ông Đăng chỉ còn tính bằng từng phút. Nếu như không có người thay thế, 3 linh hồn này sẽ mãi vất vưởng, người trong gia đình của Toàn sẽ còn bị đe dọa.

Những người khác trong họ hàng Toàn bắt đầu nhao nhao lên tức giận.

"Bắt chính những người này vào đi. Chính gia đình họ đã gieo rắc tội lỗi, họ phải trả giá..."

Bốn con người của dòng họ kia bắt đầu run sợ. Một số người đã nắm lấy cánh tay của bà dì và cô cháu gái định kéo đi

"Dừng lại đi..!" Ông thầy hét. "Họ chẳng có tội lỗi gì cả. Tất cả là do sai lầm của tổ tiên họ làm ra mà thôi...nghịch chướng..."

Lúc này Toàn và Loan đang dìu nhau bước lên khỏi căn hầm tối, bỏ lại cái xác đã bất động ở dưới hầm.

Khi bước lên trên, Toàn chợt nhìn thấy bà Dung đang cầm tay bé Bông trong im lặng, đứng ngay ở phía ngoài sọt chỉ đỏ. Trông họ đã không còn nét ghê rợn như lần trước. Toàn run rẩy.

"Đỡ...đỡ con bé đi..."- hồn ma thì thào "Cái..cái gì.." Toàn lắp bắp "Bác ở lại....đỡ con bé..đi..." Toàn chợt hiểu.

Toàn lại gần ông thầy rồi hỏi: "Thầy ơi...người thay thế...có nhất thiết là người còn sống không ạ..?"

Ông thầy đáp: "Sao thế...không cần. Chỉ cần một linh hồn ở đây trấn đất. Phép giam nhất thần giữ của, tôi đã huỷ rồi."

"Bác Dung...sẽ ở lại..."

Ông thầy giật mình: " Thật chứ? Nếu ở lại linh hồn sẽ giam nhốt ở đây mãi mãi, bảo hộ cho long mạch này. Vĩnh viễn không thể siêu thoát...thực sự, tôi chẳng muốn ai phải ở lại đây!"

Toàn nhìn sang phía hồn ma của bác Dung. Bà khẽ gật đầu.

"Nếu có người ở lại, những người khác sẽ được siêu thoát chứ ạ?" Toàn hỏi tiếp.

"Chắc chắn". Ông thầy khẳng định

"Cứu người quan trọng hơn. Cần một người hi sinh để tất cả mọi chuyện chấm dứt. Mau lên ạ, thời gian sắp hết rồi." Toàn kiên định

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đoạn Kết

Ông thầy lưỡng lự một lúc. Dường như ánh dương đang ngày càng ló rạng thúc giục ông hơn. Dường như đó là cách tốt nhất. "Có vật gì còn sót lại của bà ấy không? Ông thầy gắng hỏi." "Chỉ còn bình tro cốt của chị ấy đặt trong nhà. Bác Đăng tính đưa lên chùa nhưng mà...sợ lại như cô bé..." Một người họ hàng đáp. "Mang bình tro lên đây. Nhanh lên!" Ông thầy giục. Một người đàn ông mau chóng chạy xuống đũa về khu nhà. 5 phút sau anh chạy lên, tay ông một bình sứ trắng có nắp đỏ. Ông thầy lại múa kiếm lên, tiếp sau móc lấy lá bùa trong miệng con cá trê, bỏ vào trong hũ. Sau đó, ông lấy những sợi chỉ đỏ, quấn nhiều vòng quanh chiếc hũ rồi buộc chặt lại. Ông thầy nhờ mọi người mang chiếc hũ trắng xuống đồng thời mang cái xác dưới hầm lên. Họ đã chuẩn bị sẵn vải bạt. Bốn người đàn ông lần lượt leo xuống. Họ để chiếc hũ vào trong căn phòng nhỏ cũ rồi bê cái xác lên một cách chặt vật. Đồng hồ đã chỉ gần 5 giờ sáng. "Được rồi." Ông thầy nói. "Giờ là làm lễ trấn yểm long mạch nữa là xong". Ông đốt lên ba cây hương lớn bằng hai đôi đũa, cắm vào bát hương rồi lại múa kiếm lên trong tiếng chuông kêu linh rinh. Những người đàn ông xúc đất lấp xuống cửa hầm theo lời bảo của ông thầy. từng lớp từng lớp đất vun xuống, che lấy đi những bí mật kinh hoàng của thời chiến. Mọi việc diễn ra nhanh chóng và khẩn trương. Ông thầy lấy ra thanh sắt nhọn to dài đã chuẩn bị từ trước. Đoạn ông xiên một lá bùa đỏ cứng qua đó. "Lấy máy hàn xì qua đây". Mọi người làm theo "Bây giờ, nung nóng sắt mỗi lần 1 gang tay. Khi sắt nóng đỏ lên thì bắt đầu đóng xuống. Cứ thế cứ thế." Mọi người đặt thanh sắt chính giữa cái hố vừa mới lấp. Một người nung đỏ thanh sắt lên. Hai người dùng búa đóng chặt nó xuống. Cứ vậy, cứ vậy cho đến khi thanh sắt chỉ còn nhô lên một chút. "Được rồi..." Ông thầy thở phào. "Đã yểm xong long mạch và căn hầm. Bây giờ bất cứ ai xâm phạm đến chỗ này đều sẽ bị đuổi đi..." "Thế còn...thế còn của nả của dòng họ tôi thì sao??" bà chủ đất nói vống lên. "Đồ tham lam!" Ông thầy nói. "Của nả nhà các người, nếu không phải do đích tôn đồng ý lấy thì cũng không lấy được đâu. Bà đừng mơ mộng làm gì. Từ

bây giờ, sẽ không có ai phù hộ cho con đường sự nghiệp, công danh của gia đình bà nữa đâu. Hãy tự lực cánh sinh và hứng chịu nghiệp báo do tổ tiên các người để lại đi!" Bà chủ đất quay ngoắt đi, cùng gia đình cô cháu gái lững thững đi xuống đ ường. Ánh sáng đ ầu ngày ngày càng rực rỡ. Xa xa đã có tiếng ồn ào huyên náo của phiên chợ sớm. Mọi vật dường như tươi vui hơn so với những cơn ác mộng kéo dài những ngày vừa qua. Mọi người bắt tay vào dọn dẹp mọi thứ. "Chúng ta cần biết quê quán của người này ở đâu để còn đưa về Chấn thân quyền ngưng chờ bao năm nay rồi." Một người bác họ của Toàn nói khi nhìn vào cái xác. Toàn nhìn về phía ánh dương rực hồng đang ló bên chân trời. Ở xa xa, có bóng dáng hai con người, một lớn, một bé. Ông thầy cũng nhìn theo hướng ấy. Đó là linh hồn của anh bộ đội bị giam giữ suốt 50 năm dưới lòng đất. Tay anh đang dắt theo một linh hồn bé nhỏ, quen thuộc và tươi tắn, cô bé Bông với khuôn mặt toe toét cười. Lần đầu tiên Toàn nhìn rõ họ. không phải trong bộ dạng vất vưởng kinh hoàng nơi trần thế mà là một dáng vẻ thanh thản như vậy. Anh bộ đội với bộ quần áo chỉnh tề, khuôn mặt ngăm ngăm với đường nét cương nghị, trẻ trung nhưng vẫn pha nét sương gió. Anh ta cúi đầu: "Cảm ơn...và xin lỗi..." Ông thầy cất tiếng: "Cậu muốn về đâu...? Tên tuổi, quê quán...? Anh bộ đội đáp, tiếng nói xa xôi như tiếng gió: "Tôi muốn nằm cùng đ ồng đội tôi...Hoàng Thế Bình...Tiểu đội 3, Quân khu E91,..." "Được rồi...đưa cô bé đi đến nơi an toàn nhé...Tôi sẽ giúp cậu..." Ông thầy nói, chỉ đủ để Toàn nghe thấy. "Còn một đi ều nữa...Tôi có thể có cây sáo của mình được không?..." Bóng ma mờ nhạt dần. Ông thầy lại gần chỗ cái xác, mở tấm vải bạt ra và c ần lên cây sáo được khắc đẻo thô sơ, đã có phần mục ruỗng vì nằm dưới đất quá lâu. Lau qua cây sáo, ông thầy bắc lên môi thổi một điệu nhạc. tiếng sáo không còn trong nhưng ai cũng nhận ra giai điệu. Bài điệu "Hồn tử sĩ" vang lên thê lương trong không gian, như một lời tiễn biệt đến một người chiến sĩ. Bóng ma mỉm cười. Ông thầy lấy trong túi ra chiếc bật lửa, đốt đi cây sáo. Lửa bắt rất nhanh hun đốt cây sáo. Bé Bông giơ tay chào tạm biệt. Họ quay lưng đi rồi biến mất trong ánh bình minh. Khi Toàn xuống tới nhà thì ông Đ ảng đã tỉnh lại, nằm trên giường. Ông thầy thuật lại mọi chuyện đã xảy ra tối qua. Ông Đ ảng cảm ơn rồi rít. Nhờ có ông thầy mà cha con Bin vẫn còn có nhau. Nghe tới đoạn linh hồn vợ mình bị giam giữ mãi mãi dưới lòng đất, ông Đ ảng ôm mặt khóc nức nở. Một người mẹ đã sẵn lòng hi sinh để đưa con của mình thấy được ánh mặt trời. Từ giờ, tất cả những đ ộc cúng lễ, bà Dung sẽ không bao

giờ nhận được. Linh hồn của bà mãi mãi nằm ở đây, nghìn năm không kết thúc. Ông thầy dặn dò ông Đăng về việc làm lễ khất Quan Âm trong vòng 50 ngày tới. Ngày nào cũng phải lễ tạ đầy đủ, không được thiếu sót gì. Đến chiều, ông cùng người phụ nữ trung niên gói ghém đồ đạc rồi rời đi sớm. Loan cũng đi theo. Loan tạm biệt mọi người trong bịn rịn. Họ đã song hành cùng nhau trên một chặng đường dài, vượt qua những tháng ngày kinh khủng nhất. Những ngày sau đó, Toàn đã làm nốt những công việc còn dang dở của mình. Ông Đăng đã nhờ cậy người quen trong Quân đội, tìm lại nghĩa trang liệt sỹ của những chiến sỹ chiến đấu và hi sinh vào năm 1948 trên vùng đất Việt Bắc ngày ấy. Chỉ còn duy nhất vài ngôi mộ được tìm thấy và chôn cất ở nghĩa trang liệt sỹ địa phương còn hầu hết rất nhiều các chiến sỹ đã hi sinh nhưng vẫn không tìm thấy mộ phần. Ông Đăng đã nhờ cảnh sát tìm được gia quyến còn lại của anh bộ đội Bình. Họ đã đi tìm mộ của cụ họ rất nhiều năm nhưng không thấy, nên giờ đã bỏ cuộc từ lâu. Nhận được tin báo, gia quyến vô cùng vui mừng. Ông Đăng đã cất công cùng gia đình anh Bình đưa thi hài của anh về nghĩa trang liệt sỹ đó để chôn cất theo như đúng nguyện vọng cuối cùng của anh. Họ đã làm một lễ cải táng lớn và đầy xúc động. Giờ đây, anh Bình đã có thể về với đồng đội sau bao nhiêu năm mong mỏi. Cuộc sống của Toàn dần trở về với nhịp sống cũ. Toàn đã tìm được phòng trọ mới rất ổn, học kỳ tới cậu sẽ đi học lại. Toàn đã rẽ qua nhà hai ông bà cha mẹ Anh Thơ ven sông Cầu để nói cho họ biết sự thật. Họ đã mong chờ tìm được xác con gái trong suốt bao nhiêu năm qua. Đó cũng chính là động lực sống mỗi ngày của họ. Giờ đây, khi biết con gái mình là kẻ giết người, giờ còn bị cây ngải phản lại, họ biết được rằng, thân xác của Anh Thơ đã mãi mãi tan rã dưới con sông chảy xiết kia. Ông bà người bán hàng rong suy sụp lắm. Tuy nhiên, họ vẫn có quyền được biết sự thật, để họ có thể thanh thản sống nốt quãng đời còn lại. Hai ông bà quyết định sẽ bán căn nhà ở đây để chuyển đến một nơi khác sinh sống. Chỉ có vứt bỏ đi những điếu cũ, họ mới đủ can đảm để bắt đầu lại từ đầu ở cái tuổi Thất thập cổ lai hy. Toàn hứa sẽ cố gắng giữ liên lạc và tới thăm ông bà thường xuyên. Sau mọi chuyện, Toàn cảm thấy mình trưởng thành hơn và có thể đương đầu với mọi khó khăn, không còn là cậu công tử bột ngày nào. Sau những chuyện Toàn đã từng chứng kiến trong suốt những tháng ngày qua, cậu vẫn còn mơ man, thức dậy với tấm lưng ướt đẫm mồ hôi. Tuy nhiên khi mở mắt ra, cậu nhận ra rằng mọi chuyện đã thực sự kết thúc, lúc ấy trong Toàn chỉ còn lại cảm giác nhẹ

nhóm. Một ngày, Toàn nhận được tin nhắn của Loan. Cô đã học hỏi được thêm nhiều sau khoảng thời gian tới sống với thầy phép. Cô mời Toàn tới dự lễ Khai Nhân của cô vào cuối tuần này. Toàn vui vẻ nhận lời. Toàn đặt chân lên vùng đất Cao Bằng sau bao ngày tháng. Lễ Khai nhân của Loan vô cùng đơn giản. Chỉ có Toàn, thầy phép cùng người phụ nữ trung niên cùng những người nghệ sĩ nhạc cụ chứng kiến. Loan mặc quần áo nâu sùng, khoác bên ngoài chiếc áo lễ trắng, đầu đội khăn trắng như các thanh đồng vẫn hay mặc khi hầu đồng. Ở trên điện thờ trong căn nhà rơm bày biện đủ thứ đồ lễ không sót một thứ gì. Loan bước chân qua than nóng trải dưới nền nhà, bày tỏ sự thành kính và sự gột bỏ những điểu trần tục trong thế gian. Ông thầy cúi đầu xin thỉnh các Ngài về nhân Ghế, tiếp tục giúp thanh đồng cứu giúp chúng sinh. Đoạn ông lấy phấn đỏ, bôi lên trán và đôi mắt đang nhắm nghiền của Loan. Ông thầy tung xu xin quẻ các Ngài, đầu là quẻ tốt. Loan cầm hai thanh nến đang cháy, nhảy và hát một bài hầu đồng trong tiếng kèn, tiếng gõ hòa vang. Xong bài, Loan mở mắt ra và cúi tạ 3 lần dưới nền nhà. Cô đích thân tự tay tạ lễ và mang đồ ra hóa. Như vậy từ giờ Loan đã trở thành một Thanh đồng, tiếp nối những điểu mà người thầy của mình còn đang làm dang dở. Toàn rất mừng cho Loan. Cô là một cô gái lương thiện và dũng cảm, chắc chắn sẽ làm được nhiều điểu còn vượt xa cả người thầy của mình. Toàn ở lại dùng một bữa cơm đạm bạc với họ rồi cũng xin phép về luôn. Toàn bỗng cảm thấy nhớ nhà vô cùng. Chứng kiến nhiều cảnh tượng chia ly khiến Toàn càng cảm thấy coi trọng gia đình của mình hơn. Trước khi về thăm nhà một tháng, Toàn qua thấp hương cho bé Bông rồi gặp lại anh Điểu để tạm biệt. Anh Điểu trông vẫn như vậy, có phần tươi vui hơn. Hai anh em tâm sự rất lâu bên nồi lẩu và chén rượu. Hai anh em mở lòng hơn. Anh Điểu kể hết cho Toàn nghe những điểu sâu thẳm trong lòng đã day dứt anh bấy lâu nay. "Anh sắp phải đi công tác. Khá lâu" – Anh Điểu nói. "Em cứ đi về Hà Nội đi rồi lên đây, anh em ta lại gặp nhau hàn huyên tiếp". Anh Điểu cười. Toàn chìa tay ra nắm chặt lấy bàn tay anh Điểu lắc lắc: "Chắc chắn rồi! Anh đi mạnh giỏi nhé. Cảm ơn anh vì tất cả!" Anh Điểu và Toàn kéo giật tay lại rồi huých vai nhau thân tình. "Được rồi! Hứa đấy!" Nói rồi hai anh em tạm biệt nhau. Hai ngày nữa Toàn sẽ bắt xe về Hà Nội. Tuy nhiên, đây là cuộc gặp gỡ cuối cùng trọn vẹn giữa hai anh em.

ÂM TRUNG QUỶ

Thục Linh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Câu Chuyện Của Anh Điêu

Ngày còn bé, Điêu ở cùng với bố mẹ và em trai ở trong một căn nhà nhỏ có sân vườn. Hồi ấy, vườn tược còn nhiều, lũ trẻ trong xóm thân nhau lắm, rất hay í ới rủ nhau đi chơi, kêu trộm hoa quả ở trong vườn hay rủ nhau đánh bi ở sân nhà văn hoá.

Em trai Điêu kém Điêu 6 tuổi. Thằng bé rất quăn anh, bố mẹ bận đi làm, thằng bé thì chưa đủ tuổi đi học nên người lớn cứ để nó ở nhà cho thằng anh trông coi. Lúc Điêu đi học thì lại gửi tạm thằng bé sang nhà hàng xóm.

Mùa hè năm ấy, được nghỉ hè ở nhà 2 tháng, bọn con trai trong xóm kéo nhau đi chơi suốt ngày, đùa nào đùa nấy đen trùi trũi. Điêu cũng ham chơi chẳng kém gì. Cậu hằng hái đi chơi với đám bạn, trèo cây, đánh trận giả, thi bơi ở con nước gần nhà.

Việc làm Điêu khó chịu nhất, đó chính là thằng em suốt ngày lẻo đẻo theo sau như cái đuôi. Ngày thường, Điêu cũng quý em trai lắm, thằng bé rất thảo lão, có gì ngon đều để phần cho anh, phải đợi anh đi học về mới chịu ăn cơm. Nhưng đấy là chuyện của những ngày trước, bây giờ, Điêu phải vừa chơi vừa trông em, vớ vẩn và bực bội, nó rất thích bắt chước những gì Điêu làm, Điêu không sát sao mãi được.

Trưa hôm ấy, sau khi khều quả chán chê ở khu vườn ông Tám, lũ con trai rủ nhau xuống sông tắm cho mát. Điêu chạy thi với lũ con trai ra bờ sông, không để ý đến thằng em đang lật bật chạy phía sau: "Anh Điêu ơi! Đợi em...Anh Điêu!!!..."

Ra đến bờ sông, lũ con trai lột áo cởi trần định mặc độc cái quần đùi nhảy xuống sông tắm. Điêu đang tháo giầy chuẩn bị nhảy xuống thì thằng

em bắt kịp. Nó núm lấy quần Đì ầu. "Anh ơi, cho em chơi với."

Đì ầu cúi gắt với thằng bé: "Em chơi cùng làm sao được!. Đợi anh ở đây, tí anh đón, nhá!"

Nói rồi Đì ầu nhảy tùm xuống sông, để lại thằng bé trên bờ.

Lũ con trai thi bơi với nhau một quãng xa, rồi cùng nhau hắt nước vào người thằng bơi chậm nhất.

"Ê ê chúng mày ơi...sang bên kia bờ sông hái lau với bẻ cây đánh trận đê!!! Thằng nào sang trước làm tướng...!" Một thằng hét lên.

Cả nhóm lại đua nhau bơi sang bờ sông bên kia, leo lên bờ đưa nào đưa nấy ướt lướt thướt, lao vào một trận chiến trong tưởng tượng.

Đến cuối chiều, Đì ầu cùng đám bạn đi vòng qua làng bên để về xóm của mình.

Bước vào cổng nhà, Đì ầu hớn hờ huyết sáo.

Mẹ Đì ầu chạy ra: "Đì ầu! Sao trăn trùng trọc thế này? T mua áo quần cho m bao nhiêu mới đủ hả? Thế thằng Đạt đâu?"

Lúc này Đì ầu mới chợt nhớ ra mình quên mất không đón em về.

Đì ầu chạy vội ra bờ sông, vợ áo với giày vẫn đang vút chông chơ bên bờ sông nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng thằng bé đâu.

"Đạt ơi!!! Đi về thôi!!! Đạt ơiii anh đây!!!.."

Đáp lại lời của Đì ầu chỉ là tiếng cây xào xạc trong bóng đêm đang dần phủ xuống.

Trong lòng Đì ầu tâm trạng hỗn độn vô cùng, vừa lo lắng vừa sợ hãi bố mẹ sẽ trách mắng mình không trông em cẩn thận.

Điêu chạy sang nhà những người hàng xóm gần đấy. Biết đâu thằng bé đợi lâu quá lại chạy sang nhà hàng xóm chơi.

Tuy nhiên thằng bé chẳng có ở đó, không có ai nhìn thấy thằng bé cả.

Tối hôm đó, cả xóm bật đèn đi tìm thằng bé mới có 6 tuổi. Bố Điêu giận lắm, có mỗi trông em cũng không làm được!!

Những ngày sau đó, bóng dáng thằng bé vẫn bật vô âm tín. Những ngày đó Điêu sống trong sự day dứt nặng nề. Điêu chẳng ăn chẳng ngủ được khi em trai mình chưa về.

Đến ngày thứ 10, em trai Điêu về. Nhưng về theo cách chẳng ai mong muốn.

Một gia đình đánh bắt cá đã vớt được xác thằng bé cách nhà gần 8km ở hạ nguồn con sông.

Mẹ của Điêu ngất lên ngất xuống, bố Điêu thì câm lặng, mắt đục ngầu. Cảm giác tội lỗi xâm chiếm Điêu khiến cậu không đủ can đảm để đối diện với mọi người. Cậu giam mình trong phòng và khóc trong bất lực.

Chiều hôm ấy, cậu bé Đạt đứng chờ anh mãi, nhưng lại chẳng thấy anh quay lại đón. Một lúc sau, cậu bé nhìn sang bờ bên kia, xa xa thấy bóng dáng của mấy cậu bé đang lóp ngóp trèo lên bờ. A! Là anh Điêu mà, anh ý đi đâu thế???

"Anh Điêu ơiiii!! Anh ơi"- thằng bé gọi nhưng đương nhiên anh nó không nghe thấy. Anh sắp đi khuất sau rặng cây rồi.

Thằng bé vội vã lao xuống sông chạy theo phản xạ...

*****

Một năm sau, Điêu xin phép chuyển trường, lên học trường nội trú trong thành phố. Cậu không thể chịu cảnh tang tóc bao phủ khắp ngôi nhà

từng là mái ấm của mình. Mẹ Điêu bị trăn cảm, còn bố cậu chẳng mấy khi nói với cậu thêm một lời nào nữa.

Từ ngày ấy, Điêu đều cố gắng tránh về nhà hết sức có thể. Cậu cố gắng trụ lại trên thành phố. Bố mẹ Điêu vẫn gửi tiền lên đều nhưng tuyệt nhiên không hề có một lời hỏi thăm hay một cuộc điện thoại. Sợi dây liên kết giữa họ giờ chỉ còn hai chữ Trách nhiệm.

Lớn hơn, Điêu tự học để thi đỗ đại học. Cậu cũng cố gắng làm nhiều việc tốt để phần nào làm vơi đi vết thương vẫn còn đau nhói trong lòng.

Ra trường, Điêu chọn những nghề phải đi đây đi đó, hoặc thật bận rộn. Cậu khép kín mình lại, bên ngoài rất vui vẻ xởi lởi nhưng chẳng ai biết nội tâm cậu giằng xé thế nào suốt bao năm qua. Cũng lâu lắm rồi Điêu không về thăm nhà.

Khi gặp Toàn, Điêu cảm thấy Toàn mang dáng dấp của cậu em trai tội nghiệp. Toàn cũng còn rất trẻ tuổi, lại đơn độc, vướng phải một thử thách khó tin mà không phải ai cũng vượt qua được. Thế là tự nhiên, Điêu thật lòng muốn giúp cậu thanh niên trẻ.

Hôm làm bữa chia tay Toàn, Điêu đã kể hết câu chuyện của cuộc đời mình. Toàn chỉ im lặng lắng nghe chứ không phán xét gì, lặng lẽ vỗ vai anh. Điêu đó làm anh vô cùng cảm kích.

Anh Điêu chuẩn bị đi công tác. Anh đi dẫn tour ở một số tỉnh miền Tây.

Đêm hôm trước, anh trần trọc mãi không ngủ được. Có nên về thăm nhà không? Anh chưa thấp nén hương nào cho em trai mình suốt mấy năm ròng. Vào ngày giỗ hàng năm của thằng bé, anh vẫn đốt đồ cho nó đều đều. Liệu nó có giận anh không? Bố mẹ anh đã tha thứ cho anh chưa??

Những dòng suy nghĩ miên man ấy làm anh không ngủ nổi.

Sáng dậy, Điêu ngủ quên, anh cuống cuống vợ túi du lịch, mặc tạm bộ quần áo rồi lao ra khỏi nhà, còn chẳng kịp cạo râu.

Xuống đến bên xe ở Hà Nội thì chuyển xe anh định lên đã chạy mất. Anh hoang mang. Sáng sớm ngày mai đã phải dẫn đoàn r ấ. Không đi bây giờ sao đến nơi kịp???

"Cậu đi đâu đấy???" Một người đàn ông thấy dáng vẻ của cậu gắng hỏi.

"Tôi...tôi đi về mấy tỉnh miền Tây...nhưng giờ hết xe r ấ..."

"À may quá, công ty tôi còn một chuyến chạy qua TP HCM đến Cần Thơ trưa nay. Xe giường nằm hẳn hoi nhé. Cậu đi không? Xuống đó r ấ bắt xe tiếp?"

"Được, được thôi, may quá!" Đi đâu mừng rồi.

Người đàn ông dẫn anh Đi đâu ra ngoài bến xe, thấy một chiếc xe đang nổ máy ì ầm, chuẩn bị khởi hành. Trên xe ghi Hà Nội- Cần Thơ.

"Mau lên, xe sắp chạy r ấ, còn phải đi đón khách ở các tỉnh nữa! May cho cậu là, giường Qđ ầu được đặt trước r ấ, còn có mỗi một giường nhé!" Người đàn ông khi này giục.

Đi đâu ôm đống hành lý gọn nhẹ của mình lên xe r ấ leo vào ng ỗ trên giường tầng 2 của mình.

Xe bắt đầu di chuyển ra đường cao tốc.

Chuyến xe im ắng suốt.

Anh Đi đâu đưa đôi mắt bu ồm chán nhìn xuống khắp xe. Chuyến xe bên đầu nên chỉ có lèo tèo vài người.

Một cô gái đeo tai nghe đang nằm lắc lư đầu nhè nhẹ theo điệu nhạc, tay lướt màn hình iphone. Bên trên là một người phụ nữ trông có vẻ nhếch nhác, đội sụp chiếc mũ vải xuống ngủ ngon lành. Bên trái nữa là một người mẹ với một cô con gái đang rì rầm trò chuyện....

Từ từ đã nào.

Anh Đi ầu bắt đ ầu đ ếm

1

2

3

4

5

6

7

Trên xe có 7 người phụ nữ tất cả.

Lời nói của bà đ ồng v ăng v ăng bên tai anh: " Nếu một ngày, cậu bắt buộc phải lên một chuyến xe, mà trên xe chỉ có 7 người phụ nữ thì cậu phải xuống xe ngay. Nhất định, thất dị vị vi thất sát, 7 người 7 nỗi đau...nhớ đấy!!!"

Anh Đi ầu hoảng hốt, m òhôi bắt đ ầu t ứa ra. Có nên tin lời bà ta không nhỉ?

Chuyến xe vẫn di chuyển đ ầu đ ầu trên đ ường cao tốc.

Anh Đi ầu leo xuống, nói lớn lên: "Bác tài ơi...cho tôi xuống xe đ ược không..? Tôi ch ợt...ch ợt nhớ ra...tôi đ ể quên tài liệu quan trọng ở nhà..."

Giọng bác tài vang lên: "Đang trên đ ường cao tốc, không xuống đ ược đâu"

Tất cả những người phụ nữ trên xe nhìn chăm chăm vào Đi ầu với ánh mắt vô h ần quý dị. Họ chẳng nói lấy một câu nào.

Anh Đi ầu run sợ..."Cho tôi xuống đi!!! Cho tôi xuống đi..."

"Anh không xuống được đâu!" Giọng bác tài đầu đầu

Anh Điêu bắt đầu hoảng loạn.

Anh chạy ra phía cửa sau đập cửa mạnh nhằm gây sức ép cho bác tài.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại.

Cửa mở

Anh Điêu lao xuống, trên tay cầm chiếc túi du lịch.

Chân anh run run ngã sát vào lề đường cao tốc. Chiếc xe sau khi dừng khẩn cấp thì vội vã di chuyển đi.

Nhìn sang phía bên kia đường, anh thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cậu bé tiến lại gần anh.

"Em vẫn chờ anh đây mà. Chúng mình cùng đi nhé?"

Anh Điêu mỉm cười. Rồi anh khóc nức lên: "Anh xin lỗi..anh xin lỗi...tha lỗi cho anh..."

Cậu bé xoa đầu anh: "Không sao đâu, em không giận anh đâu. Anh dẫn em đi nhé?"

Anh Điêu gật đầu rồi dắt tay cậu bé đi về phía mặt trời

Báo đưa tin, một tai nạn xe thảm khốc đã xảy ra trên đường cao tốc dẫn ra Quốc lộ 1. Theo như điếu tra ban đầu, bánh xe bị nổ khiến tài xế đâm mạnh xe vào dải phân cách ở tốc độ cao.

Số lượng thương vong là 9 người.

Một nạn nhân trong lúc va chạm đã rời vị trí nên khi xảy ra chuyện, thi thể văng ra ngoài xe. Cảnh sát xác minh danh tính đó là anh Đ. Quê quán....

CẢM ƠN MỌI NGƯỜI ĐÃ ỦNG HỘ TÁC PHẨM SUỐT THỜI GIAN
QUA. BỌN MÌNH SẼ CỐ GẮNG ĐỂ CÓ NHỮNG TÁC PHẨM MỚI
TRONG THỜI GIAN NGẮN NHẤT ^^